

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

28 april 1998

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

DECREET BEKRACHTIGING BESLUITEN AFWIJKING OP EINDTERMEN VAN BASIS- EN
SECUNDAIR ONDERWIJS

DECREET ERKENNING EN SUBSIDIËRING LANDELIJK GEORGANISEERD JEUGDWERK

DECRETEN WIJZIGING DECRETEN INTEGRATIE KUNSTWERKEN IN GEBOUWEN

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 38

Dinsdag 28 april 1998

Begroting	
Indiening en verwijzing	1
Begrotingsstuk	
Indiening en verwijzing	1
Ontwerpen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van decreet	
Indiening en verwijzing	2
Voorstellen van resolutie	
Indiening en verwijzing	2
Reglement van orde	
Indiening en verwijzing	3
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	
Indiening en verwijzing	3
Rapport van het Rekenhof	
Indiening en verwijzing	3
Verslagen	
Indiening	3
Met redenen omklede moties	
Indiening	4
Voorontwerp van decreet	
Indiening	5
Mededeling van de Europese Commissie	
Indiening	5
Mededeling van de Vlaamse regering	
Indiening	5
Mededelingen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap	
Indiening	5
Mededelingen van het Rekenhof	
Indiening	6

Jaarverslagen	
Indiening	6
Arresten van het Arbitragehof	
Indiening	7
Kennisgevingen van het Arbitragehof	
Indiening	7
Ontwerp van decreet tot bekrachtiging van twee besluiten van de Vlaamse regering die de aanvragen tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen en eindtermen van het gewoon basisonderwijs en de eerste graad van het gewoon secundair onderwijs gelijkwaardig hebben verklaard – 966 (1997-1998) - Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	7
Spreker : mevrouw Mia De Schamphelaere, verslaggever en minister Luc Van den Bossche	
Artikelsgewijze bespreking	8
Ontwerp van decreet houdende de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk – 967 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 4	
Algemene bespreking	9
Sprekers : de heren Herman Lauwers, verslaggever, Joachim Coens, Marino Keulen, Peter De Ridder, Emiel Verrijken, Michiel Vandebussche, André Denys en Jos Stassen en minister Luc Martens	
Artikelsgewijze bespreking	24
Voorstel van decreet van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren – 891 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3	
Voorstel van decreet van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot het Vlaamse Gewest behoren – 892 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	36
Sprekers : de heer Michiel Vandebussche, mevrouw Mieke Van Hecke, verslaggever, de heren Marc Olivier, André Denys en minister Wivina Demeester-De Meyer	
Voorstel van decreet van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren – 891 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3	
Artikelsgewijze bespreking	39
Voorstel van decreet van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot het Vlaamse Gewest behoren – 892 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3	
Artikelsgewijze bespreking	40
Regeling van de werkzaamheden	41

Bijlage

Mondelinge vraag van de heer Patrick Hostekint tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de relaties tussen Vlaanderen en Roemenië	44
Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de voorbereiding van de verbreding van het Albertkanaal	48
Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het verdrag tussen België en Nederland over de aanleg van de HST-verbinding	51
Mondelinge vraag van de heer Michel Doomst tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het eerste transportcharter met betrekking tot een gedragscode voor vrachtwagenchauffeurs, afgesloten met de firma Colruyt, en de mogelijkheid tot uitbreiding naar andere bedrijven	53
Mondelinge vraag van de heer Michel Doomst tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over een eventuele gedragscode voor het plaatsen van telecommunicatiemasten	55
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de problemen met betrekking tot het baggeren van de IJzer	57
Mondelinge vraag van mevrouw Mia De Schamphelaere tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het uitvoeringsbesluit met betrekking tot de sociale voordelen zoals vermeld in artikel 92 van het decreet op het basisonderwijs	58
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de ronde tafel over permanente vorming	61
Mondelinge vraag van de heer Arnold Van Aperen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de uitvoering van het Rio-programma en de besteding van de beschikbare middelen in dit verband	64
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de aansluiting van rioleringen op waterzuiveringsinstallaties	66
Mondelinge vraag van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verdeling van de nettowinst van de Nationale Loterij voor 1998 en met name het schrappen van de toelagen in de rubrieken natuur en dierenbescherming	68
Mondelinge vraag van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de nachtelijke hinder voor de Vlaamse regio wegens uitbreiding van de Luikse luchthaven	70
Mondelinge vraag van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verplichting bodemattesten aan te vragen bij overdracht van gronden van de Regie der Luchtwegen aan een nieuwe vennootschap	72
Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de verdere bovengrondse aanleg van hoogspanningslijnen in Vlaanderen	74
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, tot de heer Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling en tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de evaluatie van de rondetafelgesprekken over de textielsector	77
Mondelinge vraag van de heer Frank Creyelman tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de aanleg van een schaatsbaan in de nieuw te bouwen indooratletiekhal te Gent	83

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de financiering van het BRTN-koor en orkest	85
Mondelinge vraag van de heer Felix Strackx tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de samenstelling van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap	87
Mondelinge vraag van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de gevolgen van het toenemende aantal kleine gezinnen voor het huisvestingsbeleid	89
Mondelinge vraag van de heer Ludo Sannen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de internaten	94
Mondelinge vraag van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de resultaten van de maatregelen om het middelbaar en universitair onderwijs beter op elkaar af te stemmen	97

VOORZITTER : De heer Herman Suykerbuyk, ondervoorzitter

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 14.34 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BEGROTING

Indiening en verwijzing

De voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998
– 18 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.
- Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998
– 19 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting en de verschillende ter zake bevoegde commissies.

BEGROTINGSSTUK

Indiening en verwijzing

De voorzitter : De volgende toelichting werd ingediend :

- Algemene toelichting bij de aanpassing van de middelen- en de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998
– 13-A (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting en de verschillende ter zake bevoegde commissies.

ONTWERPEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse regering en de regering van Roemenië, ondertekend in Boekarest op 12 juni 1997
– 1005 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.
- Ontwerp van decreet betreffende de Hogere Zeevaartschool
– 1006 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.
- Ontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen
– 1014 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.
- Ontwerp van decreet houdende de hervorming van het hoger onderwijs in de kinesitherapie en de revalidatiewetenschappen in de Vlaamse Gemeenschap
– 1018 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.
- Ontwerp van decreet houdende de erkenning en de subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg
– 1022 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

VOORSTELLEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van de heren Patrick Lachaert, Karel De Gucht en Didier Ramoudt houdende wijziging van het decreet van 3 maart 1993 betreffende het statuut van de terreinen voor openlucht recreatieve verblijven – 994 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbaren Werken en Vervoer.
- Voorstel van decreet van de heren Patrick Lachaert, Karel De Gucht en Didier Ramoudt houdende wijziging van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 – 995 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke ordening, Openbare Werken en Vervoer.
- Voorstel van decreet van de heer Jan Penris houdende afschaffing van de scheepvaartrechten op de Vlaamse binnenwateren – 996 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbaren Werken en Vervoer.
- Voorstel van decreet van de heer Herman Lauwers en mevrouw Gerda Raskin houdende wijziging van artikel 68, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 december 1996 – 997 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbaren Werken en Vervoer.
- Voorstel van decreet van de heren Johan Sauwens, Paul Van Grembergen en Etienne Van Vaerenbergh houdende de oprichting van het Vlaams Comité van Toezicht – 998 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken.
- Voorstel van decreet van de heren John Taylor en Freddy De Vilder houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn – 999 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

- Voorstel van decreet van de heer Marc Olivier houdende wijziging van het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994 – 1008 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heren Jacques Laverge en Stefaan Platteau betreffende de organisatie van internationale samenwerking van Vlaanderen met de ontwikkelingslanden – 1000 (1997-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.
- Voorstel van resolutie van mevrouw Patricia Ceysens betreffende regeling van de overdrachten van OCMW-diensten of -inrichtingen – 1009 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.
- Voorstel van resolutie van de heer Ludo Sannen betreffende de erkenning, de integratie en begeleiding van dyslectische leerlingen in het onderwijs – 1010 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.
- Voorstel van resolutie van de heer Leonard Quintelier betreffende de ontwerp-milieubeleidsvereenkomst papier voor de reclamesector – 1013 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.
- Voorstel van resolutie van de heren Filip Dewinter, Dominiek Lootens-Stael, Joris Van Hauthem, Luk Van Nieuwenhuysen en Roeland Van Walleghem betreffende de afschaffing van de Vlaamse dotaties aan Franstalige scholen

Voorzitter

gelegen op het grondgebied van de Vlaamse Gemeenschap bij niet naleving van de omzendbrief van minister Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de toepassing van de faciliteiten

– 1015 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting.

- Voorstel van resolutie van de heren Felix Strackx en Filip Dewinter betreffende het terugdringen van de mensenhandel in de sport – 1016 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.

- Voorstel van resolutie van de heren Mark Van der Poorten, Fred Dielens, Julien Demeulenaere, Etienne Van Vaerenbergh, Georges Cardoen en Herman De Loor betreffende de nood aan vereenvoudiging en herorganisatie van de gemeentelijke adviesradenstructuur – 1020 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting.

- Voorstel van resolutie van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis betreffende de strijd tegen hinder veroorzaakt door het luchtverkeer van en naar de luchthaven van Zaventem – 1021 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

REGLEMENT VAN ORDE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende reglement van orde werd ingediend :

- Reglement van Orde van de Deontologische Commissie – 7 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Reglement en Samenwerking.

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN (SERV)**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende advies werd ingediend :

- Advies van de SERV over het voorstel van decreet van de heer Eddy Schuermans c.s. houdende bepalingen inzake arbeidsbemiddeling en een erkenningsregeling voor private bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling – 950 (1997-1998) – Nr. 2.

Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.

RAPPORT VAN HET REKENHOF**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende rapport van het Rekenhof werd ingediend :

- Rapport over de uitvoeringsrekening van de begroting 1996 – 24-A (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

VERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- Verslag namens de Commissie voor Cultuur en Sport uitgebracht door de heer Frank Creyelman over het voorstel van decreet van de heer Felix Strackx houdende wijziging van het decreet van 7 november 1990 houdende vaststelling van het wapen, de vlag, het volkslied en de feestdag van de Vlaamse Gemeenschap – 412 (1997-1998) – Nr. 2.

Voorzitter

- Verslag namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin uitgebracht door de heer Peter De Ridder over het voorstel van decreet van de heer Peter De Ridder houdende wijziging van artikel 88 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn
– 499 (1997-1998) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Mediabeleid uitgebracht door mevrouw Kathleen Helsen over het voorstel van resolutie van de heren Felix Strackx en Frank Creyelman betreffende het terugdringen van het drugsgebruik bij de schoolgaande jeugd in Vlaanderen
– 924 (1997-1998) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid uitgebracht door de heer Erik Matthijs over de gedachte-wisseling over het jaarverslag van de commissaris-coördinator over de werking van de hogescholen tijdens het boekjaar 1996 (uitvoering artikel 234, § 1 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap)
– 992 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de Commissie voor Cultuur en Sport uitgebracht door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen over de gedachte-wisseling over het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de toekenning van een bijkomende subsidie aan gemeentebesturen voor het voeren van een jeugdwerkbeleid voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren
– 993 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid uitgebracht door mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh en de heer René Swinnen over de hoorzitting over geweld op school
– 1001 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant uitgebracht door de heer Michiel Vandebussche over de hoorzitting over de studie en de aanbeveling van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen inzake “De sociaal-economische belangengemeenschap Vlaanderen-Brussel”
– 1003 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin uitgebracht door mevrouw Yolande Avontroodt over de hoorzitting in het kader van de bespreking van “Een ziekenhuisconcept voor Vlaanderen” van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid
– 1004 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid uitgebracht door de heren Jos De Meyer en Freddy Sarens over de hoorzitting over de problematiek van de leerplicht en het programma deeltijds beroepssecundair onderwijs
– 1007 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud uitgebracht door de heer Leonard Quintelier over de gedachte-wisseling over de werkzaamheden van de Bijzondere Onderzoekscommissie Huisvuilverbrandingsinstallaties
– 1011 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud uitgebracht door de heer Hugo Marsoul over de hoorzitting met de Vlaamse Milieumaatschappij over de beoordeling van de grootschalige versus kleinschalige aanpak van de waterzuivering in het studiegebied Merchtem
– 1012 (1997-1998) – Nr. 1.
- Verslag namens de Commissie voor Financiën en Begroting uitgebracht door de heer John Taylor over de gedachte-wisseling met mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, inzake een technische nota van het ministerie van Financiën betreffende het materieel en de outillage-Verhoging van de bij de artikel 484 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992 voorziene drempel
– 1017 (1997-1998) – Nr. 1.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIES**Indiening**

De voorzitter : De volgende met redenen omklede moties werden ingediend :

Voorzitter

- Met redenen omklede motie van de heren Emiel Verrijken en Pieter Huybrechts tot besluit van de op 21 april 1998 door de heer Emiel Verrijken in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de afschaffing van de enige academische opleiding voor toerisme in Vlaanderen
– 1019 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heren Frans Wymeersch en Frank Creyelman tot besluit van de op 22 april 1998 door de heer Frans Wymeersch in commissie gehouden interpellatie tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het beleid van de minister met betrekking tot de afvalverwerking in de provincie Antwerpen
– 1023 (1997-1998) – Nr. 1.

VOORONTWERP VAN DECREET**Indiening**

De voorzitter : Het volgende voorontwerp van decreet werd ingediend :

- Voorontwerp van decreet betreffende het secundair onderwijs
(VR 7/1997-1998).

Dit voorontwerp van decreet ligt ter inzage op het secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELING VAN DE EUROPESE COMMISSIE**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededeling van de Europese Commissie werd ingediend :

- Mededeling van de Europese Commissie over de Euro 1999 – Verslag over de stand van de convergentie en bijbehorende aanbeveling met het oog op de overgang naar de derde fase van de Economische en Monetaire Unie
(DOC 102/1997-1998).

Deze mededeling van de Europese Commissie ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELINGEN VAN DE VLAAMSE REGERING**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededelingen van de Vlaamse regering werden ingediend :

- Uitvoeringsstand van de begroting samen met de schatkisttoestand van de Vlaamse Gemeenschap, toestand op 28.02.1998
(DOC 100/1997-1998).
- Interne audit – schuld- & kasbeheer van de Vlaamse Gemeenschap. Schuldrapport over het jaar 1997
(DOC 113/1997-1998).

Deze mededelingen van de Vlaamse regering liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELINGEN VAN HET MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededelingen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werden ingediend :

A. Advies van de Vlaamse Adviesraad voor de Erkenning van de Verzorgingsvoorzieningen :

- Advies van 17 maart 1998 met betrekking tot het bezwaarschrift dd. 14/12/97 vanwege

Voorzitter

Heusden-Zolder, Rusthuis Berckenbosch tegen het voornemen tot weigering van planingsvergunning voor RVT-bedden uit de Vlaamse pool van 14.116 RVT-bedden

(DOC 103/1997-1998) ;

- Advies van 17 maart 1998 met betrekking tot het bezwaarschrift dd. 14/12/97 vanwege Heusden-Zolder, Rusthuis Berckenbosch tegen het voornemen tot weigering van planingsvergunning voor RVT-bedden uit de Vlaamse pool van 14.116 RVT-bedden

(DOC 104/1997-1998) ;

- Advies van 17 maart 1998 met betrekking tot het bezwaarschrift dd. 09/01/1998 vanwege Maaseik, Rusthuis OCMW tegen het voornemen tot weigering planingsvergunning voor RVT-bedden uit de Vlaamse pool van 14.116 RVT-bedden

(DOC 105/1997-1998) ;

- Advies van 17 maart 1998 met betrekking tot het bezwaarschrift dd. 09/01/1998 vanwege Maaseik, Rusthuis OCMW tegen het voornemen tot weigering planingsvergunning voor RVT-bedden uit de Vlaamse pool van 14.116 RVT-bedden

(DOC 106/1997-1998) ;

- Advies van 17 maart 1998 met betrekking tot het bezwaarschrift dd. 19/01/1998 vanwege Bree, Seniorenresidentie Boneput tegen het voornemen tot weigering planingsvergunning voor RVT-bedden uit de Vlaamse pool van 14.116 RVT-bedden

(DOC 107/1997-1998) ;

- Advies van 17 maart 1998 met betrekking tot het bezwaarschrift dd. 05/01/1998 vanwege Hasselt, Katharinadal tegen het voornemen tot weigering planingsvergunning voor RVT-bedden uit de Vlaamse pool van 14.116 RVT-bedden

(DOC 108/1997-1998) ;

- Advies van 17 maart 1998 met betrekking tot het bezwaarschrift dd. 16/01/1998 vanwege Leopoldsborg, Huize Fabiola tegen het voornemen tot weigering planingsvergunning voor RVT-bedden uit de Vlaamse pool van 14.116 RVT-bedden

(DOC 109/1997-1998) ;

B. Beslissing van de Vlaamse Geschillenraad voor radio en televisie :

- Beslissing van 1 april 1998 inzake de klacht van 23/01/1998 van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding n.a.v. het VTM-programma "De Eeuwige Strijd" van 12/01/1998 (DOC 111/1997-1998).

Deze mededelingen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELINGEN VAN HET REKENHOF**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededelingen van het Rekenhof werden ingediend :

- Brief van het Rekenhof van 30 maart 1998 betreffende tekorten aan vastleggingsmachtigingen in de diverse domeinen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap (N14-1.531.832 B1) (DOC 110/1997-1998) ;
- Brief van het Rekenhof van 21 april 1998 betreffende het voorontwerp van decreet houdende de eindregeling van de begroting 1996 (N14-1.545.505 B4) (DOC 114/1997-1998).

Deze mededelingen van het Rekenhof liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

JAARVERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende jaarverslagen werden ingediend :

Voorzitter

- Jaarverslag 1997 van de Milieu- en Natuurraad Vlaanderen (DOC 101/1997-1998) ;
- Jaarverslag 1997 van de Vlaamse Gezondheidsraad (DOC 112/1997-1998).

Deze jaarverslagen liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

- Rolnummer 1288 ;
- Rolnummer 1158 ;
- Rolnummer 1297 ;
- Rolnummer 1274 ;
- Rolnummer 1298 ;
- Rolnummer 1305 ;
- Rolnummer 1306 ;
- Rolnummers 1291, 1292 en 1293 (samen­gevoegde zaken) ;
- Rolnummer 1300 ;
- Rolnummer 1296 ;
- Rolnummers 1210, 1282 en 1313 (samen­gevoegde zaken) ;
- Rolnummer 1307 ;
- Rolnummers 1162, 1273 en 1312 (samen­gevoegde zaken) ;
- Rolnummers 1308 en 1309 (samen­gevoegde zaken).

ARRESTEN VAN HET ARBITRAGEHOF**Indiening**

De voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Arrest nr. 34/98 van 1 april 1998 ;
- Arrest nr. 35/98 van 1 april 1998 ;
- Arrest nr. 36/98 van 1 april 1998 ;
- Arrest nr. 37/98 van 1 april 1998 ;
- Arrest nr. 38/98 van 1 april 1998 ;
- Arrest nr. 39/98 van 1 april 1998 ;
- Arrest nr. 40/98 van 1 april 1998.

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF**Indiening**

De voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Rolnummer 1301 ;
- Rolnummer 1269 ;
- Rolnummer 1277 ;
- Rolnummers 1210 en 1282 (samen­gevoegde zaken) ;

ONTWERP VAN DECREET tot bekrachtiging van twee besluiten van de Vlaamse regering die de aanvragen tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen en eindtermen van het gewoon basisonderwijs en de eerste graad van het gewoon secundair onderwijs gelijkwaardig hebben verklaard – 966 (1997-1998) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet tot bekrachtiging van twee besluiten van de Vlaamse regering die de aanvragen tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen en eindtermen van het gewoon basisonderwijs en de eerste graad van het gewoon secundair onderwijs gelijkwaardig hebben verklaard.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw De Schamphelaere, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Mia De Schamphelaere, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, op 25 maart jongstleden hadden wij in de commissie voor Onderwijs een bijzonder kort debat over een bijzonder merkwaardig decreet. Het debat had als onderwerp het ontwerp van decreet tot bekrachtiging van twee besluiten van de Vlaamse regering die de aanvragen tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen en eindtermen van het gewoon basisonderwijs en de

De Schamphelaere

eerste graad van het gewoon secundair onderwijs gelijkwaardig hebben verklaard.

Met dit decreet bekrachtigt het Vlaams Parlement enkel reeds bestaande besluiten van de Vlaamse regering, en dan nog wel besluiten die geen algemene rechtsregels inhouden. In de commissie werd dit bekrachtigingsdecreet unaniem aangenomen met vijftien stemmen voor.

Het bijzonder karakter van dit decreet werd door de minister toegelicht. Hij schetste de evolutie van het maatschappelijke en politieke eindtermendebat sinds het Arbitragehof op 18 december 1996 de toen voorliggende eindtermen vernietigde, omdat aan de vrijheid van onderwijs werd geraakt. Daarop werd het bestaande eindtermenpakket vereenvoudigd en aangepast en werd voor alle mogelijk belanghebbende scholen een decretale afwijkingsprocedure voorzien.

In toepassing van deze procedure hebben acht schoolbesturen van het basisonderwijs en twee van het secundair onderwijs een aanvraag tot afwijking van de ontwikkelingsdoelen en eindtermen ingediend. De voorziene procedure werd doorlopen met eerst een beslissing over de ontvankelijkheid en nadien een beslissing over de gelijkwaardigheid aan de hand van decretaal vooropgestelde criteria. Dit resulteerde in twee besluiten van de Vlaamse regering waarbij de aanvragen tot afwijking gelijkwaardig werden verklaard met de bestaande eindtermen en ontwikkelingsdoelen. De bekrachtiging door het Vlaams Parlement van beide regeringsbesluiten is het eindpunt van deze procedure en kan worden beschouwd als een vorm van democratische controle op het geheel.

Een aantal commissieleden uitten hun bezorgdheid over een mogelijke toevloed van afwijkingsaanvragen, waardoor de doelstellingen van het algemeen eindtermenconcept na verloop van tijd zouden verwateren. De minister repliceerde door te verwijzen naar de garanties waarin in de verschillende stappen in de procedure is voorzien. Eerst moet degelijk worden aangetoond dat er onvoldoende ruimte is voor de eigen pedagogische en onderwijskundige opvattingen of dat er wel degelijk onverzoenbaarheid bestaat met de inhoud van de eindtermen en ontwikkelingsdoelen. Pas daarna volgt het gelijkwaardigheidsonderzoek van de alternatieve eindtermen en ontwikkelingsdoelen.

Naar mijn oordeel is er met dit decreet na een lange weg een werkbaar kader totstandgekomen,

en werd het juiste evenwicht gevonden tussen twee belangrijke onderwijsdoelstellingen : het waarborgen van onderwijskwaliteit voor elke leerling en het waarborgen van voldoende onderwijsruimte voor elke school. Onderwijsvernieuwingen moeten immers niet enkel worden gestimuleerd vanuit een wetenschappelijke bovenbouw maar ook vanuit dynamische scholen aan de basis. Een afwijkingsmogelijkheid op de door de overheid opgelegde en gecontroleerde doelen maakt een wisselwerking mogelijk tussen het onderwijsbeleid en een zichzelf omvormend onderwijsveld. (*Applaus*)

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer de voorzitter, ik heb geen behoefte om een betoog te houden. Ik zal me er voor een keer van onthouden.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet tot bekrachtiging van twee besluiten van de Vlaamse regering die de aanvragen tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen en eindtermen van het gewoon basisonderwijs en de eerste graad van het gewoon secundair onderwijs gelijkwaardig hebben verklaard.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 127 van de Grondwet.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1997 tot gelijkwaardigheid van een aanvraag tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen en eindtermen voor het gewoon basisonderwijs en het besluit van de Vlaamse regering van 17 februari 1998 tot gelijkwaardigheid van een aanvraag tot afwijking op de ontwikkelingsdoelen en eindtermen

Voorzitter

men voor de eerste graad van het gewoon secundair onderwijs worden bekrachtigd.

– *Aangenomen.*

Artikel 3

Dit decreet heeft uitwerking met ingang van 1 maart 1998.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET houdende de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk
– 967 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Lauwers, verslaggever, heeft het woord.

De heer Herman Lauwers, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tijdens drie vergaderingen in maart heeft de commissie voor Cultuur het ontwerp van decreet van de regering over het landelijk jeugdwerk behandeld. Dit lijkt misschien kort voor een decreet waarvan de aanpassing reeds in 1992 werd aangekondigd. Uiteindelijk is het trouwens geen aanpassing of herziening geworden, maar wel degelijk een totaal nieuw decreet ter vervanging van het decreet van 1975.

Tussen 1992 en 1997 vond er veel overleg plaats tussen de administratie en het jeugdwerk. In die periode formuleerde de Vlaamse Jeugdraad tal van

adviezen, en werden over een aantal voorontwerpen hearings georganiseerd. Er werd zelfs een Staten-Generaal van het jeugdwerk samengeroepen. Dit waren allemaal pogingen om de subsidiëring van het landelijk jeugdwerk te organiseren volgens de functies die dat jeugdwerk vervult, in plaats van op grond van de tot op heden geldende opdeling tussen werksoorten en de categoriale classificatie van jeugdbewegingen, jongerenbewegingen, studentenbewegingen, jeugddiensten, enzovoort.

Over deze optie bestond en bestaat binnen het jeugdwerk en in de politieke wereld een grote eensgezindheid, en hierover werd vaak overlegd. Toch blijkt het moeilijk te zijn om tot een brede consensus te komen over de wijze waarop dit moet worden georganiseerd. Dit bleek onder meer uit de reacties van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap op het uiteindelijke ontwerp van de Vlaamse regering. Het schriftelijk advies was bijzonder negatief geformuleerd en gaf de indruk dat heel het jeugdwerk afwijzend stond – weliswaar misschien om diverse redenen – tegenover dit ontwerp van decreet. De hoorzitting over dit thema die door de commissie voor Cultuur werd georganiseerd, was dan ook zeer nuttig. Uit de dialoog tussen de Jeugdraad en de parlementsleden kwam tot uiting dat de bereidheid en haalbaarheid bestond om op korte termijn en op basis van het ontwerp van de regering, een breder draagvlak te zoeken.

Wat het ontwerp zelf betreft, verwijs ik naar de bijlagen bij het verslag. Hierin werden ook het verslag van de hoorzitting en de uiteenzetting van de minister in de commissie opgenomen. Samengevat komt het erop neer dat zes functies die het jeugdwerk als sociaal-cultureel werk kan vervullen, worden gegroepeerd in vier kerntaken, elk met verschillende erkennings- en subsidiëringcriteria. Voor twee van die vier kerntaken werd nog in bijkomende keuzemodaliteiten voorzien. Dat is de essentie en de basis van dit decreet, waarvan ik de techniciteit niet opnieuw zal uiteenzetten.

De commissie heeft op basis van dit intensieve overleg uiteindelijk 25 amendementen opgesteld, die vervolgens werden goedgekeurd. Het betreft de amendementen van mevrouw Van Hecke, de heren Coens, De Ridder, Keulen en Stassen, en van mezelf. Twee amendementen, met name die van de heren Strackx en Creyelman, werden niet aanvaard.

Ik wijs erop dat die 25 amendementen de krachtlijnen of het concept van het ontwerp van de regering niet wijzigen. Zij vormen ook niet zomaar een

Lauwers

kopie van de voorstellen of de vragen van de Vlaamse Jeugdraad. Soms zijn ze het resultaat van een consensus tussen ons en de Vlaamse Jeugdraad, soms zijn ze het resultaat van een politieke keuze van parlementsleden onderling – wat niet steeds evident was – en in samenspraak met de administratie en het kabinet. Ik heb de amendementen gegroepeerd en zet ze even op een rijtje.

Ten eerste wordt in een groep amendementen over kadervorming ook de ervaringsdeskundigheid als erkenningscriterium opgenomen en wordt aan het jeugdwerk een grotere soepelheid en een iets lagere norm toegekend. Het gevolg hiervan is dat de lat een beetje lager wordt gelegd voor de kleinere organisaties.

Ten tweede : om het landelijk jeugdwerk te stimuleren om ook het Brusselse gebied zoveel mogelijk te bestrijken, wordt daar een lagere minimale dekingsnorm van 10 percent ingevoerd.

Ten derde wordt naast de klassieke media, met name de tijdschriften, ook een website op internet als een erkenningscriterium aanvaard. Hiermee willen we inspelen op de jeugdcultuur, want jongeren zijn goed vertrouwd met dit medium.

Ten vierde is het niet langer noodzakelijk om reeds personeelsleden in dienst te hebben gehad om voor een eerste subsidiëring ervan in aanmerking te komen. De Vlaamse regering kan echter aan de hand van een mix van criteria het aantal subsidiëerbare personeelsleden verhogen, verlagen of schrappen in functie van de begroting. Een dynamisch personeelsbeleid behoort aldus tot de mogelijkheden.

De vijfde groep amendementen behandelt eveneens de personeelssubsidiëring. De commissie heeft hiermee een kleine revolutie in het landelijk jeugdwerk goedgekeurd. De amendementen bepalen dat bij een onvolledige uitvoering van het decreet de jeugdorganisaties die niet beschikken over een gedetacheerde leerkracht, een gewaarborgde betoelaging van hun eerste personeelslid aan 90 percent krijgen. Voor het eerste personeelslid wordt de uitvoeringscoëfficiënt niet toegepast op de subsidiëring.

Deze bepaling heeft grote gevolgen, want een eerste personeelslid kost een organisatie al snel 1,2 miljoen frank en een subsidiëring van 90 percent bedraagt ongeveer 1 miljoen frank. Een uitvoering aan 80 percent zou betekenen dat de 90 percent naar 72 percent daalt en dat de organisatie slechts

een financiering van 864.000 frank zou krijgen. Het verschil aan kosten van een eerste personeelslid bedraagt voor kleine organisaties ongeveer 200.000 frank. Het amendement maakt een verschil tussen de grote organisaties die wel over een gedetacheerde leerkracht beschikken, en de kleinere die er niet over beschikken. Het amendement biedt de kleinere jeugdwerkorganisaties een grotere bescherming tegen de uitvoeringscoëfficiënt.

Sommige parlementsleden zoals de heer Keulen en ikzelf hebben ervoor gepleit het budget voor de detacheringen te integreren in de begroting van het landelijk jeugdwerk, zodat het bestaande systeem wordt geïncorporeerd. Dit kan echter niet gebeuren via dit decreet, want houdt ook een wijziging in van de begroting van de minister van Onderwijs.

Door het amendement wordt de druk groter en wordt de bestaande situatie rechtgetrokken. Ik wil erop wijzen dat dit amendement na een interne discussie door parlementsleden van de CVP, de SP, de VLD, de Volksunie en Agalev werd ingediend en goedgekeurd, niettegenstaande het een heikel punt behandelt.

Met een zesde groep amendementen wordt het principe behouden dat werksoortelijke federatievorming mogelijk maakt. Dit principe werd reeds opgenomen in het decreet van 1975 en wordt nu bestendigd. We zouden misschien beter spreken over kerntaakkoepels in plaats van over werksoortelijke federaties, maar inhoudelijk komt het op hetzelfde neer.

Een zevende groep amendementen werd ingediend op uitdrukkelijke vraag van de Jeugdraad. De amendementen bepalen dat een samenwerking tussen minstens drie landelijke jeugdwerkorganisaties extra wordt betoelaagd. Dat betekent bijvoorbeeld dat een gezamenlijk initiatief rond kadervorming, een gezamenlijk tijdschrift enzovoort extra kunnen worden gesubsidieerd als samenwerking. Een tijdschrift als 'Vandaag' zou misschien nog hebben bestaan als deze regelgeving een aantal jaren vroeger was ingevoerd.

Ten slotte wordt met een amendement op artikel 27 ook experimentele vernieuwing mogelijk gemaakt. Eigenlijk is dit de herinvoering van wat ooit het bijzonder krediet voor het experimenteel jeugdwerk was. De subsidiëring wordt gekoppeld aan de beleidsnota Jeugd, die de Vlaamse regering opmaakt na advies van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap. Ik hoop dat de Vlaamse Jeugdraad inziet dat het Vlaams Parlement hier-

Lauwers

mee tegemoet komt aan de vraag om vernieuwing mogelijk te maken.

Ik moet hier toch even de bijzondere aandacht vragen van de minister, de parlementsleden, de redactie van de Handelingen en het decreetgevend secretariaat. Er is een foutje geslopen in de tekst die werd afgedrukt als zijnde de tekst aangenomen door de commissie. Dat kleine foutje heeft wel grote gevolgen. Ik wijs u erop dat de verslaggever niet verantwoordelijk is voor die tekst. In artikel 27 is er uitdrukkelijk bedoeld dat de 5 percent die wordt gereserveerd voor de prioriteiten van de Vlaamse regering, tegelijk ook de mogelijkheid tot experimenten bieden. Uit de tekst van het amendement en uit het verslag blijkt duidelijk dat dit twee verschillende dingen zijn. In de tekst die werd afgedrukt, is het woordje 'of' echter weggefallen. Dit geeft een volledig andere betekenis. De tweede zin van artikel 27 moet luiden : 'Maximum 5 percent van dit krediet kan aangewend worden voor experimentele vernieuwing of ter ondersteuning van de activiteiten van landelijke jeugdverenigingen [...].' Het woordje 'of' moet ertussen staan. Zo niet, wekt men de indruk dat die experimenten alleen kunnen worden betoelaagd indien ze passen binnen de prioriteiten. Dat was niet de bedoeling.

De voorzitter : U vraagt een tekstaanpassing.

De heer Herman Lauwers : Het gaat om een tekst-aanpassing, maar we kunnen die niet via een amendement laten opnemen omdat het amendement al bestaat. Het amendement is goedgekeurd, maar de fout staat in de tekst als zijnde aangenomen door de commissie.

De voorzitter : Ik heb dat genoteerd.

De heer Herman Lauwers : Ik besluit dit verslag met erop te wijzen dat het ontwerp van decreet een lange voorgeschiedenis heeft gekend. Het Vlaams Parlement heeft er een belangrijke rol in gespeeld. Het ingrijpend geamendeerde ontwerp van decreet werd uiteindelijk goedgekeurd met acht stemmen voor en twee tegen bij vier onthoudingen.

Ik dank de diensten van het Vlaams Parlement voor hun voorbereidend werk. Ik dank ook mevrouw Van Hecke en de heer Coens voor hun voorstel om mij als verslaggever van dit ontwerp van decreet voor te dragen, ook al kenden ze mijn standpunt terzake niet. Ik beschouw dat als een blijk van erkenning.

De voorzitter : Het was een berekend risico.

De heer Herman Lauwers : Ik weet niet in hoeverre het risico berekend was, maar het was een risico.

De voorzitter : De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers (*Op de tribune*) : Ik geef meteen ook het standpunt van mijn fractie weer. Dit ontwerp werd door vijf fracties geamendeerd, maar niet door vijf fracties goedgekeurd. Ik heb het ontwerp wel goedgekeurd. Het geamendeerde ontwerp van decreet dat is ontstaan uit samenspraak tussen het kabinet, de administratie, de sector en het parlement, is een voor mij verdedigbaar resultaat. Ik heb in de commissie gezegd dat ik mijn fractie daarvan zal trachten te overtuigen.

Ik was deze mening niet toegedaan bij de eerste lezing en na de kritiek van de jeugdwerkers. Ik was aanvankelijk geneigd me bij de stemming over dit ontwerp te onthouden, of zelfs tegen te stemmen. Ik ben van mening veranderd omwille van de amendementen. Ik zal het belang van het jeugdwerk niet uiteenzetten. Voor mij is dat evident : ik heb het aan den lijve ondervonden van mijn 9 tot 35 jaar, zowel vrijwillig als professioneel, zowel gemeentelijk als nationaal.

Het Belgische jeugdwerkbeleid bestaat pas sinds 1937. In de toelichting wordt de evolutie van het jeugdwerk en van dit beleid geschetst. Die schets geeft de oorsprong en achtergrond van dit ontwerp van decreet uitstekend aan. Juist omdat dit een goede toelichting is, betreur ik de tekortkomingen ervan. Als dan toch de ambitie bestond een grondige voorgeschiedenis te schrijven, is het ontbreken van een periode van veertig jaar onbegrijpelijk. In die periode ontstond de Chiro en de Vlaamse padvinderij, de eerste op het Europese continent die zeer verschilt van de Engelse padvinderij. De ontstaansgeschiedenis van de KSA uit de AKVS ontbreekt, evenals de strijd tussen het jeugdwerk en de bisschoppen. Ik maak daar geen punt van, maar het is wel een mankement. De toelichting kon anders een goede introductie zijn voor studenten pedagogie en sociale wetenschappen. Deze periode zou om politieke redenen zijn weggelaten. Het gaat inderdaad over katholieke organisaties, maar dat is geen reden om een stuk geschiedenis weg te laten.

Ik ben me ervan bewust dat er in het jeugdwerkbeleid, nog meer dan in het sociaal-cultureel werk in het algemeen, een voortdurende spanning bestaat tussen vier polen. Er zijn de grote jeugdorganisaties, zoals de jeugdbewegingen en -organisaties die zich bezighouden met speelpleinwerking en jeugd-

Lauwers

vakanties. Daarnaast zijn er ook de kleinere jeugdorganisaties en -diensten. Daarenboven wenst de overheid controleerbare zaken te organiseren om de subsidie van lege dozen en een oneigenlijk gebruik van het decreet te vermijden. Ten slotte wil men de gewenste dynamiek, de flexibiliteit, nieuwe pogingen, het experiment en het evolutief karakter van jeugdwerk een kans geven. In feite is er nog een vijfde pool : het budget.

Mijnheer de minister, ik vond dat het aanvankelijke decreet van de Vlaamse regering te veel de klemtoon legde op de behoefte van de overheid om te controleren en om misbruiken te vermijden. Deze doelstelling is uiteraard legitiem.

Daarnaast legde men ook te veel de nadruk op organisaties met een groot bereik van voornamelijk jonge leden. De normen voor kadervorming waren bijvoorbeeld vooral daarop afgestemd. Het ligt echter voor de hand dat organisaties die werken met een ouder publiek, minder kaderleden hebben en dus ook minder uren hebben voor kadervorming. Ik vond dat dit een fout was.

Dat wil niet zeggen dat ik het eens ben met alle vragen en voorstellen van de Vlaamse Jeugdraad. Ik ben uitdrukkelijk tegen het verlagen van de leeftijdsgrens tot drie jaar voor toelating tot het jeugdwerk. Zes jaar is het absolute minimum. Een verlaging van die leeftijd zou een uitholling betekenen van het jeugdwerk.

Ik ben het er ook niet mee eens dat het aantal jongeren in de raden van bestuur moet worden verminderd. De huidige verhouding is billijk. De vraag van de jeugdraad om samenwerkingsverbanden te erkennen voor organisaties die niet zelf de norm halen, kan evenmin op mijn instemming rekenen. Het landelijk karakter van het decreet gaat dan te loor. Mijnheer de minister, collega's, dit neemt niet weg dat andere opmerkingen van de Vlaamse Jeugdraad terecht waren.

Ik ben bijzonder tevreden over het intensieve overleg en de dialoog tussen de parlementsleden van meerderheid en oppositie, de jeugdraad, de administratie en het kabinet van de minister. Dit heeft geleid tot een hele reeks amendementen die het ontwerp sterk hebben verbeterd, zodat er een beter evenwicht ontstond tussen de vijf polen. De onderlinge spanning zal uiteraard altijd blijven bestaan ; men kan die ook altijd aanhalen om te zeggen dat het decreet niet goed is. Door dat even-

wicht is er echter meer dynamiek en evolutie mogelijk.

Het decreet is niet perfect. Door de omschakeling van het denken in werksoorten naar het denken in termen van functies of kerntaken, kunnen de zaken meer gelijkvormig worden gemaakt voor alle jeugdwerk en dus misschien ook objectiever, dynamischer en meer evolutiegericht. Maar daardoor worden de zaken ook veel complexer voor de administratie en het jeugdwerk zelf. Voor de administratie is dit niet het belangrijkste probleem : ze beschikt over veel ervaring en deskundigheid, en kan dankzij de informatica simulaties maken. Voor het jeugdwerk zelf – met zijn soms te grote wisseling van verantwoordelijkheden – kan dit wel een groot probleem vormen.

Ik zou de minister willen vragen om een brochure te maken over dit decreet. Dat is trouwens ook met het decreet van 1975 gebeurd. Die brochure moet voorbeelden bevatten. Ook moeten daarin suggesties van de administratie worden opgenomen, en interpretaties van de minister en de ambtenarij worden uitgelegd. Ik denk dat dit absoluut onontbeerlijk is voor een goede implementatie van dit decreet.

Er is nog een tweede reden waarom dit ontwerp niet perfect is. In de tekst zelf wordt al voorzien in de mogelijkheid om het decreet slechts gedeeltelijk uit te voeren. Ik heb het nu over de fameuze zinsnede 'binnen de perken van de begroting'. Het valt niet uit te sluiten dat er met een uitvoeringscoëfficiënt wordt gewerkt. Uit de begroting voor 1998 blijkt trouwens dat men daadwerkelijk een uitvoeringscoëfficiënt zal gebruiken. In de commissie heeft de minister daar in zijn toelichting vrij openlijk over gesproken. Hij wil zeker niet de verwachting wekken dat het decreet tijdens deze zittingsperiode volledig zal worden uitgevoerd.

Alleen daarom al had ik in de commissie kunnen verklaren dat ik tegen zou stemmen, of me zou onthouden. Ik heb dat echter niet gedaan. Daar zijn twee redenen voor. Er was de bereidheid om een uitiem overleg te houden. Die bereidheid was zowel bij de Vlaamse Jeugdraad als bij de minister aanwezig. Dat heeft geleid tot een dialoog tussen de volksvertegenwoordigers. Daarbij werd naar een consensus gestreefd, al was dat niet altijd evident. Er werden keuzen gemaakt, en knopen doorgehakt.

Eerlijkheidshalve wil ik over het resultaat zeggen dat, als ik lid van de meerderheid was, ik daar tevreden over zou zijn. Die tevredenheid slaat op

Lauwers

de inhoud, en staat los van een oordeel over de budgettaire aspecten. Bovendien erken ik dat leden van de meerderheid echt rekening hebben gehouden met mijn opmerkingen en voorstellen. Dit constructieve werk is er mede de oorzaak van dat ik bereid ben rekening te houden met de budgettaire limieten waar de minister aan is gebonden.

Zelfs als oppositielid wil ik erkennen dat onder de verantwoordelijkheid van de ministers Weckx en Martens de begrotingskredieten voor het jeugdwerk behoorlijk zijn toegenomen. Ik blijf van oordeel dat de bedragen niet volstaan, maar ik geef ook toe dat er inspanningen werden geleverd. Over de inhoud van het ontwerp van decreet ben ik dus tevreden. Ik ben dus bereid om enig realisme aan de dag te leggen, en de problematiek te beoordelen binnen de vooropgestelde begrotingsgrenzen.

Ik blijf bij mijn eis dat het decreet voor de volle 100 procent moet worden gerealiseerd. Tezelfdertijd wil ik wel het gewijzigde ontwerp van decreet verdedigen bij de sector van het jeugdwerk. Daarom heb ik het ontwerp van decreet in de commissie goedgekeurd, en zal ook mijn fractie het goedkeuren. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, vooreerst wil ik de heer Lauwers danken voor zijn overzichtelijk verslag, maar ook voor het standpunt dat hij namens zijn fractie hier heeft verwoord. Verder wil ik de collega's en de leden van de Jeugdraad danken voor de samenwerking die heeft geleid tot de definitieve versie van de ontwerp tekst.

Er zijn vandaag minder volksvertegenwoordigers dan anders aanwezig. Misschien bevinden ze zich in het federale parlement, om er te na te gaan hoe men er lessen trekt uit gemaakte fouten. Met dit ontwerp van decreet willen we ten dele preventie verzekeren. Misschien is het jammer dat er wat minder aandacht is voor preventie – voor het voorkomen van fouten – dan voor het post factum wegwerken van fouten. Ik wou alleen het verband leggen tussen het belang van dit decreet voor het jeugdwerk in de huidige en de toekomstige samenleving en zijn belang voor de manier waarop jongeren opgroeien in deze samenleving.

Precies vijf maanden geleden stonden hier ongeveer dezelfde sprekers om duiding te geven bij het

decreet op het provinciale jeugdwerk. Ook het lokale jeugdwerk werd reeds herbekeken. Met dit derde en laatste decreet is de reorganisatie van de sector voorlopig afgerond. Dit decreet heft het decreet van 22 januari 1975 op. Na 23 jaar is het inderdaad nuttig gebleken om de oude teksten op te heffen en te vervangen door een nieuwe invulling.

Er is immers heel wat veranderd. Misschien evolueren de veranderingen in de toekomst nog sneller dan vandaag. Gezien de dynamiek van het Vlaams Parlement zal dit decreet wellicht geen 23 jaar standhouden. Het zal in de toekomst moeten worden aangepast en bijgestuurd. De heer Lauwers heeft verwezen naar de enorme evolutie die het jeugdwerk en zijn subsidiëring hebben meege maakt. In de toelichting van de minister bij dit decreet staat dat vanaf 1963 10 miljoen frank werd toegekend aan het jeugdwerk. Vanaf 1975, vlak vóór het vorig decreet totstandkwam, bedroeg de subsidiëring 100 miljoen frank, vlak erna 300 miljoen frank. In 1987 was dat 700 miljoen frank. In 1995 werd 900 miljoen frank toegekend voor de subsidiëring van het landelijk, regionaal en lokaal jeugdwerk.

De CVP is erg blij dat de Vlaamse regering op basis van dit decreet in haar begroting in extra financiële middelen voorziet ter ondersteuning van het landelijk jeugdwerk. Wat de subsidiëring betreft, bevindt dat jeugdwerk zich in een unieke situatie. Bij het jeugdwerk wordt slecht 90, 75 en 50 procent van het personeel gesubsidieerd terwijl dit voor andere sectoren vaak voor 100 procent gebeurt. We zijn geen voorstander van die 100 procent. We vinden de 90-75-50-regeling goed omdat het belangrijk is dat de sector een eigen dynamiek creëert, gecombineerd met een onafhankelijke houding.

Naast de begrotingsaspecten wil dit decreet ook de aandacht vestigen op het jeugdwerk zelf. De heer Lauwers zei zojuist dat hij niet hoeft in te gaan op het belang van het jeugdwerk, precies omdat het zo evident is. En dat is inderdaad zo. Maar we kunnen niet voldoende de waarde van dit jeugdwerk inschatten. Wekelijks zetten honderdduizenden jongeren zich belangeloos in voor elkaar in 6.000 lokale jeugdwerkinitiatieven. Tijdens deze activiteiten leren ze omgaan met elkaar en met belangrijke waarden zoals samenwerking, democratie, partnership, milieu en natuur. Ze krijgen er belangrijke praktijklessen voor het leven. Ze krijgen de ruimte om talenten te ontwikkelen en om scheppend met hun omgeving te leren omgaan.

Coens

Vooral de jeugdbewegingen zijn belangrijke knooppunten in de opbouw van een buurt, wijk of parochie. Kortom, ze zijn essentieel in het huidige sociale weefsel. Ze zijn ook de bakermat van het toekomstige sociale weefsel. Als christen-democraten willen we dan ook voorrang geven aan deze organisaties van en voor jongeren. We willen dat op alle beleidsniveaus doen, zeker ook op het Vlaams niveau omdat het plaatselijk jeugdwerk via deze landelijke structuren de nodige inhoudelijke en kwalitatieve impulsen krijgt. Het jeugdwerk verdient onze beleidsaandacht.

We zijn tevreden dat heel de sector van het jeugdwerkbeleid volgens dezelfde algemene beleidsaanpak is geherstructureerd. Elk beleidsniveau heeft zijn duidelijk afgebakende opdracht met bijbehorende middelen. Misschien is dit ook een afspiegeling voor andere beleidsdomeinen om in het licht van de subsidiariteit een duidelijk kijk te krijgen op de taken van de gemeenten, de provincies en de Vlaamse Gemeenschap. Elk niveau heeft een eigen opdracht. Onder meer in het museumdecreet heeft de minister blijk gegeven van een duidelijke bereidheid om de afspraken tussen de verschillende beleidsniveaus te ondersteunen.

Na het negatieve advies van de Vlaamse Jeugdraad werd de bespreking van dit decreet in een gespannen sfeer aangevat. Een andere oorzaak waren de frustraties die een overleg altijd veroorzaakt. Aangezien de sector voortdurend verandert, moet men zich ook steeds aanpassen aan de nieuwe situatie van de organisaties. Sommigen hadden ook een gevoel van onmacht. Uiteindelijk hebben we toch intensief overleg gepleegd met de vertegenwoordigers van het landelijk jeugdwerk. Als parlement bedanken we hen voor hun constructieve medewerking. Soms moet men in dit parlement inderdaad iets harder roepen om gehoord te worden.

Tijdens de parlementaire besprekingen werd een aantal belangrijke inhoudelijke en technische verbeteringen aangebracht in dit decreet. De heer Lauwers heeft daarvan een overzicht gegeven. De aanpassingen werden ook geïnspireerd door de besprekingen die we hebben gevoerd met de jeugdorganisaties, de jeugdraad en het veld. De heer Lauwers heeft ook al naar de kadervorming verwezen.

Voor ons is de uitzondering voor Brussel in de berekeningswijze heel belangrijk. De specifieke situatie van Brussel vereist een verlaging van 15 procent naar 10 procent. We hechten er veel belang

aan dat het jeugdwerk ook in Brussel gestalte krijgt.

Een internetsite werd ingeschreven als module. Men moet wel duidelijk omschrijven wat daarmee moet gebeuren. Het voorstel is ook heel geschikt om samenwerkingsprojecten financieel extra te belonen. Een gemeenschappelijk tijdschrift, een spelenbundel en een gemeenschappelijk vormingsaanbod geven bijvoorbeeld een meerwaarde aan het jeugdwerk.

De ongelijke behandeling tussen verenigingen met gedetacheerde leerkrachten en organisaties zonder dergelijke leerkrachten werd ook besproken. Die ongelijkheid nam opmerkelijk af. Dat versterkt wel onze vraag om dit decreet voor 100 procent uit te voeren.

De werkingskosten voor bijzondere doelgroepen worden ook extra gesubsidieerd. Na samspraak met de jeugdraad werden de verplichtingen ook versoepeld. Een jaarlijkse beleidsnota wordt bijvoorbeeld door een tweejaarlijkse vervangen. Dat is een tegemoetkoming aan de verzuchtingen in verband met de administratieve rompslomp waarmee jeugdorganisaties worden overspoeld.

Als CVP-fractie dringen we er ook op aan dat de Vlaamse regering de opdracht krijgt om bij het begin van elke zittingsperiode een beleidsnota Jeugd op te stellen. Die nota moet de beleidsvisie van de voltallige regering vastleggen. De Vlaamse Jeugdraad kan hierover advies geven. Mevrouw Van Hecke en ikzelf hebben dat aspect trouwens ook tijdens de commissiebesprekingen benadrukt.

Een beleidsnota Jeugd is van essentieel belang, omdat ze de Vlaamse regering verplicht na te denken over het hele jeugdbeleid, en niet alleen over een stand van zaken van een of ander decreet over jeugdwerk. De Vlaamse regering moet dus ook nadenken over andere knelpunten waarmee jongeren, jeugdorganisaties en de hele bevolking worden geconfronteerd.

Het gamma beleidsmaatregelen dat verschillende ministers van diverse regeringen in dit land hebben genomen overspoelen het jeugdwerk en de jeugdorganisaties. De jeugd richt een noodroep tot de verschillende overheden om het leven niet nog complexer te maken dan voor jongeren wenselijk is.

Laat kinderen kind en jongeren jong zijn. De talrijke administratieve verplichtingen en het feit dat bij verschillende aanvragen telkens dezelfde gegevens

Coens

moeten worden ingevuld, dreigen de spontaneïteit van de jeugd te verstikken. Als de decreten concreet worden uitgevoerd, wordt men geconfronteerd met een aantal problemen zoals het bosdecreet dat hier en in Wallonië het vrij spelen in het bos reglementeert, de organisatie van fuiven, de vereiste verzekeringen voor kampen en droppings, de bouw van jeugdlokalen en de aanleg van sportterreinen die in het ruimtelijk beleid kaderen, de reglementering van de leurhandel en de muziekpetitieruimtes, het tekort aan bivakhuizen, de leefbaarheid van buurten, de concurrentie tussen het SIF en gemeentelijke initiatieven – in plaats van via jeugdorganisaties te werken – en het decreet op de reisbureaus.

Het jeugdwerk is aangewezen op tijdelijke krachten die liefst nog tijd over hebben om met elkaar bezig te zijn. Mijnheer de minister, dat is toch immers wat we willen. Uiteindelijk is het niet de papiermolen die ons interesseert, maar wel het feit dat jongeren zich inzetten voor elkaar en zo de basis vormen om in de toekomst te weten wat samenleven is en de waarde van de ander te ontdekken. De CVP vraagt dat u, in afwachting van de beleidsnota Jeugd, al die vragen vanwege de jongeren verder uw bijzondere aandacht blijft geven en uw collega's terzake aanspreekt.

Wij zijn van oordeel dat het eindresultaat van dit decreet mag worden gezien, al zijn we er ons van bewust dat dit decreet in tegenstelling tot zijn voorganger waarschijnlijk geen twintig jaar van kracht zal blijven. De CVP-fractie zal dit decreet met jeugdige enthousiasme goedkeuren. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik zal mijn korte uiteenzetting vanop mijn bank geven.

In de commissie heeft mijn fractie zich bij de stemming onthouden. Ik heb toen een aantal beweegredenen toegelicht die ten grondslag lagen aan die stemhouding. Ook bij de stemming in de plenaire vergadering zullen we ons onthouden. Zoals ik toen heb gezegd, speelden er ook een aantal positieve beweegredenen mee in ons besluit. Het feit alleen al dat er een nieuw decreet is, mag zonder meer als positief worden beschouwd. Het vorige decreet kwam tot stand in de jaren zeventig. Het was dus gedateerd en dringend aan vervanging toe.

Er was ook de manier waarop dit nieuwe decreet tot stand is gekomen, zij het dat dit op het laatste ogenblik gebeurde : alle betrokkenen, zowel degene die politieke beleidsverantwoordelijkheid dragen als degene die de sector vertegenwoordigen, gingen rond de tafel zitten. Op die wijze konden de tegenwerpingen en opmerkingen die er nog bestonden worden verholpen en konden de scherpe randjes worden afgerond. Dat alles werd, zoals de heer Lauwers aanhaalde, dan in amendementen gegoten. Er waren amendementen over de kadervorming en het betrekken van Brussel in de werking, wat zonder meer een meerwaarde betekent. Ook was er internet, de betoelaging aan 90 procent voor die organisaties die geen beroep kunnen doen op gedetacheerde leerkrachten, enzovoort.

Een aantal elementen vind ik iets minder goed. Ik wil daarbij de term negatief niet gebruiken, aangezien die afbreuk zou doen aan het geheel van het ontwerp. Ik heb toen gezegd dat ik vond dat dit een soort installatiedecreet was. Daarbij gebruikte ik de volgende metafoor : het decreet is als een schip dat afmeert, waarbij wie zich aan boord bevindt zich bij de gelukkigen mag rekenen, en wie op de kade blijft staan pech heeft. Ik denk immers dat het met dit decreet voor nieuwe initiatieven aarts-moeilijk is om nog een erkenning te bekomen.

Het tweede punt is enigszins een stokpaardje van mij, dat ik niet zomaar wil loslaten : namelijk het feit dat decreten zoals dit inhoudelijk nog steeds blijven zweren bij een kwantitatieve aanpak, bij cijfertjes en normeringen. Ik besef wel dat het moeilijk is om dit in een bepaalde vorm te gieten, maar ik denk dat we die ambitie moeten hebben. Verder meen ik, net als de twee vorige sprekers, dat we het principe van de betoelaging voor 100 procent nooit mogen prijsgeven.

Deze opmerkingen, samen met de vaststelling dat dit decreet – zoals we moeiteloos durven toegeven – positieve zaken bevat, maken dat mijn fractie zich zal onthouden.

De voorzitter : De heer De Ridder heeft het woord.

De heer Peter De Ridder (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, jongeren hebben meestal slechts nieuws-waarde als er iets negatiefs kan worden verteld over deze bevolkingsgroep. Zo zijn er de weekendongevallen, het drugsmisbruik, het spijbelen en ga zo maar door : de lijst is lang genoeg.

De Ridder

Alvorens dieper in te gaan op dit ontwerp van decreet wil ik een kleine parallel trekken tussen deze negatieve beeldvorming, vooral dan in de media, en de gebrekkige, soms zelfs totaal afwezige politieke inspraak van jongeren. Zonder een polemiek te willen beginnen, moet ik toch vaststellen dat de meeste jongeren waarover het gaat in deze negatieve berichtgeving geen stemrecht hebben. Degenen die niet kunnen worden gehoord, worden meestal niet gehoord : dit is misschien een signaal voor hen die het principe van de stemplicht willen uithollen.

De belangrijkste reden waarom het jeugdwerk op verschillende beleidsniveaus toch aandacht krijgt, is de hoge mate van zelforganisatie van de sector en de nuchtere vaststelling dat wie nu jong is, straks meerderjarig en dus ook stemgerechtigd zal zijn. Hiermee kom ik specifiek bij het nu voorliggende ontwerp van decreet terecht.

De erkenning en subsidiëring van landelijk georganiseerd jeugdwerk gebeurt tot vandaag volgens het decreet van 1975. Vanuit het jeugdwerk zelf wordt al enige jaren aangedrongen op een modernisering van dit decreet. Het moet worden aangepast aan de veranderende gewoonten, methodieken en profielen van de verschillende organisaties. Vandaag zien we de uiteindelijke versie van het aangepaste decreet. Misschien is de stapel van voorbereidende teksten, ontwerpen en niet-definitieve versies een indicatie van het belang van dit decreet voor het Vlaamse jeugdwerk. Die stapel is immers vrij groot.

Het decreet op zich is eigenlijk niet het belangrijkste. Vooral de sector zelf speelt een zeer belangrijke en vooral positieve rol in onze maatschappij. De wetgever moet er vooral voor zorgen dat de sector zijn rol zo goed mogelijk kan blijven vervullen. Daarom dient een erkennings- en subsidiëringsdecreet aan een aantal kwalitatieve eisen te voldoen voordat het de goedkeuring van onze fractie kan krijgen. Sta me toe de belangrijkste drie kwaliteits-eisen even kort toe te lichten.

Ten eerste wordt van het jeugdwerk, zoals van de maatschappij in haar geheel, verwacht dat het een aantal democratische grondregels respecteert. Europese en universele verklaringen moeten dus integraal deel uitmaken van de filosofie, de houding en de statuten van alle organisaties. Dit is zo duidelijk dat het geen verdere toelichting vereist.

Ten tweede moet zeker worden vermeden dat een subsidiëringsbeleid tot gevolg heeft dat enkel de grote en traditionele organisaties zich kunnen handhaven. Kleinere, andere of meer experimentele verenigingen, die op een andere manier werken of gestructureerd zijn, moeten ook hun plaats kunnen behouden in het Vlaamse jeugdwerklandschap.

Ten derde moet het decreet ook realistisch zijn. Sinds 1975 wordt gewerkt met een uitvoeringscoëfficiënt. Hieraan moet op korte termijn een einde komen. Ik denk niet dat ook maar één andere sector een dergelijke vrijwel gestructureerde onderfinanciering voor een periode van meer dan twintig jaar zou blijven slikken. Bij de start van een nieuw decreet moet er minstens zicht komen op een integrale uitvoering ervan. Dit vraagt enerzijds een inspanning van de overheid om meer middelen te vinden, en anderzijds enig realisme van het jeugdwerk zelf om geen buitensporige nieuwe eisen te stellen. Vorige ervaringen in dit parlement hebben ons geleerd dat subsidiëringsdecreten vooral beheersbaar moeten zijn, in ieders belang.

Concreet vindt onze fractie dit decreet, zeker na de amendering in de commissie, een goed en verdeelbaar compromis. Onze drie voorwaarden worden nageleefd in de nu voorliggende teksten. Ik dank trouwens de commissieleden voor hun constructieve samenwerking, en de verslaggever voor zijn zeer duidelijk en uitgebreid verslag. Onze fractie zal morgen dit ontwerp van decreet goedkeuren. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, misschien heeft dit decreet inderdaad positieve gevolgen voor het jeugdwerk. Toch krijgen we de indruk dat het een soort van toelatingsexamen is tot de geneugten van uw budgettaire voordelen. Ook hier moet men dan de regels van de democratie aanvaarden. Het Vlaams Blok is een volkspartij die de strijd voor een waarachtige democratie hoog in het vaandel voert. Voor ons is een echte democratie dan ook heel iets anders dan de huidige schijn democratie, die zo typisch is voor dit Belgenland.

Samen met de heren Strackx en Creyelman heb ik geprobeerd om een definitie te vinden van de regels der democratie van u en uw geestesgenoten. We zijn daar niet in geslaagd. U kunt dat misschien vandaag of morgen nog doen. We weten dat u het niet aandurft om een opbouwend twistgesprek aan te gaan over de meest elementaire regels van de

Verrijken

democratie. De volgende eeuw zal de eeuw van de jeugd zijn. We moeten de jeugd de regels niet voorschrijven van een samenleving die anders zal zijn dan de huidige. Als lid van de oudere generatie voel ik mij persoonlijk de gast van een samenleving die mij zo vriendelijk mogelijk uitgeleide doet. U bent van middelbare leeftijd en hebt nog de ambitie om de regels van de democratie te dicteren, al komt u niet tot een definitie.

U zegt dat de regels van de democratie moeten worden geëerbiedigd. Wie heeft er iets tegen democratie? Zeker geen politieke partij die per definitie leeft van democraten. Aristocraten zijn er bij ons niet te vinden. Democratie is een van de woorden die in de wereldgeschiedenis geluk hadden. Democratie was iets kleins. Het begon als een soort volksoptocht van de middenstand in Athene. Deze heeft niet lang geduurd, maar het begrip heeft een enorme waarde gekregen in onze samenleving, zoals zoveel Griekse woorden. We onderschrijven dit volledig. We willen echter dat de definitie wordt aangepast en veranderd. De jeugd is niet gediend met de vage omschrijving van democratie die in het parlementaire België wordt toegepast.

Ik begin op het laagste echelon. Een land dat de gemeenten niet toelaat de burgemeester te kiezen, is weinig democratisch. De burgemeester is het eerste aanspreekpunt van de burger in zijn gemeente of dorp. In de VS, de bakermat van de moderne democratie, is al gebleken hoe belangrijk het is om een verkozen burgemeester te hebben. De heer Giuliani in New York werd verkozen, en niet aangeduid in een of ander partijcenaal. Hij won de verkiezingen in New York omdat hij zei wat zijn plannen met de stad waren. Hij heeft de criminaliteit met de helft vermindert. New York was immers een echte jungle geworden.

De Belgische democratie laat dit niet toe of waagt het zelfs niet. In een Vlaamse grootstad zou dit immers kunnen uitdraaien op een tweestrijd tussen de heer Dewinter en mevrouw Detiège. Dat zou wel eens spannend kunnen worden. Het zou veel democratischer zijn dan wat nu in de achterkamer wordt bedisseld en bekooktoofd. Dit systeem kunnen we toch niet voorstellen aan de jeugd als een programma voor de volgende eeuw? De jeugd zou hiervoor huiveren.

Op het volgende echelon, de provincies, is de situatie nog erger. Net als het hele Belgische staatsbestel is dit systeem rechtstreeks afkomstig van de

bloedhond Napoleon. België werd gesticht door de revanchards van Waterloo, het uitschot van de Franse samenleving, waarvan de goede elementen al lang waren gestorven aan de Berezina. Napoleon vond 'le préfet' uit: de vervanger van de centrale macht. Deze gouverneurs zijn tot op de dag van vandaag blijven bestaan.

Het is onaanvaardbaar dat men een gouverneur aan het hoofd stelt van een verkozen provincieraad. Een gouverneur is een vertegenwoordiger van de monarchie, benoemd op basis van partijpolitieke gevoeligheden. In Antwerpen werd de kabinetschef van de vorige gouverneur, die zichzelf als een satraap of onderkoning beschouwde, benoemd. Het ontbrak hem alleen nog aan een korte broek en een hoed met pluimen zoals de Engels-Indische onderkoning. Hij was werkelijk de incarnatie van de centrale macht en van alles wat ondemocratisch is. Een provincie is immers ondemocratisch. Het bestuur van grote, leefbare gemeentes van 30.000 of 40.000 inwoners moet uiteraard democratisch worden verkozen.

Omdat we een jonge partij zijn, praten we zeer veel met jonge mensen. Jonge burgers vinden referenda en volksraadplegingen vanzelfsprekend. België onderneemt daarvoor geen enkele poging, op de parkingdemocratie in Gent na. In Sint-Niklaas is zelfs dat niet gelukt. Verder gaat men niet.

We zijn ondanks België altijd een volk gebleven: tijdens de hongersnood van 1850, toen onze taal niet mocht worden onderwezen, en in de modderpoelen van de IJzer, waarin Vlaamse jongens bewust de dood werden ingestuurd door Waalse en Franse generaals. We zijn ten slotte ook een volk gebleven ondanks de eerste en tweede onmenselijke repressie.

U weet allemaal dat er in Europa minderheden zijn. De lange pijnlijke geschiedenis van Europa heeft die minderheden doen ontstaan: Zuid-Tirolers in Italië, Hongaren in Polen en Roemenië, enzovoort. Nadat dit volk anderhalve eeuw is gekleineerd, maar tot grote verwondering van de Belgische machthebbers toch zichzelf is gebleven, is uw regime nu behept met een multiculturele benadering.

U en de uwen, voornamelijk CVP'ers van het type Vanden Boeynants, geholpen door Louis Major, hebben ons met de multiculturele samenleving opgezadeld door een absurde invoer van niet-Europese kleurlingen, terwijl er grote werkloosheid was in de Europese Unie, meer bepaald in Griekenland, Italië, Spanje en Portugal. Dat alles is

Verrijken

gebeurd zonder democratisch handelen, zonder aan het volk te vragen of het wel in een multiculturele samenleving was geïnteresseerd.

Minister Luc Martens : Mijnheer Verrijken, ik zou graag uw commentaar horen op het decreet. Dit soort verhalen voert u telkens opnieuw op. Dat wordt eentonig. Wat vindt u echter van het decreet zelf ?

De heer Emiel Verrijken : Daar kom ik toe, maar ik spreek zoals ik wil. Ik hoop namelijk dat u het onmenselijke van uw systeem eindelijk inziet. Met dit decreet dringt u voordelen op aan de zogenaamde allochtonen, die eigenlijk geïmporteerde Noord-Afrikanen en Afrikanen zijn. In dit decreet bevoordeelt u bewust en op georganiseerde wijze op allerlei gebieden de niet-Europeaanen.

De voorzitter : De heer Vandebussche heeft het woord.

De heer Michiel Vandebussche : Mijnheer de voorzitter, wat de heer Verrijken zegt over het importeren van allochtonen, is onaanvaardbaar. Ten tweede wil ik reageren op zijn discours over de democratie, dat hij als inleiding geeft op iets wat hij misschien nog over het decreet zelf zal zeggen.

Mijnheer Verrijken, ik kreeg gisteren een advies in mijn bus van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie over een klacht van uw fractie tegen het Contact- en Cultuurcentrum in Brussel. Volgens dat advies is de klacht onontvankelijk, niet omwille van de formele aspecten van de democratie, maar omwille van de inhoud van uw programma. Mede door het zeventigpuntenprogramma, dat ingaat tegen elke mensenrechtenverklaring op nationaal en internationaal vlak, is die inhoud ondemocratisch.

Dit is een democratie. We willen als Vlamingen samenleven met de niet-Europese allochtone bevolking. Dat u dat niet wilt, is ondemocratisch. De formele aspecten waarop u hebt gewezen, zijn dat niet. U hebt een onmenselijk programma dat een aantal mensen stigmatiseert en uitsluit uit onze samenleving. Dat willen wij niet.

De heer Emiel Verrijken : Dit is al te gek. Dit decreet bevoordeelt uitdrukkelijk de allochtonen. Anders zou ik er niet over spreken. Het houdt een positieve discriminatie van allochtonen in en tegelijkertijd een negatieve discriminatie van een belangrijk deel van de jeugd. Ik heb hier nog nooit

een broodpreek gehouden, maar men moet toch wel erg geraffineerd te werk gaan om de zaak zo in elkaar te steken dat de Vlaams-Blokjeugd wordt uitgesloten. Het is de jeugd van de vierde grootste partij van Vlaanderen ! Hoe komen ze ertoe ! Wanneer allochtonen deze samenleving in het systeem van uw meerderheid, hebben omgevormd tot een multiculturele samenleving, gebeurt dit zonder het democratisch goedvinden van het Vlaamse volk. Dat is niet tendentieus en dat is ook geen refrein, dat is de kreet van een volk dat zich in zijn bestaan bedreigd voelt omdat het in bepaalde wijken wordt overrompeld door toestanden die het democratisch niet heeft gewild. Ik neem niet alleen de volledige verantwoordelijkheid voor wat ik zeg ; wat ik zeg is ook volkomen juist. U hebt het nooit aangedurfd – u hebt het zelfs in de Grondwet uitgesloten – uitdrukkelijk aan de Vlaamse mens te vragen wat hij denkt. Economisch was het niet nodig, het was mogelijk nodig voor de achterlijke Waalse industrieën, maar dat is een ander probleem. Het probleem werd nooit onderworpen aan de Vlaamse goedkeuring en is ondemocratisch.

Er is meer, namelijk het symbool van elke democratische samenleving. In de Verenigde Staten waar kinderen al in de schoolbanken democratisch worden geleid en onderwezen, wordt het op school nogal eens rumoerig wanneer men aan de kinderen uitlegt dat, wanneer ze in de politiek een roeping voelen, het opperste doel dat ze kunnen bereiken het presidentschap van de Verenigde Staten is. Er zit een verre symboliek in. Daartegenover staan de Vlaamse kinderen die op vijfjarige leeftijd worden onderwezen over de god weet hoe ingewikkelde familietoestanden van de Saksen-Coburg-Gotha's. Men zou van minder hoofdpijn krijgen. Uw perspectief is dat er nog een volgende generatie komt, die nog minder Nederlands kent dan de vorige, want men gaat erop achteruit. Men moet dat meisje van de Saksen-Coburg-Gotha's maar eens aanhoren.

De enige politieke daad die van onze jonge kinderen wordt gevraagd, is dat wanneer één of andere van die decadenten naar hun dorp of hun stad komt, ze de hele morgen met een Belgisch vlaggetje moeten staan zwaaien en een knieval moeten doen. Dat is de les in democratie die onze kinderen en onze jeugd van uw regime ontvangen. Ik vind dat de definitie van de regerende democratie niet waardig.

Op economisch gebied bent u ook helemaal niet democratisch, want u zegt dat de jeugd de regels van de democratie moet aanvaarden. Ik hoop dat u me intellectueel volgt, al volgt u zeker mijn ziens-

Verrijken

wijze niet, maar ik vind het onaanvaardbaar dat een uitvoerende macht in twee tot drie jaar tijd van een normaal land in het noorden van Europa met een hoge levensstandaard, het land met de meeste schulden van de integrale ontwikkelde samenleving maakt, met een schuld van 300 percent van het BNP. En dan moeten wij van u in het gareel lopen.

Minister Luc Martens : U moet niet de hele tijd uw programma komen braken, we kennen het. Zeg uw mening over wat voorligt.

De heer Emiel Verrijken : Ik heb het over de regels van de democratie. Ik vind dat geen democratie : een volk wurgen en opzadelen met een nog nooit geziene staatsschuld die overigens het einde van de Belgische staat zal inluiden. Dat is dan het enige positieve eraan.

Ik neem aan dat u dit discours niet aanvaardt, maar u moet begrijpen dat wij de democratie anders zien dan u ze wilt voorschotelen. Uw systeem heeft bijzonder weinig met democratie gemeen. Uw eigen leiders zeggen trouwens dat het een participatie is, dat zeggen wij niet.

En nu wat er zich op uw domein beweegt, namelijk de cultuur. Democratie in de cultuur bestaat ook. We zoeken dat in een toekomstige Vlaamse samenleving. We zien dat de gemiddelde Vlaming, die het moeilijk heeft, met zware belastingen en zware problemen, ergens nog een klein tuintje heeft voor zichzelf, namelijk de cultuur, waar hij in zijn vrije uren zichzelf mag uitleven, waar hij enkeling kan zijn, wat nog zo weinig waarde heeft in deze samenleving. We zien evenwel dat de grootste uitgavenpost van de gemiddelde Vlaming aan cultuur, de taks is die hij aan de Vlaamse Belgische televisie betaalt, waar niemand naar kijkt. Uit de kijkcijfers blijkt dat geen enkel programma van de staatstelevsie in de top 20 van de meest bekeken programma's prijkt. Geen enkel ! Nochtans wordt de burger ertoe het grootste deel van zijn cultuurbudget aan die staatstelevsie te spenderen.

Minister Luc Martens : Mijnheer Verrijken, mag ik er u op wijzen dat we hier dezelfde weg opgaan. U kunt zelf vaststellen dat iedereen hier het halfroond verlaat, want niemand is nog in uw discours geïnteresseerd.

De heer Emiel Verrijken : Dit is een bewijs van de deugdelijkheid van onze uiteenzetting, de volheid van ons programma en de zekerheid van onze toekomstige overwinning.

Ik stel vast dat de VLD toch de beleefdheid opbrengt even te luisteren naar de argumenten van de tegenpartij.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Ik ben altijd bereid om te luisteren naar de argumenten van de tegenpartij, maar in dit geval kunnen ze me zeker niet overtuigen.

Als de heer Verrijken het over democratie heeft, zou ik hem wel eerst willen vragen waar binnen een partij de echte democratie begint. Ik heb het met name over de interne democratie, die bij het Vlaams Blok helemaal niet te bespeuren is. Uw partijvoorzitter wordt bij wijze van spreken met handgeklap aangeduid. Hij krijgt een levenslang mandaat en tegenkandidaten worden niet geduld. Hoe kunt u geloofwaardig overkomen als er in uw eigen partij geen greintje democratie te bespeuren is ?

Wat het koningshuis betreft, wil ik ook nog het volgende kwijt. Ik wens mij niet op te werpen als de grote verdediger van het koningshuis. Mijnheer Verrijken, u zou echter wel eens raar kunnen opkijken van de resultaten van een referendum in Vlaanderen over het koningshuis. Daaruit zou immers wel eens kunnen blijken dat een overgrote meerderheid van de Vlamingen voor het behoud van het koningshuis is.

Op beide punten kunt u mij dus allesbehalve overtuigen.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer Denys, ik kan u natuurlijk niet kwalijk nemen dat u het reglement van het Vlaams Blok niet kent. Ik moet u echter uitdrukkelijk zeggen dat u zich vergist.

Net zoals in uw partij is er in onze partij een stichter geweest. Uw stichter was Frère Orban en bij mijn weten was dat niet echt een grote democraat. Onze stichter is Karel Dillen, maar die heeft zich teruggetrokken en nu wordt de voorzitter van onze partij om de drie jaar door een meerderheid verkozen.

De heer André Denys : Ik heb vastgesteld dat de heer Dillen de heer Van Hecke heeft voorgedragen en dat de andere kandidaten zich moesten terugtrekken.

De heer Emiel Verrijken : Dit slaat nog steeds op de periode van de stichter, net zoals dat bij Frère Orban en dus bij uw partij het geval was.

De heer André Denys : De VLD werd opgericht in 1992 en ik verwijs dan ook naar de statuten van de VLD.

De heer Emiel Verrijken : Wat het koningshuis betreft, is geen vergelijking mogelijk met Nederland of Scandinavië. Het grote verschil is dat in België de staat aan het koningshuis is gebonden. Dit kan bijvoorbeeld van de Zweedse monarchie niet worden gezegd. Dit ding is essentieel voor België, want zonder dit ding bestaat België niet meer. Dat is juist.

Mijnheer de minister, ik wou het ook nog even hebben over de democratie in de scholen, want ook daar schort volgens ons heel wat. Door het onhandige migratiebeleid hebben de scholen in de grootsteden niets meer te maken met de volksscholen zoals we die vroeger kenden.

Mijnheer de minister, u komt uit een landelijk milieu en u hebt van uw ouders een goede opvoeding gekregen. Zij hebben u vast en zeker voortreffelijk onderwijs laten genieten. U hebt geluk gehad, want in bepaalde steden – bijvoorbeeld Gent en Antwerpen – zijn nu dergelijke situaties geschapen door de uitvoerende macht dat u, indien u daar was opgevoed, hier zeker niet zou zitten. Er werden toestanden gecreëerd waardoor Vlaamse kinderen geen enkele kans meer hebben op een normale Europese opvoeding, terwijl de school de leerschool van het leven zou moeten zijn.

In de Antwerpse scholen worden de kinderen nu werkelijk geterroriseerd. Zij worden met drugs geconfronteerd en lopen voortdurend het gevaar een mes in de rug te krijgen. In 1900 mochten de kinderen op school hun eigen taal niet spreken, maar zij mochten tenminste zichzelf zijn en zij behoorden tenminste tot een volks- of dorpsgemeenschap.

Ik heb zoals gezegd niet de bedoeling een broodpreek te houden. Dat heb ik nog nooit gedaan en heeft mijn partij me nog nooit gevraagd. U hebt op een zeer behendige en achterbakse wijze de Vlaams-Blokjeugd uitgesloten van het rijke manna der subsidies. Alle anderen hebben hun deel gekregen. De rest van de oppositie was eerst een beetje tegen de bepalingen, maar nadat ze wat meer hebben gekregen, zijn ze bijgedraaid.

Mijnheer de minister, de bijbel heeft het over personen die een kind krenken. Een kind kan men ook op andere manieren krenken dan seksueel. Men krenkt een kind ook wanneer men het naar een school zendt waar het geen kansen heeft. Men

krenkt een kind wanneer zijn jeugdbeweging geen enkel financieel voordeel krijgt, terwijl de meest extreme marxisten zelfs met geld van de Vlaamse belastingbetalers op reis kunnen naar Cuba. U weet dit en keurt toe dat deze jongeren op onze kosten door Fidel Castro worden getraind. De Vlaamse kinderen van onze strekking krijgen zelfs geen tentje of geen autobusje om mee op reis te gaan. Deze kinderen krenkt u diep. In de bijbel staat dat wie een kind krenkt, beter een molensteen aan zijn nek zou hangen en ermee in het diepste water zou springen. Een kind krenken is de toekomst krenken. Een kind beschikt niet over dezelfde verdedigingsmogelijkheden als een volwassene en daardoor ondergaat het al deze dingen. Een kind zal zich dit alles echter ook herinneren en op een dag zal het zich tegen u keren, mijnheer de minister.

Wij geven geen politieke richtlijnen. In onze jeugdbewegingen gaat het er volksvriendelijk en Vlaams aan toe. Er wordt wel over Vlaanderen gesproken, maar nooit over politiek of over het politiek systeem of politieke methodes. De kinderen zijn echter niet onwetend, want ze zien wat de socialistische of liberale kinderen krijgen. U bedeeft zelfs trotskisten en maoïsten. Ik vraag me af waar u deze laatste hebt gevonden, want u hebt zeven kleine ondernemingen, zoals ik deze organisaties noem, goedgekeurd ondanks het negatief advies van uw eigen administratie. Van deze zeven kleine maoïstische cellen gaat er één naar Cuba en een andere naar Noord-Korea, wat ik overigens niemand aandraad, want wie weet hoe hij ervan terugkomt.

Mijnheer de minister, zeg me niet dat dit relaas niet klopt. We beschikken over de bewijzen dat de reis van zo een groep naar Cuba werd betaald. In Cuba gaan deze jongeren nog steeds de oogst binnenhalen. Net zoals in het Rusland van Stalin, is nu in Havana de oogst steeds mislukt. De communistische jeugd wordt op kosten van de Vlaamse belastingbetaler gratis naar Cuba gestuurd, en ze krijgt er zelfs nog wat zakgeld bovenop.

Mijnheer de minister, ik heb inderdaad het eindpunt bereikt van wat ik tegen u en uw systeem te zeggen heb. U kunt mij monotoon noemen, maar ikzelf noem mijn betoog gemotiveerd en overtuigend. We zullen het tentje voor onze kinderen wel zelf kopen en de autobusreis uit onze eigen zak betalen. Vroeger heeft de katholieke kerk van België tienduizenden Vlaamse jongens opgeruid om tegen het communisme te vechten, waarbij velen zijn gesneuveld. De sukkelaars die kapotgeschoten en verminkt voor het leven terug zijn gekomen, hebben nooit op amnestie kunnen rekenen, ook niet

Verrijken

van de Parti Catholique van België. Wij hebben die jongens toen geholpen. In onze bussen zit vooraan de jeugd en achteraan enkele oude mannetjes en vrouwtjes. De mannetjes waren de vechters, de vrouwtjes de ziekenverzorgsters. Nu zijn het onze beschermelingen.

Mijnheer de minister, u bent bedankt voor alle weelde die u rondstrooit op een ogenblik dat de Belgische staat failliet is. Het bewijs hiervoor zal wel gegeven worden, niet door onze heiligen Rodenbach of Borms, maar door de euro. Mijnheer de minister, u zult moeten knielen voor de euro en de Europese Centrale Bank. U zult ook schulden, schulden en nog eens schulden moeten terugbetalen, u die nu geld weggooit om reizen van de extreem-linkse jeugd naar Cuba te betalen. Dat vervult ons met weerzin en we zullen tegenstemmen. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil als tegengif dienen voor de vorige spreker. Ik vraag me af waaraan we het hebben verdiend om dat soort zaken in dit huis te horen. De minister is blijven zitten en ik heb hem als blijk van waardering de druiven der gramschap gegeven. Ik ben voor vrije meningsuiting, maar er zijn grenzen. Aan dit decreet is hard gewerkt en het verdient beter. Ik ben verbijsterd over zoveel geraaskal. Mijnheer Verrijken, u zou beter rechtuit zeggen waarover het gaat : de erkenning van de Vlaams Blok-jongeren. Zeg meteen dat u geld wilt om nog meer van uw propaganda te verkopen, waarmee u mensen indoctrineert en jongeren probeert te bereiken. Begin ook niet over heiligen, want de mensen die u noemt, zullen zich omdraaien in hun graf als ze weten dat u ze als heilig beschouwt.

Ik heb niemand te verdedigen : geen Agalev-jongeren, geen jeugdbeweging. Vanuit die positie van ongebondenheid kan ik dit decreet op een inter-subjectieve – volledig objectief is onmogelijk – manier beoordelen. We zijn vandaag niet talrijk. Dat heeft uiteraard te maken met de gebeurtenissen van vorige week. Ik wil daar niets over zeggen omdat dat de verantwoordelijkheid is van mensen die op een andere plaats zijn verkozen. Ik wil er wel op wijzen dat minstens 50 percent van de mensen met verantwoordelijkheden op alle vlakken binnen onze samenleving, hun sporen hebben verdiend in het jeugdwerk. Men heeft er kansen gekregen om te groeien, ervaringen en vaardighe-

den op te doen. Ik vind het dan ook hallucinant dat hier zo weinig mensen aanwezig zijn. De heer Coens heeft het op een correcte manier verwoord.

Bij aanvang van de nieuwe zittingsperiode in juni 1995 was een van de eerste acties die men ondernam de bewuste taart. Men wilde op een ludieke manier aantonen dat er een probleem was in de sector. Er moest een nieuw decreet komen en daar is veel over gediscussieerd.

Een van de voorwaarden om met een nieuw decreet te beginnen is dat er een nieuwe impuls moet van uitgaan. Ik vraag me eigenlijk een beetje af welke nieuwe impulsen van dit decreet uitgaan. De heer Keulen heeft gezegd dat het nieuwe decreet een consolidatie van de huidige situatie is. Dat is eigenlijk terecht. Het beeld van de boot is niet slecht gevonden, maar misschien kunnen mensen via sloepen terugvaren en opnieuw instappen.

Het is vooral een consolidatie van de huidige situatie. Men heeft op alle mogelijke manieren geprobeerd om het ontwerp van decreet aan te passen aan de situatie, terwijl het decreet van 1975 wel nieuwe impulsen heeft gegeven. Toen zijn een aantal diensten ontstaan en werd de sector geprofessionaliseerd.

Er was een grote vraag naar dit decreet omdat we een nieuwe financiële structuur nodig hadden. Een nieuw decreet is de beste garantie op meer middelen, ook voor de minister zelf. De toekomst zal uitwijzen of het tot vernieuwing leidt, maar ik vrees ervoor.

Wat ik ook mis is een positiebepaling van het landelijk jeugdwerk. Er werd aan de gemeenten en provincies gevraagd wat ze wilden met het jeugdwerk en wat hun positie daarin was. Dat werd niet opgenomen in het decreet. Dat wordt gedeeltelijk opgevangen doordat elke nieuwe regering een jeugdwerkbeleidsplan ontwikkelt. Ik weet dat een positiebepaling risico's inhoudt op onvolledigheid en afkeuring, maar het decreet zou beter passen binnen het geheel van het beleid.

Ik vraag me ook af of de voortdurend veranderende plaats in de samenleving van de jeugd voldoende wordt erkend. Al jaren vóór Dutroux en andere zaken was er onder invloed van het landelijk jeugdwerk al sprake van kinder- en jeugdrechten. De kajotters hebben een grote rol gespeeld in de ontwikkeling van het jeugdwerk. De Chiro heeft onlangs nog de samenwerking tussen Objectief 479.917 en Hand in Hand bewerkstelligd. Dat toont de plaats en het belang van het landelijk

Stassen

jeugdwerk aan. Dat werd te weinig benadrukt in het ontwerp van decreet.

Het ontwerp van decreet wenst iedereen een kajuit of een plaats op het dek te geven. Kan die oplossing echter standhouden? Mijnheer de minister, was een schottenregeling niet beter geweest? Is het landelijk jeugdwerk niet, dankzij het vorige decreet dat al 23 jaar werkzaam is, geëvolueerd naar een situatie die men niet meer in één decreet kan kaderen? Men had misschien, net zoals men dat heeft gedaan voor de podiumkunsten, moeten zorgen voor verschillende schotten voor de diensten, de grootlandelijke jeugdverenigingen, de jeugthuizen, enzovoort. In de commissie hebben we het daar niet over gehad.

Kan men de rijke verscheidenheid van het landelijk jeugdwerk wel vatten binnen de keuzemogelijkheden van dit decreet? In welke mate is het in de toekomst mogelijk om dit op een andere manier op te vangen?

Dit ontwerp van decreet houdt een verbetering in ten opzichte van het vorige, zeker op financieel vlak. Het bestendigt de huidige situatie waardoor een bepaalde zekerheid wordt gecreëerd binnen een aantal organisaties. Toch vrees ik dat dit ontwerp van decreet niet zal zorgen voor de dynamiek die mogelijk was met het vorige. Het ontwerp zorgt voor te weinig vernieuwing. Om deze redenen herhaal ik mijn stemverklaring die ik voor het Paasreces in de commissie heb afgelegd.

De voorzitter : De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Mijnheer Stassen, u hebt het volste recht om uw stemgedrag te bepalen. Ik wijs er echter op dat uw laatste argument in de jaren tachtig net werd gebruikt om de bestaande toestand te bekritisieren. Men wou juist komaf maken met de segmentering in een classificatie volgens categorieën van jeugdbewegingen, jongerenbewegingen, jeugddiensten, studentenbewegingen, enzovoort. U pleit nu voor de herinvoering hiervan.

Het is goed mogelijk dat we over 10 jaar terug naar zo een systeem overgaan om de zaken te vereenvoudigen. Het subsidiëren op basis van functies is zeker moeilijker dan het betoelagen op basis van classificaties, waarvoor telkens eigen regels gelden. Het landelijk jeugdwerk wenste juist geen classificatie meer volgens categorieën. Ze was namelijk te stringent en maakte de vernieuwing onmogelijk

omdat men steeds in één van de hokjes moest passen.

Dit decreet maakt bepaalde nieuwe zaken mogelijk die aansluiten bij de kerntaken en modules omdat er nog een aantal schakeringen in zitten vervat. De argumenten die u aanhaalt om u te onthouden, gebruik ik net om het ontwerp te steunen. Het houdt een verbetering in van de huidige situatie.

De heer Jos Stassen : Mijnheer Lauwers, ik heb me misschien verkeerd uitgedrukt. Ik zal u een voorbeeld geven hoe een schottenregeling er zou kunnen uitzien. Ik wil hier zeker geen pleidooi houden voor de betonning van het jeugdwerk of voor een opdeling in aparte hokjes. Daar kiezen we niet voor. Wel stellen we ons vragen bij het gekozen model. Waarom heeft men wel voor het ene en niet voor het andere model gekozen?

Is het glas half vol of half leeg? Het is niet gemakkelijk om daarover een goed oordeel uit te spreken. Volgens ons is de tekst zeker niet ideaal. Maar dankzij onze amendementen is de tekst verbeterd. Daardoor hebben we bij het landelijk jeugdwerk aan geloofwaardigheid gewonnen. Ik ben blij dat we daar als democratische fractie aan hebben meegewerkt. Toch willen we ons bij de stemming over dit ontwerp onthouden.

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, collega's, in de beoordeling door de fracties zijn de sterke en zwakke punten van dit ontwerp van decreet aan bod gekomen. Het is duidelijk dat de zwakte ervan mee is bepaald door de beperkte budgettaire mogelijkheden, en door de niet-einde-loze bereidheid tot verandering van de betrokken organisaties. Men moet niet doen alsof het veld zelf bereid is om gelijk welke verandering te ondergaan. Als we een zeker draagvlak willen behouden, moeten we daar rekening mee houden.

Men vraagt hier naar een globale visie. Ik ben van oordeel dat we zo een visie hebben gehanteerd bij het parlementaire werk van de voorbije jaren. In die periode is op een systematische wijze gewerkt aan het gemeentelijke, regionale en landelijke jeugdwerk. Dankzij die aanpak is wat hierover werd opgenomen in het regeerakkoord, bijna verwezenlijkt. We hebben grote vorderingen gemaakt.

Die fundamentele visie wordt natuurlijk pas waarneembaar naarmate we in alle Vlaamse bevoegdheden een inclusief jongerenbeleid ontwikkelen. We verenigen ons blikveld als we de beleidsinspan-

Martens

ningen voor de jeugd beperken tot de maatregelen in de belangrijkste sectoren, hoe wezenlijk die ook zijn. Het is evident dat de inspanningen op het vlak van onderwijs, jeugdwerk, jeugdwelzijnswerk en pop- en rockmuziek erg belangrijk zijn. Maar deze volstaan niet om te kunnen besluiten dat er een coherent beleid wordt gevoerd. Die inclusieve aanpak moet in een volgende fase worden gerealiseerd.

Door de constructieve houding van de democratische fracties in dit halfroond is de discussie op een serene wijze verlopen. Ik vermeld hier uitdrukkelijk de heer Lauwers. Ook diegenen die zich bij de stemming zullen onthouden, hebben daartoe bijgedragen. Dat was niet evident. Op een bepaald ogenblik zag het ernaar uit dat er een kortsluiting zou ontstaan wegens de kloof tussen de verwachtingen van de jeugdraden en de inhoud van het ontwerp. De positieve houding van vele commissieleden heeft ervoor gezorgd dat er opnieuw beweging in het dossier is gekomen, en dat we een bevredigende oplossing hebben gevonden.

We worden hier geconfronteerd met het spanningsveld tussen continuïteit en innovatie. Enerzijds verwacht het veld dat een aantal eerder genomen opties aangehouden blijven, anderzijds moeten er vernieuwingen komen. Deze zijn mogelijk : het oorspronkelijke ontwerp van decreet voorzag hier gedeeltelijk in, en ze zijn ook gedeeltelijk aan bod gekomen in de loop van de discussie.

Ik denk dan onder meer aan de vraag aan een nieuwe regering om hierover een globale visie voor te leggen. De regering moet daar dus op een consistente wijze over nadenken. Ik denk ook aan de mogelijkheid tot profilering. Volgens mij leidt deze niet tot gesloten beschotten. Het gaat over een hoofdaccent waarrond men in belendende percelen zijn deskundigheid kan ontwikkelen. Het is minder gesloten dan het decreet op de podiumkunsten waar de beschotten veel exclusiever zijn. Dit leidt vaak tot beperktheden en rigiditeit, wat niet altijd positief is voor de dynamiek in het werkveld. Deze geslotenheid is bij de definiëring niet aanwezig. Er staat een bepaalde taak voorop. Maar niets belet u ook op een nadrukkelijke manier bezig te zijn met de zaken die in de andere onderdelen gebeuren. Ik vind het dus eerder een soepele benadering. Wat de prioriteiten en doelgroepen betreft, hebben we eveneens een hele stap vooruit gezet in het kader van dit decreet. Het uitvoeringsbesluit ligt voor ter discussie. Op 6 mei voeren we een ultiem overleg op het kabinet met de Jeugdraad zelf. Daarbij moet

de tekst definitief worden afgerond zodat de erkenningsronde zo spoedig mogelijk kan worden ingezet. De bedoeling is dat deze erkenningsronde op het einde van deze zittingsperiode kan worden beëindigd.

De heer Lauwers wijst terecht op het feit dat in de memorie van toelichting en de inleiding, de geschiedenis geweld is aangedaan. U bent voldoende lucide om de redenen daarvoor te doorzien. U hebt, met mijn volle sympathie en steun, de geschiedenis weer recht gedaan.

De heer Keulen stelt een aantal vragen over het kwalitatieve aspect. Wanneer u kijkt naar de opgelegde erkenningscriteria, dan merkt u dat deze heel sterk ingrijpen in de kwaliteitsbepalende factoren. Zowel in het jeugdwerk als in het onderwijs moet kwaliteit worden verwacht van het pedagogische project. Welke structuren men ook creëert, men zal de dynamiek van het onderwijs en van het jeugdwerk nooit volledig kunnen indammen. Er zal altijd een spontane neiging zijn om kwaliteit te ontwikkelen. Men kan daarbij een aantal parameters aanreiken. Ik denk dat het mogelijk is om het meetbare in een kwalitatief perspectief te plaatsen.

Ik wil iedereen danken voor de open discussie die we over dit decreet hebben gevoerd en voor de steun die bij de stemming aan dit decreet zal worden gegeven. (*Applaus bij de VU, de CVP, de VLD, de SP en AGALEV*)

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de minister, er is nog één zaak die u in uw antwoord niet hebt bevestigd. We hebben de beleidsnota over het jeugdwerk geamendeerd. Misschien moet in de commissie eens aandacht worden besteed aan de rest van de problemen waarmee jongeren worden geconfronteerd. Deze problemen worden ons door diverse jeugdorganisaties op het terrein aangebracht. Ik heb het al gehad over de invulling van het bosdecreet, over de concrete uitvoering van de jeugddecreten als dusdanig, maar ook over het probleem van de fuiven, het probleem van de bouw van jeugdlokalen en de ruimtelijke mogelijkheden daartoe, het tekort aan bivakhuizen, enzovoort. Ik denk dat er nog een aantal problemen zijn. Het is een combinatie van initiatieven die worden genomen in het kader van het Sociaal Impulsfonds, door gemeenten en gemeentebesturen die niet altijd in overleg werken met jeugdverenigingen, jeugdwerking en de Jeugdraad. In afwachting van een beleidsnota terzake, had ik u namens onze fractie gevraagd om het geheel van problemen waarmee

Coens

jongeren op het terrein worden geconfronteerd, ook binnen de andere beleidsdomeinen van de Vlaamse regering, samen te bespreken.

Minister Luc Martens : Ik heb daar geen problemen mee. We kunnen ook zelf een nota voorbereiden, maar ik heb niets tegen de creativiteit van het parlement. Als de fracties of uw eigen fractie een pijnpuntennota opstellen, is die voor bespreking welkom.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder :

- 1° jeugd : kinderen en jongeren van 6 tot 30 jaar ;
- 2° jeugdwerk : sociaal-culturele initiatieven en voorzieningen voor de jeugd, gericht op de persoonlijke ontplooiing en op het functioneren in de samenleving als individu en als groep. Jeugdwerk wordt verricht onder educatieve begeleiding en is gesitueerd in de vrije-

tijdssfeer van de jeugd. Aan jeugdwerk wordt deelgenomen op vrijwillige basis ;

- 3° landelijke jeugdvereniging : een privaatrechtelijke organisatie die blijkens haar doelstellingen en handelingen aan jeugdwerk doet in ten minste vier Vlaamse provincies.

Voor de toepassing van dit decreet wordt het tweetalige gebied Brussel- Hoofdstad gelijkgesteld met een provincie ;

- 4° jeugdwerkbegeleider : elke persoon die de verantwoordelijkheid op zich neemt voor een vorm van jeugdwerk en aantoonbare ervaring heeft en inspanningen levert op het vlak van scholing of vorming met betrekking tot de jeugdwerkopdracht;

- 5° afdeling : een lokale of regionale entiteit die zelfstandig haar beleid en werking bepaalt ;

- 6° bijzondere doelgroepen : jeugd die door armoede, een lage scholingsgraad, een handicap of een allochtone herkomst minder kansen heeft om deel te nemen aan het maatschappelijk gebeuren ;

- 7° kadervorming : een samenhangende vorming en begeleiding van verantwoordelijken en kandidaat-verantwoordelijken die aan landelijke jeugdverenigingen zijn verbonden en die belast zijn of zullen worden met het animeren en begeleiden van deelnemers aan jeugdwerk of met het beheer van jeugdverenigingen ;

- 8° vormingsprogramma : door de landelijke jeugdvereniging zelf georganiseerde activiteiten, die aangepast zijn aan de jeugd en de vooropgestelde doelstelling en die erop gericht zijn om onder deskundige begeleiding een verandering te bewerkstelligen bij de deelnemers met betrekking tot hun kennis, houding, inzichten of vaardigheden ;

- 9° een werkjaar : de periode van 1 januari tot en met 31 december ;

- 10° jeugdraad : de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap, bedoeld in het decreet van 24 maart 1982 houdende oprichting van een Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

HOOFDSTUK II

Erkenning

AFDELING 1

Algemene erkenningsvoorwaarden

Artikel 3

§ 1. Om als landelijke jeugdvereniging erkend te worden, moet de vereniging aan de volgende algemene voorwaarden voldoen :

- 1° een werking ontplooiën met jeugd uit het Nederlandse taalgebied of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.
- 2° opgericht zijn overeenkomstig de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend ;
- 3° volgens haar statuten het jeugdwerk als doel hebben ; indien de vereniging zich richt tot een specifiek doelpubliek of een bijzondere doelgroep, moet zulks uit de statuten blijken ;
- 4° in de werking en de statuten, de principes en de regels van de democratie aanvaarden en tevens het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens en het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind onderschrijven ;
- 5° haar zetel hebben in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad ;
- 6° geleid worden door een algemene vergadering van minstens negen leden en een raad van beheer van minstens vijf leden. Van die bestuursorganen dient de meerderheid van de leden jonger dan 35 jaar te zijn ;
- 7° op alle uitvoerende niveaus geleid worden door verantwoordelijke personen die een geschikte opleiding voor hun taak hebben gekregen en die zich bijscholen ;

8° op zelfstandige wijze de financiën beheren en het beleid bepalen.

Dat veronderstelt dat de landelijke jeugdvereniging :

- a) over een eigen secretariaat beschikt dat duidelijk kan worden onderscheiden van elke andere vereniging ;
 - b) werkgever en opdrachtgever is van het personeel dat in het kader van dit decreet wordt gesubsidieerd ;
 - c) de programmering van de vereniging bepaalt en uitvoert ;
 - d) over een eigen post-en/of bankrekening beschikt ;
 - e) jeugdwerkactiviteiten organiseert of diensten verleent in naam van de vereniging zelf ;
- 9° de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de vereniging, haar bestuurders en haar medewerkers, bedoeld in de artikelen 1382 tot en met 1386 van het Burgerlijk Wetboek, door een verzekering laten dekken. Bij landelijke jeugdverenigingen die de jeugd vrij laat toetreden tegen betaling van een eigen bijdrage, dient de polis ook de leden te dekken ;
- 10° een boekhouding voeren en die zo organiseren dat de aanwending van de subsidies op elk ogenblik financieel kan worden gecontroleerd ;
- 11° toestaan dat de bevoegde dienst van de Vlaamse regering en het Rekenhof de werking en de boekhouding, eventueel ter plaatse, onderzoeken ;
- 12° jaarlijks de door de algemene vergadering goedgekeurde rekeningen en de balans van het voorbije jaar aan de bevoegde dienst van de Vlaamse regering voorleggen, samen met een verslag van een bedrijfsrevisor die lid is van het Instituut der Bedrijfsrevisoren of van een beëdigd accountant ;
- 13° jaarlijks de door de algemene vergadering goedgekeurde begroting en tweejaarlijks een beleidsnota aan de bevoegde dienst van de Vlaamse regering voorleggen ;

Voorzitter

14° jaarlijks een door de algemene vergadering goedgekeurd werkingsverslag bij de bevoegde dienst van de Vlaamse regering indienen.

§ 2. Voor de bestuursorganen bedoeld in artikel 3, § 1, 6°, gelden volgende voorwaarden :

- 1° voor hoogstens één derde zijn samengesteld uit personeelsleden van de vereniging ;
- 2° de bevoegdheden die wettelijk toekomen aan de algemene vergadering of de raad van beheer, niet overdragen aan een ander orgaan van de vereniging of aan een derde ;
- 3° er voor zorgen dat in het Nederlands alle gegevens die verband houden met de algemene en bijzondere erkenningsvoorwaarden op de zetel voorhanden zijn en deze ter beschikking stellen voor onderzoek door de bevoegde dienst van de Vlaamse regering.

– *Aangenomen.*

Artikel 4

Op advies van de Jeugdraad bepaalt de Vlaamse regering de duur en de vorm van de bijscholing zoals bedoeld in artikel 3, § 1, 7°, en de vorm van de documenten bedoeld in artikel 3, § 1, 12°, 13° en 14°, de vermeldingen die zij moeten bevatten, en de wijze waarop zij voorgelegd of ingediend worden.

– *Aangenomen.*

AFDELING 2**Bijzondere erkenningsvoorwaarden****ONDERAFDELING A****Algemeenheden****Artikel 5**

Om als landelijke jeugdvereniging erkend te worden, moet de vereniging naast het voldoen aan de

algemene erkenningsvoorwaarden één van de volgende kerntaken behartigen :

- 1° begeleiding van lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven ;
- 2° rechtstreekse werking met de jeugd ;
- 3° dienstverlening aan de jeugd en aan de jeugdverenigingen ;
- 4° coördineren van de werking van erkende landelijke jeugdverenigingen.

– *Aangenomen.*

ONDERAFDELING B

Bijzondere erkenningsvoorwaarden voor de begeleiding van lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven

Artikel 6

§ 1. De kerntaak bedoeld in artikel 5, 1°, houdt voor de landelijke jeugdvereniging in dat ze :

- 1° aangesloten afdelingen ondersteunt, begeleidt, stimuleert en informeert ;

of

- 2° overleg en vorming organiseert, de belangen van aangesloten lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven behartigt, informatie verstrekt en de dienstverlening verzorgt.

§ 2. Een landelijke jeugdvereniging waarvan de kerntaak bestaat uit de begeleiding van afdelingen of van lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven :

- 1° telt in vier provincies telkens ten minste zes actieve afdelingen of lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven, met een totaal van minstens 35 ;
- 2° laat de jeugd of de afdelingen of de lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven vrij toetreden op voorwaarde dat ze jaarlijks een eigen bijdrage aan de landelijke jeugdvereniging betalen ;
- 3° realiseert jaarlijks ten minste 1.500 deelnemersuren kadervorming ;
- 4° begeleidt jaarlijks gedurende 120 uur de jeugdwerkbegeleiders van de afdelingen of van de lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven ;

Voorzitter

5° geeft jaarlijks vier publicaties uit met artikelen die voornamelijk door de eigen redactie worden geschreven ;

6° ontwikkelt en promoot minimaal om de twee jaar één specifiek thema of project om de werking van de aangesloten afdelingen, of lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven te stimuleren.

§ 3. Voor landelijke jeugdverenigingen waarvan de kerntaak bestaat uit de begeleiding van lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven uit de bijzondere doelgroepen gelden volgende specifieke voorwaarden :

1° voor wat artikel 6, § 2, 1°, betreft : in vier provincies telkens ten minste vier actieve afdelingen of lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven tellen, met een totaal van minstens 21 afdelingen ;

2° voor wat artikel 6, § 2, 3°, betreft : jaarlijks ten minste 1.000 deelnemersuren kadervorming realiseren ;

3° voor wat artikel 6, § 2, 4°, betreft : jaarlijks gedurende 72 uur de jeugdwerkbegeleiders van de afdelingen of van de lokale of regionale jeugdwerkinitiatieven begeleiden.

– *Aangenomen.*

ONDERAFDELING C

Bijzondere erkenningsvoorwaarden voor het rechtstreeks werken met de jeugd

Artikel 7

§ 1. De kerntaak bedoeld in artikel 5, 2°, houdt voor de landelijke jeugdvereniging in dat ze vormingsprogramma's, meerdaagse verblijven of activiteiten organiseert onder educatieve begeleiding.

§ 2. Een landelijke jeugdvereniging die als kerntaak heeft rechtstreeks te werken met de jeugd, moet een werkingspakket realiseren dat overeenstemt met ofwel ten minste drie al dan niet verschillende hoofdmodules en één bijmodule, ofwel tenminste twee al dan niet verschillende hoofdmodules en drie bijmodules.

– *Aangenomen.*

Artikel 8

§ 1. De hoofdmodules, bedoeld in artikel 7, § 2, zijn de volgende :

1° jaarlijks minstens 200 uur vormingsprogramma's zelf realiseren en begeleiden ;

2° jaarlijks minstens 2.000 overnachtingen realiseren met ten minste zes meerdaagse verblijven van telkens minimaal vier overnachtingen ;

3° jaarlijks minstens 200 uur activiteiten, waarvan de thematiek in de beleidsnota wordt toegelicht, zelf organiseren en begeleiden.

§ 2. Voor landelijke jeugdverenigingen die werken met bijzondere doelgroepen zijn de hoofdmodules, bedoeld in artikel 7, § 2, de volgende :

1° jaarlijks minstens 120 uur vormingsprogramma's zelf realiseren en begeleiden ;

2° jaarlijks minstens 1.200 overnachtingen realiseren met ten minste zes meerdaagse verblijven van telkens minimaal vier overnachtingen ;

3° jaarlijks minstens 120 uur activiteiten zelf organiseren en begeleiden.

§ 3. Binnen elk van de vereiste hoofdmodules moeten de deelnemers aan de vormingsprogramma's of de meerdaagse verblijven of de activiteiten voor minstens 15 procent uit elk van de vier vereiste provincies afkomstig zijn.

Voor het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad volstaat 10 procent.

– *Aangenomen.*

Artikel 9

De bijmodules, bedoeld in artikel 7, § 2, zijn de volgende :

1° jaarlijks vier publicaties uitgeven over de werking van de vereniging met artikelen die voor-

Voorzitter

namelijk door de eigen redactie werden geschreven ;

2° jaarlijks een nieuw ondersteunend product ontwikkelen, promoten en er 50 uur begeleiding over organiseren ;

3° jaarlijks 50 uur kadervorming realiseren ;

4° jaarlijks een project met landelijke uitstraling organiseren waaraan minstens 200 jongeren actief deelnemen.

– *Aangenomen.*

ONDERAFDELING D

Bijzondere erkenningsvoorwaarden voor de dienstverlening aan de jeugd en jeugdverenigingen

Artikel 10

§ 1. De kerntaak bedoeld in artikel 5, 3°, houdt voor de landelijke jeugdvereniging in dat ze acties, producten of projecten ontwikkelt en begeleidt of dat ze informatie en documentatie verstrekt.

§ 2. Een landelijke jeugdvereniging die als kerntaak heeft, te zorgen voor dienstverlening aan de jeugd en jeugdverenigingen, moet een werkingspakket samenstellen dat overeenstemt met twee al dan niet verschillende hoofdmodules en drie bijmodules.

– *Aangenomen.*

Artikel 11

§ 1. De hoofdmodules, bedoeld in artikel 10, § 2, zijn de volgende :

1° jaarlijks minstens 200 uur begeleidingswerk of acties organiseren rond een specifiek thema of voor een specifieke doelgroep, gespreid over minstens vijftien activiteiten ;

2° jaarlijks gedurende minstens 40 uur begeleiden van twee producten die als hulpmiddel dienen voor jeugdverenigingen of de

jeugd. Daarenboven minstens tweejaarlijks zelf één nieuw product aanmaken.

Deze hoofdmodule kan niet gecombineerd worden met de bijmodule bedoeld in artikel 12, 3° ;

3° een gespecialiseerd documentatiecentrum openstellen gedurende minstens zestien uur per week waarvan ten minste vier uur in de vrije tijd van de jeugd.

Het documentatiecentrum biedt minstens 350 informatiedragers aan en jaarlijks worden 20 nieuwe titels aangekocht.

§ 2. Binnen elk van de vereiste hoofdmodules moeten de deelnemers of gebruikers voor minstens 15 procent uit elk van de vier vereiste provincies afkomstig zijn.

Voor het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad volstaat 10 procent.

– *Aangenomen.*

Artikel 12

De bijmodules, bedoeld in artikel 10, § 2, zijn de volgende :

1° jaarlijks 100 uur vormingsprogramma's begeleiden voor de jeugd of jeugdverenigingen rond een specifiek thema en met een methodische aanpak ;

2° jaarlijks vier publicaties uitgeven met betrekking tot de werking en die voornamelijk door de eigen redactie worden geschreven ;

3° jaarlijks 60 uur eigen producten begeleiden die rechtstreeks worden aangewend voor de werking van de doelgroepen ;

4° jaarlijks een onderzoek uitvoeren dat van belang is voor het jeugdwerk en aantonen dat de resultaten ter beschikking worden gesteld van de jeugd of de jeugdverenigingen.

Uit een registratiesysteem moet blijken dat ten minste 100 maal een beroep werd gedaan op dit aanbod ;

5° onder begeleiding ter beschikking stellen van een gespecialiseerde databank voor het ver-

Voorzitter

strekken van specifieke informatie en/of reser-
vaties gedurende minimum 32 uur per week ;

of

het ter beschikking stellen van een gespeciali-
seerde en interactieve site op internet, minimaal
zesmaal per jaar bijgewerkt. De informatie ver-
toont coherentie en sluit aan bij de doelstellin-
gen van de organisatie.

– *Aangenomen.*

ONDERAFDELING E

Bijzondere erkenningsvoorwaarden voor
het coördineren van de werking van erkende
landelijke jeugdverenigingen

Artikel 13

§ 1. De kerntaak bedoeld in artikel 5, 4°, houdt
voor de landelijke jeugdvereniging in dat ze
beleidsvoorbereidend werk uitvoert, belangen
behartigt, informeert en overleg en vorming orga-
niseert.

§ 2. Een landelijke jeugdvereniging waarvan de
kerntaak bestaat uit het coördineren van de wer-
king van erkende landelijke jeugdverenigingen :

1° heeft beleidsstructuren die democratisch zijn
samengesteld uit vertegenwoordigers van de
aangesloten organisaties ;

2° coördineert minstens vier erkende landelijke
jeugdverenigingen op basis van eenzelfde
wereldbeschouwing, godsdienstige of filosofie-
sche overtuiging, sociale of politieke
gezindheid of een gemeenschappelijke kerntaak ;

3° organiseert naast de bestuursvergaderingen
minstens vijf coördinatievergaderingen per
werkjaar ;

4° verspreidt per werkjaar minstens zes informa-
tieve publicaties ;

5° realiseert per werkjaar minstens 200 uur verte-
genwoordigingswerk ;

6° ontwikkelt per werkjaar minstens twee beleids-
bepalende thema's die voor de aangesloten ver-
enigingen resulteren in publicaties, vormende of
actiegerichte initiatieven.

– *Aangenomen.*

AFDELING 3**Gemeenschappelijke bepalingen****Artikel 14**

De Vlaamse regering bepaalt, na advies van de
Jeugdraad, de nadere erkenningsvoorwaarden.

– *Aangenomen.*

Artikel 15

§ 1. De aanvragen tot erkenning van de landelijke
jeugdverenigingen moeten schriftelijk worden
ingediend uiterlijk op 1 september. De Vlaamse
regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de
regels voor het indienen van de aanvraag tot
erkenning.

§ 2. De bevoegde dienst van de Vlaamse regering
onderzoekt de tijdigheid, de volledigheid en de
ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning.

Een aanvraag die onvolledig is kan volledig
gemaakt worden binnen een termijn te bepalen
door de Vlaamse regering na advies van de Jeugd-
raad.

Een aanvraag is onontvankelijk indien ze niet tijdig
werd ingediend, niet tijdig werd vervolledigd of
indien na onderzoek door de bevoegde dienst van
de Vlaamse regering blijkt uit de aanvraag tot
erkenning dat de betrokken landelijke jeugdver-
eniging niet kan voldoen aan de algemene erken-
ningsvoorwaarden.

De Vlaamse regering bepaalt na advies van de
Jeugdraad de termijn waarbinnen de bevoegde
dienst van de Vlaamse regering de betrokken lan-
delijke jeugdvereniging de onontvankelijkheid van
de aanvraag moet melden.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 16

§ 1. Indien een ontvankelijke aanvraag tot erkenning werd ingediend door een landelijke jeugdvereniging wordt de vereniging begeleid en opgevolgd door de bevoegde dienst van de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de wijze van inspectie en begeleiding door de bevoegde dienst van de Vlaamse regering.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de wijze waarop en de termijn waarbinnen de landelijke jeugdvereniging die een ontvankelijke aanvraag tot erkenning indiende, op de hoogte gebracht wordt van het voornemen van de Vlaamse regering om deze landelijke jeugdvereniging al dan niet te erkennen.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de termijn waarbinnen een landelijke jeugdvereniging een gemotiveerd bezwaar kan indienen tegen het formeel betekende voornemen van de Vlaamse regering om de door de betrokken landelijke jeugdvereniging aangevraagde erkenning te weigeren.

Indien dit bezwaarschrift laattijdig of ongemotiveerd wordt ingediend dan is het bezwaar onontvankelijk. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de termijn waarbinnen de landelijke jeugdvereniging op de hoogte wordt gebracht van de onontvankelijkheid van haar bezwaarschrift.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de termijn waarbinnen en de wijze waarop de landelijke jeugdvereniging die een ontvankelijk bezwaar indiende tegen het voornemen van de Vlaamse regering om de door hun aangevraagde erkenning te weigeren, op de hoogte gebracht wordt van de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot het ingediende bezwaar en de aangevraagde erkenning. Deze termijn wordt gerekend vanaf het ogenblik waarop de landelijke jeugdvereniging haar ontvankelijk bezwaar indiende.

– *Aangenomen.*

Artikel 17

De erkenning van een landelijke jeugdvereniging

wordt voor onbepaalde duur toegekend door de Vlaamse regering.

– *Aangenomen.*

Artikel 18

§ 1. Indien de bevoegde dienst van de Vlaamse regering vaststelt dat een erkende landelijke jeugdvereniging niet meer voldoet aan één of meer erkenningsvoorwaarden of als een erkende landelijke jeugdvereniging niet langer meewerkt aan de uitoefening van het toezicht, dan brengt de bevoegde dienst van de Vlaamse regering de betrokken erkende landelijke jeugdvereniging op de hoogte van de vastgestelde inbreuken.

§ 2. De betrokken erkende landelijke jeugdvereniging moet de reële mogelijkheid krijgen om haar standpunt aangaande deze inbreuken mee te delen. Slechts nadat deze mogelijkheid effectief geboden werd zal de bevoegde dienst van de Vlaamse regering een advies opstellen over de mogelijke sanctionering ervan. Dit advies moet op uitdrukkelijke en afdoende wijze gemotiveerd worden.

§ 3. De Vlaamse regering zal na kennisname van dit advies en, in voorkomend geval, van het meegedeelde standpunt van de erkende landelijke jeugdvereniging, het voornemen uiten om ofwel de erkenning van de betrokken landelijke jeugdvereniging te schorsen en haar een termijn toe te staan waarbinnen zij de vastgestelde inbreuken moet regulariseren, ofwel de erkenning in te trekken. De Vlaamse regering houdt hierbij rekening met de aard van de vastgestelde inbreuk en de mogelijkheid tot regularisatie van deze inbreuk.

Het voornemen van de Vlaamse regering wordt aan de betrokken erkende landelijke jeugdvereniging meegedeeld.

Indien de Vlaamse regering het voornemen formuleert om de erkenning te schorsen, dan wordt de toegestane regularisatietermijn vermeld in de brief waarmee het voornemen van de Vlaamse regering om de erkenning te schorsen meegedeeld wordt aan de betrokken erkende vereniging. Deze regularisatietermijn wordt bepaald in functie van de vastgestelde inbreuk en moet de betrokken erkende landelijke jeugdvereniging redelijkerwijze toelaten om deze inbreuk te regulariseren.

Voorzitter

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de termijn waarbinnen de erkende landelijke jeugdvereniging bezwaar kan indienen tegen het formeel aan haar betekende voornemen van de Vlaamse regering.

Dit bezwaar moet schriftelijk en gemotiveerd zijn en moet ingediend worden bij de bevoegde dienst van de Vlaamse regering.

§ 5. Indien het ingediende bezwaarschrift niet gemotiveerd is of laattijdig werd ingediend, dan is het bezwaar onontvankelijk en wordt het voornemen van de Vlaamse regering van rechtswege omgezet in, naargelang van het geval, een beslissing van de Vlaamse regering tot schorsing van de erkenning of een beslissing van de Vlaamse regering tot intrekking van de erkenning. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad op welke wijze de tijdigheid van de ingediende bezwaren onderzocht en bepaald wordt.

Indien het ingediende bezwaar onontvankelijk is en het voornemen van de Vlaamse regering van rechtswege werd omgezet in, naargelang van het geval, een beslissing van de Vlaamse regering tot schorsing van de erkenning of een beslissing van de Vlaamse regering tot intrekking van de erkenning, dan brengt de bevoegde dienst van de Vlaamse regering de indiener van het bezwaar hiervan op de hoogte met vermelding van de reden waarom zijn bezwaar onontvankelijk werd verklaard. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de termijn waarbinnen dit moet gebeuren.

Indien de betrokken landelijke jeugdvereniging geen bezwaar indient tegen het voornemen van de Vlaamse regering, dan wordt, naargelang van het geval, dit voornemen van de Vlaamse regering van rechtswege omgezet in een beslissing van de Vlaamse regering tot schorsing van de erkenning of een beslissing van de Vlaamse regering tot intrekking van de erkenning. De bevoegde dienst van de Vlaamse regering brengt de betrokken landelijke jeugdvereniging hiervan op de hoogte. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de termijn waarbinnen dit moet gebeuren.

§ 6. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de termijn waarbinnen en de wijze waarop de erkende landelijke jeugdvereniging die

een ontvankelijk bezwaar indiende tegen het voornemen van de Vlaamse regering om haar erkenning te schorsen of in te trekken, op de hoogte gebracht wordt van de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot het ingediende bezwaar. Deze termijn wordt gerekend vanaf het ogenblik waarop de landelijke jeugdvereniging haar ontvankelijk bezwaar indiende.

§ 7. Indien de Vlaamse regering beslist om de erkenning van een landelijke jeugdvereniging te schorsen dan wordt de betrokken erkende landelijke jeugdvereniging hiervan op de hoogte gebracht. De erkenning van deze vereniging wordt geschorst vanaf de datum waarop deze brief naar haar werd verstuurd. In deze brief wordt tevens de termijn meegegeeld waarbinnen zij de vastgestelde inbreuken moet regulariseren.

Indien de bevoegde dienst van de Vlaamse regering vaststelt dat de landelijke jeugdvereniging na afloop van de in de brief gestelde termijn niet opnieuw voldoet aan alle erkenningsvoorwaarden of nog niet meewerkt aan de uitoefening van het toezicht, dan mag de Vlaamse regering onmiddellijk een beslissing nemen tot intrekking van de erkenning.

In afwijking van hetgeen bepaald wordt in § 8, tweede lid, van dit artikel heeft deze beslissing tot intrekking van de erkenning uitwerking met terugwerkende kracht vanaf de datum waarop de erkenning van de betrokken erkende landelijke jeugdvereniging werd geschorst.

Indien de bevoegde dienst van de Vlaamse regering vaststelt dat de landelijke jeugdvereniging tijdig de vastgestelde inbreuken regulariseerde, dan wordt de schorsing opgeheven. De betrokken landelijke jeugdvereniging wordt op de hoogte gebracht van de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot de datum van opheffing van de schorsing.

§ 8. Indien de Vlaamse regering beslist om de erkenning van een landelijke jeugdvereniging in te trekken, dan wordt de betrokken erkende landelijke jeugdvereniging hiervan per gemotiveerde brief op de hoogte gebracht.

De beslissing van de Vlaamse regering tot intrekking van de erkenning heeft uitwerking vanaf 1 januari volgend op het jaar waarin de betrokken

Voorzitter

erkende landelijke jeugdvereniging op de hoogte gebracht werd van deze beslissing.

§ 9. In afwijking van hetgeen bepaald wordt in §§ 1 tot 8 van dit artikel mag de Vlaamse regering een erkenning onmiddellijk intrekken indien dit in het belang is van de Vlaamse Gemeenschap en door zwaarwegende feiten wordt verantwoord.

In dergelijk geval wordt de betrokken erkende vereniging per brief op de hoogte gebracht van de beslissing van de Vlaamse regering om haar erkenning onmiddellijk in te trekken. In deze brief wordt gemotiveerd waarom de erkenning onmiddellijk werd ingetrokken. De intrekking van de erkenning heeft uitwerking vanaf de datum waarop de brief naar de betrokken erkende landelijke jeugdvereniging werd verstuurd.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK III**Subsidiëringcriteria voor de algemene werking van de landelijke jeugdverenigingen****Artikel 19**

De Vlaamse regering verleent subsidies aan erkende landelijk georganiseerde jeugdverenigingen, voorzover de beschikbare begrotingskredieten strekken en onder de voorwaarden die in dit decreet zijn vastgelegd.

– *Aangenomen.*

Artikel 20

§ 1. De totale subsidie voor elke erkende landelijke jeugdvereniging bestaat uit :

- 1° een basissubsidie ;
- 2° een personeelssubsidie ;
- 3° een werkingssubsidie.

§ 2. De jeugdverenigingen leggen jaarlijks een begroting voor aan de Vlaamse regering, met ver-

antwoording van de in artikelen 22, 23, 24 en 25 bedoelde uitgaven.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad welke procedure landelijke jeugdverenigingen moeten volgen voor het indienen van een begroting en hoe deze jeugdverenigingen bezwaar kunnen indienen tegen het subsidiebedrag dat hen werd toegekend op basis van de aanvaarde begroting.

– *Aangenomen.*

Artikel 21

De basissubsidie bedraagt 250.000 frank. Dit bedrag wordt jaarlijks aangepast aan het cijfer van de gezondheidsindex.

– *Aangenomen.*

Artikel 22

§ 1. Onverminderd de bepalingen van artikel 20 komen de salarissen van de volgende personen voor subsidiëring in aanmerking : enerzijds leden van het pedagogisch personeel met beleids- en opvoedingsverantwoordelijkheid die uit hoofde van deze taken zetelen in de landelijke overlegorganen, anderzijds leden van het administratief personeel die uitsluitend belast zijn met taken op landelijk niveau.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt jaarlijks, op basis van de ingediende begroting, voor elke vereniging het aantal voltijdse equivalenten die voor subsidiëring in aanmerking komen. Dit contingent kan ten aanzien van het vorige begrotingsjaar wijzigen op voorwaarde dat er een grondige motivatie wordt gegeven en dat er in voldoende financiële middelen voorzien wordt op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Rekening houdend met de specificiteit van de betrokken landelijke jeugdvereniging kunnen de volgende beoordelingscriteria worden gehanteerd bij het toekennen van het personeelcontingent :

- a) het aantal aangesloten leden of bereikte deelnemers ;
- b) het aantal activiteiten ;

Voorzitter

- c) de geografische spreiding van de activiteiten ;
- d) het aantal vrijwillige medewerkers ;
- e) het ontwikkelen van nieuwe projecten of initiatieven ;
- f) de kwaliteit van de werking.

De Vlaamse regering kan na advies van de Jeugdraad aanvullende beoordelingscriteria bepalen.

§ 3. Landelijke jeugdverenigingen die een eerste maal in aanmerking komen voor subsidiëring kunnen maximaal voor twee voltijdse equivalenten gesubsidieerd worden, op voorwaarde dat er in voldoende financiële middelen voorzien wordt op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt na advies van de Jeugdraad de salarisschalen en de daaraan verbonden vereisten inzake diploma's of bekwaamheidsbewijzen.

– *Aangenomen.*

Artikel 23

§ 1. Voorzover het personeelsleden betreft als bedoeld in artikel 22, § 1, bedraagt de subsidie :

- 1° tot het eerste voltijdse equivalent : 90 procent van het bedrag bedoeld in artikel 24. Voor de organisaties die geen beroep kunnen doen op een gedetacheerde leerkracht in toepassing van de wet van 29 maart 1965 betreffende de terbeschikkingstelling van leden van het onderwijzend personeel ten behoeve van jeugdorganisaties, wordt het eerste voltijdse personeelsequivalent steeds aan 90 procent gesubsidieerd ;
- 2° tot het tweede voltijdse equivalent : 75 procent van het bedrag bedoeld in artikel 24 ;
- 3° vanaf de derde en volgende voltijdse equivalenten : 50 procent van het bedrag bedoeld in artikel 24.

§ 2. In afwijking van § 1, 1° en 2°, kan de Vlaamse regering na advies van de Jeugdraad beslissen dat landelijke jeugdverenigingen die vormingspro-

gramma's voor bijzondere doelgroepen organiseren, zoals bedoeld in artikel 8, § 2, 1°, voor méér dan één voltijdse equivalent een subsidie ten belope van 90 procent of 75 procent krijgen.

– *Aangenomen.*

Artikel 24

De subsidie voor salarissen wordt berekend op het bedrag dat door de landelijke jeugdvereniging voor het personeelslid wordt gedragen. Dit bedrag bestaat uit het brutosalaris, het vakantiegeld, de eindejaarsuitkering, de bijdrage in toepassing van het wettelijk stelsel van de sociale voorzieningen, de wettelijke verzekering en de wettelijk verplichte bijdrage in het woon-werkverkeer.

De landelijke jeugdverenigingen zijn ertoe gehouden de collectieve arbeidsovereenkomst(en) van toepassing voor hun vereniging na te leven. De verplichtingen van de werkgever, als gevolg van die afgesloten collectieve arbeidsovereenkomst, kunnen, na akkoord van de Vlaamse regering, in de subsidie voor de salarissen opgenomen worden.

– *Aangenomen.*

Artikel 25

Onverminderd de bepalingen van artikel 20 wordt het totaal van de volgende werkingskosten voor 75 procent gesubsidieerd :

- 1° uitgaven met betrekking tot het uitgeven van tijdschriften of publicaties die ten minste vier maal per jaar verschijnen ;
- 2° uitgaven die voortvloeien uit de aanmaak van drukwerken ;
- 3° secretariaatskosten ;
- 4° reiskosten voortvloeiend uit opdrachten binnen de Benelux namens de vereniging uitgevoerd door personeelsleden, leden uit de bestuursorganen, en leden van de permanente overlegorganen die zich met hun eigen wagen of die van de vereniging of met het openbaar vervoer verplaatsen ;

Voorzitter

5° kosten voortvloeiend uit de verplichting een verzekering af te sluiten die de burgerlijke aansprakelijkheid dekt ;

6° kadervormingskosten.

7° kosten voortvloeiend uit activiteiten met bijzondere doelgroepen.

In afwijking van § 1 van dit artikel worden deze werkingskosten voor 90 procent subsidieerbaar gesteld indien zij betrekking hebben op een samenwerkingsproject dat opgezet wordt door minstens drie erkende landelijke jeugdverenigingen. Dergelijk samenwerkingsproject telt niet mee om te voldoen aan de bijzondere erkenningsvoorwaarden.

Op dit artikel is er een amendement van mevrouw Van Hecke en de heren Coens, De Ridder, Keulen, Lauwers en Stassen dat luidt als volgt :

In het tweede lid, op de eerste regel de woorden "§ 1" vervangen door de woorden "het eerste lid".

Dit amendement kan beschouwd worden als een tekstcorrectie. Ik stel dan ook voor om ons hierover onmiddellijk uit te spreken. (*Instemming*)

Mag ik aannemen dat het amendement wordt aangenomen ? (*Instemming*)

Het amendement is aangenomen.

Geen opmerkingen ? (*Neen*)

Dan is het aldus geamendeerde artikel aangenomen.

Artikel 26

De Vlaamse regering bepaalt, na advies van de Jeugdraad, de regels, normen en voorwaarden volgens welke de werkingskosten bedoeld in artikel 25 worden berekend en toegekend.

– *Aangenomen.*

Artikel 27

Voor de financiering van de in artikel 20, § 1, vermelde subsidies zal minimum 95 procent van het

krediet dat op de basisallocatie voor het landelijk jeugdwerk in de begroting ingeschreven is, worden aangewend. Maximum vijf procent van dit krediet kan aangewend worden voor experimentele vernieuwing ter ondersteuning van de activiteiten van landelijke jeugdverenigingen die in het prioriteitenbeleid passen zoals vastgelegd in de Beleidsnota Jeugd. De Beleidsnota Jeugd legt op voordracht van de bevoegde minister de beleidsvisie van de Vlaamse regering op het jeugdbeleid vast, bij het begin van elke kabinetsperiode en na advies van de Jeugdraad van de Vlaamse gemeenschap.

De Vlaamse regering bepaalt, na advies van de Jeugdraad, de regels en criteria waaraan deze activiteiten moeten voldoen.

Op dit artikel is er een tekstcorrectie die luidt als volgt :

Op bladzijde 24, in artikel 27, op de zevende regel tussen de woorden "vernieuwing" en "ter" het woord "of" invoegen.

De tekstcorrectie en het aldus gewijzigde artikel worden eenparig aangenomen.

Artikel 28

Met uitzondering van de weddesubsidies bedoeld in artikel 23, § 2, kunnen de weddesubsidies voor een vereniging nooit meer dan 75 procent van de totale personeels- en werkingssubsidies uitmaken.

– *Aangenomen.*

Artikel 29

Onder voorbehoud dat de ingediende begroting van de landelijke jeugdvereniging voor het lopende begrotingsjaar werd goedgekeurd door de Vlaamse regering, wordt per trimester van het begrotingsjaar een voorschot uitbetaald.

Elk voorschot bedraagt 22,5 procent van de subsidies die toegekend werden voor het voorlaatste werkjaar voorafgaand aan het begrotingsjaar.

Voor verenigingen die minder dan twee jaar erkend zijn bij de aanvang van het lopende begrotingsjaar, bedraagt elk voorschot 20 procent van de subsidies waarop de vereniging aanspraak kan maken op basis van de ingediende begroting van

Voorzitter

het lopende begrotingsjaar.

Het saldo van de subsidie wordt uitbetaald voor 1 juli van het jaar dat volgt op het gesubsidieerde activiteitenjaar, nadat de Vlaamse regering de uitgaven die in het voorbije jaar gedaan werden en de voorgelegde betalingsbewijzen heeft goedgekeurd.

– *Aangenomen.*

Artikel 30

Iedere gesubsidieerde landelijke jeugdvereniging dient mee te werken aan onderzoeken die door of namens de Vlaamse regering werden ingesteld en die gericht zijn op de evaluatie van de algemene werking of de activiteiten van het jeugdwerk.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK IV

Opheffingsbepalingen

Artikel 31

De volgende regelingen worden opgeheven :

1° het decreet van 22 januari 1975 houdende erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk, zoals gewijzigd bij decreten van 8 april 1987, 1 juli 1992, 21 december 1994 en 20 december 1996 ;

2° de artikelen 9 en 10 van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van de gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK V

Overgangsbepalingen

Artikel 32

In 1998 kunnen uitsluitend de landelijke jeugdverenigingen worden erkend die op 1 januari 1998

door de Vlaamse regering erkend zijn als landelijk georganiseerd jeugdwerk op basis van het decreet van 22 januari 1975 houdende erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk. Deze verenigingen krijgen een jaar de tijd om zich aan te passen aan de bepalingen van dit decreet : vanaf 1 januari 1999 moeten zij aan de algemene en bijzondere voorwaarden voldoen.

Verenigingen waarvan wordt vastgesteld dat zij op 1 januari 1999 niet aan de algemene en bijzondere voorwaarden voldoen, worden hiervan vóór 31 januari op de hoogte gebracht door de bevoegde dienst van de Vlaamse regering. Zij worden verder begeleid en opgevolgd door de bevoegde dienst van de Vlaamse regering. De procedure zoals beschreven in artikel 18, §§ 1 tot 8, kan, indien nodig, vanaf 1 juni 1999 worden opgestart.

Verenigingen die in het eerste jaar van toepassing van dit decreet besluiten over te gaan tot een fusie, krijgen een overgangperiode van twee jaar en moeten vóór 1 januari 2000 aan alle erkenningsvoorwaarden van dit decreet voldoen.

In 1998 ontvangen de jeugdverenigingen minimaal dezelfde subsidies als verworven op basis van de aanvaarde begroting en het toegestane personeelscontingent van 1997. Dit bedrag wordt aangevuld met de subsidies verworven op basis van artikel 9 van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid.

Vanaf 1 januari 1999 hebben verenigingen van wie het personeelscontingent minder dan één voltijdse equivalent bedraagt, recht op de subsidiëring van één voltijdse equivalent zoals bedoeld in artikel 23, § 1.

– *Aangenomen.*

Artikel 33

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1998.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

– *De heer Francis Vermeiren, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

VOORSTEL VAN DECREET van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren

– 891 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3

VOORSTEL VAN DECREET van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot het Vlaams Gewest behoren

– 892 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde zijn het voorstel van decreet van de heer Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, waarvan het opschrift door de commissie werd gewijzigd als volgt : "voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren", en het voorstel van decreet van de heer Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot het Vlaams Gewest behoren, waarvan het opschrift door de commissie werd gewijzigd als volgt : "voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot het Vlaams Gewest behoren".

Ik stel voor over beide voorstellen van decreet samen één algemene bespreking te houden, met dien verstande dat de artikelsgewijze besprekingen en de stemmingen gescheiden blijven.

Is het parlement het hiermee eens ?

De heer Vandebussche heeft het woord.

De heer Michiel Vandebussche : Mijnheer de voorzitter, ik begrijp de suggestie om de twee voorstellen van decreet tegelijk te behandelen. Maar zoals u het nu stelt, is het alsof het om maar één voorstel meer gaat, namelijk dat betreffende het Vlaams Gewest.

De voorzitter : Ik dacht van niet. Het zijn twee verschillende voorstellen, maar ik stel voor de algemene bespreking over beide tegelijk te houden. Daarna zullen de voorstellen afzonderlijk worden behandeld bij de artikelsgewijze bespreking.

De heer Michiel Vandebussche : De wijziging door de commissie van het opschrift vond dus plaats in de beide voorstellen van decreet ? Ik meende immers dat u dat niet had vermeld.

De voorzitter : Ik heb dat zonet vermeld.

Is het parlement het eens met de gezamenlijke behandeling ? (*Instemming*)

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Van Hecke, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, ik wil op zeer beknopte wijze verslag uitbrengen van de besprekingen in de commissie voor Cultuur en Sport betreffende de twee voorstellen van decreet van de heer Marc Olivier met betrekking tot de integratie van kunstwerken in de gebouwen van respectievelijk de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest.

Over de inhoud en de draagwijdte van de voorstellen laat ik graag de eer en het woord aan de indier. De commissieleden namen de gelegenheid te baat om met de bevoegde minister een aantal knelpunten te bespreken. Het ging om problemen die in de concrete toepassing van de bestaande regelgeving met dezelfde finaliteit aan de orde waren, maar wel uit hoofde van opdrachtgevers van gesubsidieerde bouwwerken. Met name werd aandacht gevraagd voor de gebrekkige naleving van die regelgeving, vooral bij gebouwen die dienen voor het onderwijs en bij de oprichting van culturele centra.

Van Hecke

Ook over de selectie van de kunstwerken werd van gedachten gewisseld : met name over de samenstelling van de jury, de criteria bij de selectie van de kunstenaars en de naar het inzicht van de commissieleden noodzakelijke samenwerking met de administratie Cultuur, afdeling Beeldende Kunst en Musea. De voorstellen van decreet zelf werden door alle commissieleden ervaren als een noodzakelijke aanvulling van het bestaande decreet tot bevordering van de aankoop van geïntegreerde kunstwerken in openbare gebouwen *sensu lato*. Beide voorstellen werden, net zoals twee technische amendementen, bij unanimitieit aanvaard. Tot zover het verslag.

Namens mijn fractie wil ik hier, zoals ik in de commissie al deed, de indiener mijn waardering mededelen voor zijn initiatief en onze volledige steun toezeggen bij de stemming. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer Marc Olivier (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, eerst en vooral wens ik mevrouw Van Hecke te danken voor haar verslag.

Op 23 december 1986 keurde de toenmalige Vlaamse Raad twee decreten goed die een integratie van kunstwerken in openbare gebouwen vooropstelden. Enerzijds was er een decreet betreffende de gewestmateries, anderzijds betreffende de gemeenschapsmateries. Sindsdien moet dus iedere publieke rechtspersoon, indien deze geheel of gedeeltelijk met middelen van de Vlaamse overheidsbegroting een openbaar gebouw opricht of verbouwt, een vastgelegd percentage van de bouwkosten besteden aan wat men geïntegreerde kunstwerken noemt. Deze verplichting geldt ook voor een privé-rechtspersoon die met ten minste 30 procent subsidies een gebouw opricht of verbouwt.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer Olivier, ik heb het debat in de commissie niet kunnen bijwonen, maar betekent dit bijvoorbeeld dat ook een rotonde die door De Lijn werd aangelegd met Vlaams overheidsgeld, een kunstwerk moet bevatten ?

De heer Marc Olivier : Mijnheer Denys, het gaat over openbare gebouwen.

De heer André Denys : Een rotonde is een constructie.

De heer Marc Olivier : Ik had het niet over openbare investeringen, zoals autosnelwegen. Het gaat over openbare gebouwen.

De heer André Denys : Ik vind het net jammer dat die niet worden meegerekend. Zo ken ik een aantal rotondes, onder meer in Deinze, waar men een prachtig kunstwerk heeft aangebracht. Eigenlijk wou ik er net voor pleiten om dergelijke constructies bij het voorstel te betrekken.

De heer Marc Olivier : Dan vind ik het bijzonder jammer dat u er niet was tijdens de bespreking in de commissie. Dergelijke goede ideeën zouden immers ongetwijfeld weerklank hebben gevonden.

De heer André Denys : We zullen een voorstel van decreet indienen om dat erbij te nemen.

De heer Marc Olivier : Dat zal dan in dank worden aanvaard. Dit is meteen ook een uitnodiging om steeds alert te blijven als voorstellen in de commissie worden behandeld. Mijnheer Denys, als u inderdaad zelf het initiatief zou nemen, is het misschien wel goed om te weten waar het hier precies over gaat.

Als ik het heb over de percentages, gaat het over de volgende cijfers : 2 procent voor de eerste schijf, lager of gelijk aan 10 miljoen frank ; 1,5 procent voor de tweede schijf, hoger dan 10 miljoen frank en lager dan 50 miljoen frank ; 1 procent voor de derde schijf, hoger dan 50 miljoen frank en lager dan 100 miljoen frank ; en 0,5 procent voor de schijf hoger dan 100 miljoen frank.

De wijziging die nu voorligt wenst beide decreten aan te passen aan de evoluties in de vastgoedsector, zoals het gebruik van formules van leasing en huurkoop. U weet dat de Vlaamse Gemeenschap voor een aantal gebouwen een huurkoop- of leasingcontract heeft afgesloten, zoals onder meer voor het Copernicusgebouw te Antwerpen, de ministeriële kabinetten op het Martelaarsplein, het Graaf de Ferrarisgebouw en het Hendrik Consciencegebouw te Brussel en het Instituut voor Natuurbehoud te Anderlecht. Het lastenboek van de bouw van het Graaf de Ferrarisgebouw en het Hendrik Consciencegebouw voorzag reeds in een bedrag voor geïntegreerde kunst.

Ook steden en gemeenten, OCMW's en pararegionale diensten en instellingen maken steeds meer gebruik van formules van leasing en huurkoop. De decreten van 1986 werden tot nog toe niet toegepast op de gebouwen van deze openbare instellingen, alhoewel ze er wel aan waren onderworpen

Olivier

volgens de geest van het decreet. Het is de bedoeling om de gebouwen van deze instellingen nu ook aan de decretale verplichting te onderwerpen. De wijziging van beide decreten van 1986 breidt de verplichting om in gebouwen met geïntegreerde kunst te voorzien tevens uit naar gebouwen met een langlopend huurcontract. We spreken dan over 25 jaar of langer. Zo loopt het huurcontract van het Boudewijncomplex te Brussel over 27 jaar.

De voorstellen van decreet die hier vandaag voorliggen, werden unaniem goedgekeurd in de commissie voor Cultuur. Tijdens de bespreking in deze commissie op 5 en 19 maart jongstleden sloot minister Demeester zich aan bij de pleidooien van verschillende commissieleden voor een veralgemening van de toepassing van beide decreten.

De verplichting tot investering in geïntegreerde kunstwerken, zoals de decreten van 1986 opleggen, werd en wordt immers niet consequent nageleefd. Dit blijkt onder meer uit een gecoördineerd antwoord op een schriftelijke vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen. Zo blijkt vooral voor universiteitsgebouwen het niet naleven van het decreet de regel te zijn, met als argument dat er financieel onvoldoende ruimte is. Voor de welzijnssector – een sector die toch ook met budgettaire problemen kampt – blijkt dit geen excuus te zijn. Door een omzendbrief van de bevoegde minister Demeester wordt in de welzijnssector immers wél strikt toegezien op de naleving van de reglementering.

Zowel de vermelde decreten van 1986 als de voorstellen van decreet die hier vandaag voorliggen, bepalen nergens dat de gebouwen toegankelijk moeten zijn voor het grote publiek. Enkel het criterium 'voor minstens 30 procent worden gesubsidieerd door de overheid' is bepalend. De toepassing van deze decreten en de nog goed te keuren voorstellen van decreet, met de controle op de toepassing ervan, geldt dan ook onder meer voor schoolgebouwen en voor gebouwen die door gemeenten en provincies voor hun eigen patrimonium, voor dat van hun bedrijven, of in opdracht door een intercommunale vereniging worden gerealiseerd.

Ik wil er tevens aan herinneren dat bouwplannen en lastenboeken voor gebouwen van openbaar nut slechts kunnen worden goedgekeurd als ze voorzien in geïntegreerde kunstwerken ter waarde van het aangegeven percentage. Gebouwen van gemeenten en provincies die gefinancierd worden via het Investeringsfonds, vallen ook onder het toe-

passingsgebied. Dit liet minister Demeester tijdens de commissiebesprekingen duidelijk verstaan. De minister sluit zich aan bij een veralgemeende toepassing van deze decreten, met daaraan gekoppeld de nodige sanctioneringsmaatregelen.

Via de voorstellen van decreet die hier vandaag voorliggen, willen wij onze Vlaamse kunstenaars verruimde kansen geven door hun creativiteit financieel te ondersteunen. Ik dank de voorzitter van de commissie, de minister en de collega's voor de positieve inbreng.

Ik ben ervan overtuigd dat de hier ter stemming voorliggende voorstellen van decreet met betrekking tot de integratie van kunstwerken in geleaste overheidsgebouwen, overheidsgebouwen met een huurkoopcontract en overheidsgebouwen gehuurd voor 25 jaar of langer, uw goedkeuring zullen wegdragen.

De voorzitter : De heer Vandebussche heeft het woord.

De heer Michiel Vandebussche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, we mogen de heer Olivier zeer dankbaar zijn voor zijn initiatief om de decreten van 23 december 1986 aan te passen aan de evolutie en een nieuwe impuls te geven. Uit het verslag van de commissie en uit de inleiding van de heer Olivier bleek dat er, ondanks alle goede wil van de minister, olie nodig is om het raderwerk te doen draaien.

Ik maak de voorafgaande bedenking dat we te maken hebben met twee decreten, hoewel dit naar mijn gevoel nergens voor nodig is. Men had er ter vereenvoudiging één decreet van kunnen maken dat voor alle gebouwen van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest zou gelden. Ik klop mij op de borst omdat ik dit niet zelf heb voorgesteld. Sinds 1986 is dit immers traditie geworden voor dergelijke initiatieven. De legistische onderbouw van de decreten van het Vlaams Parlement kan in een decreet worden verzekerd. Dit is nu niet gebeurd, maar dat is niet essentieel.

In essentie gaat het om de integratie van kunst in de gebouwen van de Vlaamse Gemeenschap, het Vlaams Gewest en alle initiatieven die door de Vlaamse Gemeenschap worden gesteund. De heer Olivier wil de bestaande regeling uitbreiden tot gebouwen van een privé- of publieke rechtspersoon waarmee de Vlaamse Gemeenschap een huurkoopovereenkomst, leasingcontract of huurcontract voor 25 jaar of langer afsluit. Dit ligt in de

Vandenbussche

geest van het decreet van 1986. Hij wees ook op de mankementen die er nog zijn.

We ondersteunen de positieve instelling van de Vlaamse regering en van minister Demeester in het bijzonder. Een belangrijk element van deze voorstellen van decreet is dat er naast de Factuele aanpassing, ook een dynamiek moet uitgroeien om de achterliggende idee waar te maken. Ik verwijs naar de beleidsbrief van de minister op 10 november 1997, waarin werd gewezen op de huisvesting van de diensten van de Vlaamse regering, binnen Vlaanderen herkenbaar aanwezig.

Zij stelde dat 'na tien jaar de integratie van kunst in de overheidsgebouwen in het graaf de Ferraris-gebouw een succes is.' Het werk is er zodanig gevisualiseerd en begeleid dat het ook voor bredere lagen van de bevolking duidelijk wordt. Men kan wel initiatieven nemen voor een aantal experts, maar het is ook belangrijk dat het brede publiek het werk goed vindt.

Ik verwijs ook naar het gebouw van het Vlaams Parlement. De kunstwerken leiden tot heel wat discussies, maar ook tot veel interessante ervaringen bij de rondleidingen. Een breed publiek komt in contact met politiek, kunst en een visie op de samenhang tussen beide.

Tot besluit wens ik dat niet alleen dit initiatief met het graaf de Ferraris-gebouw, maar heel die nieuwe dynamiek ook van invloed is op de lokale overheden. Ik ben dat even nagegaan als voorbereiding op deze discussie. Hoe zit het bijvoorbeeld met de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de culturele centra in Brussel, enzovoort? In welke mate vallen zij onder deze regeling? Het gebouw in Haren valt bijvoorbeeld duidelijk onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en onder het decreet van 1986. Er zijn ook nieuwe centra gekomen in Evere en Sint-Lambrechts-Woluwe. Daarover werd niets gespecificeerd, maar volgens mij vallen ze ook onder het decreet, zeker als we het morgen opnieuw goedkeuren. Er zijn nog tal van andere voorbeelden.

Er waren een dertigtal regels in uw vorige beleidsbrief over de herkenbaarheid van Vlaanderen, ook in de huisvesting. Met de goedkeuring van dit decreet kan een nieuwe impuls worden gegeven aan deze dynamiek. We rekenen daarvoor op u en zijn ervan overtuigd dat u dat niet zult beschamen. (*Applaus bij de SP, de CVP, de VLD, de VU en AGALEV*)

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, ik zou alle leden van de commissie en van het parlement willen danken voor de steun die zij verlenen aan het voorstel van de heer Olivier. Ik kan me alleen maar aansluiten bij wat er werd gezegd. Ik geloof dat dit inderdaad een bijdrage zal zijn aan de herwaardering en de herkenbaarheid van de gebouwen en de kunst daarin.

Het is inderdaad positief dat men veel informatie kan verstrekken. We zullen dat ook doen. Er zal ook een werk worden gepubliceerd met informatie waaraan de ondergeschikte besturen zich kunnen optrekken. Ik wil er meteen aan toevoegen dat het goed is dat het groeit. Men moet niet alleen de integratie van de kunst laten groeien, maar ook de kunst moet binnen deze geïntegreerde aanpak de kans krijgen om te groeien.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren

– 891 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heer Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot het Vlaamse Gemeenschap behoren.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Voorzitter

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Artikel 2 van het decreet van 23 december 1986 houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren wordt vervangen door wat volgt :

"Iedere publieke rechtspersoon die geheel of gedeeltelijk ten laste van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap een gebouw opricht of verbouwt, iedere private rechtspersoon die met ten minste 30 % subsidie ten laste van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap een gebouw opricht of verbouwt, alsmede iedere private of publieke rechtspersoon waarmee de Vlaamse Gemeenschap een huurkoopcontract, leasingcontract of huurcontract voor 25 jaar of langer afsluit, moet volgens de hierna volgende schaal een bepaald percentage van de bouwkosten besteden aan in het gebouw geïntegreerde kunstwerken :

- 2 percent voor de eerste schijf, lager of gelijk aan 10 miljoen frank ;
- 1,5 percent voor de tweede schijf, hoger dan 10 miljoen frank en lager dan 50 miljoen frank ;
- 1 percent voor de derde schijf, hoger dan 50 miljoen frank en lager dan 100 miljoen frank ;
- 0,5 percent voor de schijf hoger dan 100 miljoen frank."

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer Marc Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende de integratie van de kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en diensten die tot het Vlaams Gewest behoren – 892 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 3

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heer Olivier c.s. houdende wijziging van het decreet van 23 december 1986 houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot het Vlaams Gewest behoren.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Artikel 2 van het decreet van 23 december 1986 houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot het Vlaamse Gewest behoren wordt vervangen door wat volgt :

"Iedere publieke rechtspersoon die geheel of gedeeltelijk ten laste van de begroting van het Vlaamse Gewest een gebouw opricht of verbouwt, iedere private rechtspersoon die met ten minste 30 % subsidie ten laste van de begroting van het Vlaamse Gewest een gebouw opricht of verbouwt, alsmede iedere private of publieke rechtspersoon waarmee het Vlaamse Gewest een huurkoopcontract, leasingcontract of huurcontract voor 25 jaar of langer afsluit, moet volgens de hierna volgende schaal een bepaald percentage van de bouwkosten besteden aan in het gebouw geïntegreerde kunstwerken :

Voorzitter

- 2 percent voor de eerste schijf, lager of gelijk aan 10 miljoen frank ;
- 1,5 percent voor de tweede schijf, hoger dan 10 miljoen frank en lager dan 50 miljoen frank ;
- 1 percent voor de derde schijf, hoger dan 50 miljoen frank en lager dan 100 miljoen frank ;
- 0,5 percent voor de schijf hoger dan 100 miljoen frank."

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 10 uur en 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

- *De vergadering wordt gesloten om 16.45 uur.*

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

Vergadering van dinsdag 24 maart 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Cecile Verwimp-Sillis, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Patrick Hostekint tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de relaties tussen Vlaanderen en Roemenië

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller situeert de aanleiding tot zijn vraag in een driedaags officieel bezoek dat hij begin maart van dit jaar met een delegatie van de Senaat bracht aan Roemenië. Doordat de senaatsdelegatie onder leiding stond van senaatsvoorzitter Frank Swaelen, konden ontmoetingen op het hoogste niveau doorgaan. Zo waren er onder andere gesprekken met de president van Roemenië, met de eerste minister, de minister van buitenlandse zaken, de minister van defensie, en de voorzitters van Kamer en Senaat van de Roemeense republiek. Vooral de senaatsvoorzitter, de heer Petre Roman, maakte op de vraagsteller de indruk de "coming man" te zijn. Naar de toekomst toe koestert hij duidelijk presidentiële ambities. Overigens was hij de eerste premier van Roemenië na de val van Ceausescu.

Ook daarvoor reeds, was de vraagsteller in Roemenië geweest. Op 3 november 1996 had hij als waarnemer van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa toezicht gehouden op de parlaments- en presidentsverkiezingen. Reeds toen heeft hij er zich kunnen van vergewissen dat de verkiezingen "free and fair" verliepen. Dat de verkiezingen volledig democratisch verliepen mocht overigens ook blijken uit het feit dat de (ex-)communisten toen aan de kant werden geschoven.

Doordat hij reeds twee keer in dat land is geweest, kan de vraagsteller ook vaststellen dat er in Roemenië heel wat evolueert. Wat in Boekarest bijvoorbeeld erg frappant was, was het feit dat er op anderhalf jaar tijd nauwelijks nog bedelaars in het straatbeeld te zien waren. Ook was er duidelijk een herleving van de bouwnijverheid. Meer algemeen bleek dat er in Roemenië sprake is van een algemene economische opleving. Het land beschikt

overigens over belangrijke economische troeven, en dit zowel op het gebied van de handel, de grondstoffen, als op het gebied van het toerisme.

Uit de hoger vermelde ontmoetingen bleek echter dat zowel het Roemeense volk als zijn leiders bijzonder ontgoocheld zijn over het feit dat Roemenië niet tot de eerste golf van nieuwe toetreders tot de Europese Unie zal behoren, en vooralsnog ook niet mag toetreden tot de Navo. In beide gevallen heeft België wel de Roemeense kandidatuur gesteund. Maar voor wat betreft het Navo-lidmaatschap is deze uiteindelijk afgeketst op een veto van de Verenigde Staten en zijn meest trouwe Europese bondgenoten, te weten Groot-Britannië en Duitsland. Dit ondanks het feit dat Roemenië over een erg performant leger beschikt, dat onder andere goed gepresteerd heeft in het kader van een aantal vredesoperaties.

Op het vlak van landsverdediging heeft Roemenië overigens nog altijd schrik van zijn grote oostelijke burens. Na al die jaren van dictatuur is het overigens niet meer dan normaal dat men ook op vandaag nog op zijn hoede is voor Rusland, maar bijvoorbeeld ook voor de Oekraïne.

Opmerkelijk is verder dat men er zeer hoge verwachtingen koestert ten aanzien van België en Vlaanderen. België geniet er onmiskenbaar respect, en dit onder andere ten gevolge van een aantal historische en culturele banden. Wat dit laatste betreft is Boekarest overigens zeer Europees qua "look", het wordt niet voor niets wel eens "klein-Parijs" genoemd. Na meer dan veertig jaar isolement heeft het land zich over het laatste decennium duidelijk weer op West-Europa georiënteerd. Ook de Vlaamse minister-president is goed gekend in Roemenië, zelfs beter dan federaal premier Jean-Luc Dehaene. Iets wat mogelijks mede te wijten is aan de ijver waarmee de minister-president het imago van Vlaanderen uitdraagt, en aan het feit dat Vlaanderen over het algemeen een meer assertief buitenlands beleid voert.

Die banden met België en Vlaanderen vertalen zich echter niet in de cijfers. Op het gebied van investeringen bijvoorbeeld, staat België maar op de veertiende plaats. Waarbij het overigens nog voorafgegaan wordt door Luxemburg (hoewel het niet uit te sluiten valt dat bij die Luxemburgse investeringen ook nogal wat – om fiscale redenen opgezette – Belgische investeringsconstructies zitten). Hoe het ook zij, België en Vlaanderen kunnen beter.

Roemenië is sinds 1989 van erg ver terug moeten komen. De humanitaire inspanningen die in de dramatische jaren na de val van Ceausescu werden geleverd vanuit Vlaanderen hebben ons daar heel wat moreel krediet opgeleverd. Onder andere de acties van de voorzitter van deze commissie, de heer Jef Sleenckx, verdienen hierbij vermeld te worden. Nu nog zet deze zich in voor medische hulpverstreking aan kwetsbare groepen binnen de Roemeense samenleving.

Concluderend kan dus gesteld worden dat Vlaanderen en Roemenië elkaar wederzijds heel wat te bieden hebben qua handelsoportunities, maar ook qua onderwijssamenwerking, qua gezondheidszorg, en qua KMO's. Gezien dit brede spectrum aan mogelijkheden kan dus gesteld worden dat Vlaanderen wel degelijk belang heeft bij het verder ontwikkelen van zijn contacten en banden met Roemenië. De vraagsteller kan zich hierbij overigens niet geheel van de indruk ontdoen dat het Vlaams beleid tegenover Centraal- en Oost-Europa (hoewel Roemenië daarin ook als prioritair aandachtsland is opgenomen) in wezen is afgestemd op een aantal meer traditionele partnerlanden, zoals daar zijn Polen, Hongarije en de Baltische republieken. De facto blijken de bemoeienissen met Roemenië toch wat lager te zijn in intensiteit.

Naar verluidt zou minister vice-president Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, dra wel een bezoek brengen aan Roemenië. Dit waarschijnlijk in het kader van een aantal gezamenlijke onderwijsprojecten. En ook de minister-president heeft in juni van 1997 een officieel bezoek aan Roemenië gebracht. Toen reeds werd een zeer breed samenwerkingsakkoord gesloten tussen Vlaanderen en Roemenië. Het akkoord beslaat immers zowat alle domeinen waarvoor Vlaanderen bevoegd is, zo onder andere; gezondheidszorg, onderwijs, vorming, KMO's, Dit samenwerkingsakkoord, met zijn groot inhoudelijk potentieel, is ondertussen echter nog steeds niet geratificeerd.

In verband met dit alles wil de vraagsteller dan ook een drietal vragen tot de minister-president richten :

1. Welk is de strategie van de Vlaamse regering ten aanzien van de republiek Roemenië, en hoe is deze strategie te situeren binnen de politiek van Vlaanderen ten aanzien van Oost-Europa (Polen, Hongarije, Tsjechië, Baltische republieken,..... ?

2. Binnen welke termijn zal het samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en de republiek Roemenië met het oog op ratificatie ter goedkeuring worden voorgelegd aan het Vlaams Parlement ?

3. Welke projecten heeft Vlaanderen momenteel lopen in de republiek Roemenië ?

Afrondend oppert de vraagsteller ook nog de suggestie dat de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden van het Vlaams Parlement een bezoek zou kunnen brengen aan het Roemeens parlement. Waar men zulks overigens al min of meer verwacht. Het lijkt hem een vruchtbare mogelijkheid om gedurende enkele dagen te kunnen dialogeren tussen de verkozenen van de beide partners. Ook zou het de gelegenheid bieden om daar duidelijk te maken hoe België institutioneel in elkaar zit, en welke plaats Vlaanderen daarbinnen precies inneemt. Voor de Roemenen is het momenteel immers niet altijd duidelijk wie wie is, en met welk Belgisch niveau men welke contacten kan hebben. Tevens zou een dergelijk bezoek de Vlaamse parlementsleden ook toelaten om zich een beeld te vormen van wat men van Roemeense kant uit precies verwacht van Vlaanderen.

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Voorafgaandelijk aan zijn eigenlijke antwoord laat de minister-president opmerken dat naar aanleiding van de bespreking van het samenwerkingsprogramma van de Vlaamse regering voor Centraal- en Oost-Europa er binnen deze commissie reeds ampele mogelijkheden zijn geweest om zeer uitgebreid van gedachten te wisselen over het beleid van de Vlaamse regering naar die landen in het algemeen (Polen, Hongarije, Tsjechië, de Baltische republieken, de regio Sint-Petersburg, nu ook Roemenië, en eerlang ook Slovenië). Over dit algemeen kader dient dus niet verder te worden uitgeweid. Hetgeen overigens, binnen het beperkte tijds-kader van een mondelinge vraag, ook niet mogelijk ware geweest. Ten algemenen titel kan echter gesteld worden dat Vlaanderen zijn activiteiten afstemt op de maxime dat alles willen doen uiteindelijk niets significantiefs oplevert. In zijn optreden is Vlaanderen derhalve gedwongen tot een grote selectiviteit. Vlaanderen wil dan ook alleen optreden in zoverre er reeds respect voor de democratie bestaat, en het door zijn optreden de verdere ontwikkeling naar meer democratie kan ondersteunen.

Specifiek over Roemenië kan gesteld worden dat er drie periodes te onderscheiden zijn in de samenwerking van Vlaanderen met Roemenië.

Van 1992 tot 1996 was Roemenië een gewone Oost-Europese partner waarmee van regeringszijde een beperkt aantal relaties werd onderhouden. Er werd voort gewerkt aan de uitvoering van het bestaande cultureel akkoord (met beurzen voor onderwijs, uitwisselingen van professoren, kunstenaars, ambtenaren,). Er was een beperkt aantal projecten in het kader van het samenwerkingsprogramma voor Centraal- en Oost-Europa (1 in 1992, 4 in 1993, 6 in 1994 en 8 in 1995, goed voor respectievelijk 26, 39, 36 en 35 miljoen frank). Vanaf 1993 was samenwerking op het vlak van het wetenschapsbeleid tot stand gebracht, waarbij seminaries werden georganiseerd en onderzoekers uitgewisseld.

Een tweede periode loopt vanaf ongeveer 1996. Vanaf dat ogenblik beschouwt de Vlaamse regering Roemenië als een prioritaire partner. Het heeft inzake prioriteit de plaats ingenomen van Tsjechië. Deze evolutie raakte vooral in een stroomversnelling omwille van de radicale hervormingen die in Roemenië plaatsvonden na de verkiezingen in de herfst van 1996, waarbij president Emil Constantinescu en de regering van eerste minister Victor Ciorbea aan het bewind kwamen. Zonder terzake politieke commentaar te willen geven merkt de minister-president hierbij ook nog op dat de afspraken van de vraagsteller met betrekking tot de heer Petre Roman hem wat speculatief overkomen. In elk geval heeft de minister-president het volste vertrouwen in de figuur van de huidige president (die hij overigens al zeer lange tijd persoonlijk kent) en in hetgeen deze tot stand tracht te brengen in niet altijd gemakkelijke omstandigheden. Maar, zoals gezegd, de partijpolitieke ontwikkelingen in Centraal- en Oost-Europa zijn niet eenduidig (cf. de machtswisselingen over en weer in Polen en Hongarije).

Belangrijk bij dit alles is ook dat deze prioritaire samenwerking in Vlaanderen door een brede basis wordt gedragen. (cf. Adoptiedorpen Roemenië). Ook verschillende Vlaamse Parlementsleden, waaronder de voorzitter van deze commissie, drongen aan op intensere samenwerking. Dit alles heeft onmiddellijk tot een opleving van de betrekkingen geleid. Waarbij we ook best wel trots mogen zijn op het feit dat Vlaanderen de engagementen die het aangaat ook in de feiten honoreert.

Indicatief voor de versterkte samenwerking is de aanzienlijke toename van het aantal projecten in

het kader van het samenwerkingsprogramma voor Centraal- en Oost-Europa : 13 projecten in 1996 (ten belope van 74 miljoen) en 12 in 1997 (goed voor 58 miljoen frank). Roemenië werd ook één van de zeven prioritaire partners inzake de wetenschappelijke en technologische samenwerking : er werden 9 projecten (ter waarde van 34 miljoen) goedgekeurd in 1996, en 3 projecten (ten belope van 10 miljoen) in 1997. Door de administratie Buitenlands Beleid werden bijkomende subsidies verleend aan Adoptiedorpen Roemenië, aan een project voor doven en aan een fonds voor weeskinderen. Als gevolg van deze grotere belangstelling van de Vlaamse regering voor Roemenië wordt bovendien voorzien dat een vertegenwoordiger van Export Vlaanderen in Boekarest wordt geplaatst. Terzake werden overigens reeds een aantal investeringsseminaries gehouden, om de aantrekkelijkheid qua investeringen en het aanwezige toeristisch potentieel te benadrukken. Zeer weldra wordt ook de onderwijssamenwerking met Roemenië versterkt. Vlaams minister van Onderwijs, Luc Van den Bossche, gaat met name begin april naar Roemenië om een aantal bijkomende afspraken te maken. En tenslotte werd er op 12 juni 1997 in Boekarest ook een volwaardig verdrag tussen Vlaanderen en Roemenië getekend.

Met de ondertekening van dit verdrag zijn de relaties tussen Vlaanderen en Roemenië in wezen dus een derde fase ingegaan. Het samenwerkingsakkoord in kwestie werd op 11 december 1997 voor advies voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State. Op 12 februari gaf de Raad van State advies. Dienovereenkomstig werden de memorie van toelichting en het ontwerp van decreet aangepast aan de door de Raad van state geformuleerde opmerkingen. Het ontwerp vanmorgen, 24 februari 1998, goedgekeurd door de Vlaamse regering, en zal eerstdaags bij het Vlaams Parlement worden ingediend.

Met betrekking tot de vraag nopens welke projecten Vlaanderen momenteel heeft lopen in Roemenië, mag uit het antwoord al voldoende gebleken zijn dat het onmogelijk is (op de enkele voorbeelden na die hierboven reeds werden aangekaart) om in het bestek van een mondelinge vraag de 40 à 50 projecten (met overigens een enorme acceleratie over de afgelopen maanden) op te sommen die momenteel in Roemenië lopen. De minister-president zal echter een volledige lijst van deze projecten bezorgen aan de vraagsteller.

Afsluitend concludeert de minister-president dat er reeds zeer goede inspanningen werden geleverd, en

dat er ook naar de toekomst toe heel wat op stapel staat.

Hij wil hierbij ook niet onvermeld laten dat er zich ook een heel intense samenwerking met Roemenië aan het ontwikkelen is in het kader van de Vereniging van de Regio's van Europa (VRE), waarvan het merendeel van de Roemeense regio's lid is geworden.

Meer in het bijzonder zullen er vanuit Vlaanderen ook op het vlak van de economie nog bijkomende inspanningen worden geleverd. Het is hierbij ook heel opvallend dat de eerste minister van Roemenië, evenals overigens de president, zeer wel bekend zijn met het fenomeen van het KMO-weefsel, zoals dat in Vlaanderen bestaat. Van Roemeense kant uit werd de wens geuit om dit systeem te transponeren naar Roemenië toe. Vlaanderen zal daartoe de nodige expertise ter beschikking helpen stellen.

Wat tenslotte de afwijzing van Roemenië als nieuw lid van de Navo betreft, preciseert de minister-president dat de Duitse Bondsrepubliek maar op het allerlaatste moment Roemenië is afgevallen. Er moge geen misverstand over bestaan dat het vooral Groot-Brittannië en de Verenigde Staten zijn die terzake hebben dwarsgelegen.

Afsluitend zegt de minister-president toe dat hij gaarne bereid is tot een meer diepgaande bespreking van de Vlaams-Roemeense betrekkingen, waartoe zijns inziens alle gelegenheid zal zijn wanneer het ontwerp van decreet tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en

Roemenië in deze commissie zal behandeld worden. Tegelijk kan er dan ook meer aandacht besteed worden aan een meer uitgediept project-overzicht.

3. Replieken

De heer Patrick Hostekint dankt de minister-president voor zijn omstandig antwoord. Ook hij beaamt dat de democratie in Roemenië met reuzenschreden is vooruitgegaan, en dat er sinds de verkiezingen van 1996 heel wat ten goede veranderd is.

Niet enkel worden de democratische rechten van de individuen nu degelijk beschermd, ook de minderheden in Roemenië worden nu fair behandeld (cf. de gewaarborgde vertegenwoordiging van de Hongaarse minderheid in het Roemeense parlement). Terzake een eventuele toekomstige rol voor de heer P. Roman kan hij enkel meedelen dat van deze persoon ontegenzeggelijk een intense dynamiek uitgaat. Ook op sociaal vlak worden overigens inspanningen geleverd. Zo wordt niet minder dan 10% van het staatsbudget momenteel gereserveerd voor de opbouw van een sociale zekerheidssysteem.

Tevens dringt de vraagsteller nogmaals aan op een initiatief vanuit het Vlaams Parlement in de richting van het Roemeens Parlement. Contacten tussen de verkozenen van de beide partners zijn immers zondermeer nuttig en nodig.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

Vergadering van dinsdag 24 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de voorbereiding van de verbreding van het Albertkanaal

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Er bestaat volgens de vraagsteller ruime eensgezindheid over de nood om dringend de flessenhals op het Albertkanaal, voorbij de sluis van Wijnegem in de richting van Antwerpen, weg te werken. De binnenvaart is een milieuvriendelijke vervoerswijze en kan veel meer dan nu het geval is, alternatieven bieden voor transporten over de weg.

Recent werd er een projectgroep opgericht met vertegenwoordigers van AWZ, AROHM, AMINAL, OVAM, de openbare vervoersmaatschappijen en het havenbedrijf Antwerpen rond de verbredingswerken voor het vak Oelegem-Antwerpen van het Albertkanaal. Ook de betrokken gemeentebesturen werden van bij de aanvang van de besprekingen op de hoogte gebracht en actief betrokken, wat voor de vraagsteller een hele vooruitgang is in vergelijking met andere infrastructuurdossiers waar de lokale overheden tot op de valreep van de beslissing totaal in het ongewisse gelaten worden.

Bedoeling zou zijn instemming te bereiken rond een startnota met als uitgangspunt de verbreding van het Albertkanaal tot 57 meter om zo duwbakken van 4.500 ton in twee richtingen doorgang te verlenen of duwbakken van 9.000 ton in één richting. Dit zal heel wat implicaties hebben voor de omgeving van het Albertkanaal. Zo moet eensgezindheid bereikt worden over het tracé en over de eventueel aan te leggen uitwijk- of wachthavens. Anderzijds zou volgens de vraagsteller de optie van een verbreding van het kanaal tot 86 meter verlaten zijn. Een dergelijke breedte zou noodzakelijk zijn om de doorgang van 9.000-tonsduwvaart in beide richtingen permanent mogelijk te maken. Maar een dergelijke maximale verbreding zou een

kleine catastrofe inhouden voor veel van de huidige bedrijven die nu werkzaam zijn langs het Albertkanaal.

Bij de verbreding komen ook heel wat andere problemen kijken : de organisatie van het openbaar vervoer rond en om het Albertkanaal en in de betrokken gemeenten, het voorzien in aangepaste bruggen en, wellicht één van de zwaarste problemen, de vaststelling van de vervuilingsgraad van de bodems langs het Albertkanaal en het vinden van een oplossing voor eventuele vervuilde sites. Voor de inwoners van de gemeenten Ranst, Wommelgem, Wijnegem, Schoten en Schilde is dit alles van groot belang. Ook het vrijwaren van de leefbaarheid in elk van deze gemeenten moet uiteraard een grote zorg zijn.

Eén en ander zou uiteindelijk moeten uitmonden in een gewestplanwijziging. Een eerste reservering van de verbredingsstrook zou zelfs reeds op korte termijn gepland zijn.

De heer Johan Malcorps vraagt of de minister hem enig inzicht kan geven in de timing die gevolgd zal worden.

Verder legt hij enkele concrete vragen voor aan de minister :

1. Is de verbreding van het Albertkanaal prioritair voor de minister ? Over welke termijn spreken we dan ?
2. Tegen wanneer wordt eventueel een eerste gewestplanwijziging met een reservering van de benodigde strook gepland ?
3. Tegen wanneer wordt de startnota officieel verwacht ? Wat zal dan de verdere procedure zijn ? Komt er een milieueffectenrapport ? Hoe worden de gemeenten en omwonenden verder maximaal betrokken ?
4. Heeft de minister zicht op de financiering van deze hele operatie ? Op welke termijn kunnen hiervoor kredieten worden vastgelegd ?
5. Betekent het vastleggen van deze verbreding in het gewestplan dat de reservatiestrook voor het Duwvaartkanaal dan ook eindelijk kan geschrapt worden ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister benadrukt het belang van het aangehaalde project voor de Antwerpse haven, de hele regio en bij uitbreiding voor heel Vlaanderen. De minister wil dan ook uitgebreid antwoorden op de gestelde vragen.

Het project is een onderdeel van het globale mobiliteits- en masterplan in de regio Antwerpen. Het project zelf betekent onder meer de herbouw van een vijftal bruggen en zal gedurende de werken een impact hebben op de verkeersafwikkeling in de streek. Het masterplan Antwerpen is een plan dat én de administraties wegen en waterwegen én de NMBS én De Lijn samenbrengt om tot een globale visie en oplossingen te komen voor het mobiliteitsprobleem in de regio Antwerpen. Het project zal ook pogen op een integrale wijze te werken om aan de multifunctionaliteit van de waterweg maximaal tegemoet te komen. Daarom is er geopteerd voor een projectgroep waaraan al de mogelijke geïnteresseerden, ook de aanpalende gemeenten, participeren.

De minister ziet in dat dit een lange weg is. Deze weg moet er evenwel voor zorgen dat dit project niet alleen de binnenscheepvaart ten goede komt, maar ook een meerwaarde betekent voor het milieu en de ecologie, voor de recreatie, voor de betrokken gemeenten, kortom voor alle functies en alle betrokkenen.

De finalisering van de verbreding van het Albertkanaal is voor de minister prioritair. Hij verwijst in dit verband naar de geactualiseerde beleidsbrief 1998, waarin het volgende staat :

“Op het Albertkanaal zullen de knelpunten verder weggewerkt worden, dit betekent o.m. het afwerken van de kanaalverbredingswerken in het vak Briegden-Gellik, het voortzetten van de studies voor de aanpassing en modernisering op duwvaartgabariet van het vak Antwerpen – Wijnegem. In dit vak zal aanvang genomen worden met het vervangen van de nauwe brugdoorgangen.”

Het is de bedoeling om zodra mogelijk een gewestplanwijziging, die een reservatiezone inhoudt, te plannen. Volgende maand zal het tracé bepaald zijn. Samen met de vertegenwoordiger van AROHM in de projectgroep zal dan het initiatief genomen worden om de gewestplanwijziging in te dienen.

Het was voorzien dat de startnota tegen april 1998 binnen de administratie Waterwegen en Zeewezen zou afgerond worden. Door de complexiteit van de opdracht en de vele actoren in de projectgroep, werd reeds uitstel gevraagd. De minister verwacht toch dat de startnota, nadat ze binnen de administratie is gevalideerd, hem tegen juli 1998 wordt voorgelegd.

Deze startnota moet de minister toelaten zijn standpunt te bepalen om groen licht te geven tot de uitvoering van het project of om bij te sturen. Vermoedelijk zullen ook bijkomende studies nodig zijn om bepaalde aspecten van het project nader te bekijken. Alleszins zal deze startnota uitmonden in een projectnota die dan de basis is om over te gaan naar concrete aanbestedingsdossiers.

Het is evident dat al de wettelijke procedures zullen doorlopen worden o.m. bij de gewestplanwijzigingen. Alleszins zal ook een MER moeten opgesteld worden, gezien de impact van het project.

Het is de bedoeling dat deze werken begeleid blijven door de thans opgerichte projectgroep. Over de formule om de eigenlijke werken te organiseren, wordt nog overlegd, maar vermoedelijk zal de projectleiding maximaal ondersteund worden door een projectbureau. In dit projectbureau zal een externe begeleiding voorzien worden voor de communicatie met de betrokken gemeenten. Een externe begeleiding is voor de minister ook inzake de ruimtelijke inpassing van het project naar de gemeenten, het vrijwaren van de leefbaarheid van deze gemeenten, nodig.

Het ligt in de bedoeling door de aanpak van dit groots project ook voor de gemeenten een meerwaarde te creëren. Het is de minister opgevallen dat ook de heer Johan Malcorps heeft gesproken over de nieuwe wijze van openheid en betrokkenheid die door de administratie aan de dag wordt gelegd. De tijd is immers voorbij dat de gemeenten alleen de lasten hadden van de openbare werken.

De totaliteit van de kostprijs is nog niet volledig becijferd, aldus de minister. Een en ander hangt zeker nog af van de opties die genomen worden in verband met de herbouw van de bruggen, opties die afhankelijk zijn van de studies die in het kader van het masterplan Antwerpen worden uitgevoerd. Een grote onbekende is bovendien de kostprijs van de bodemsanering die onvermijdelijk met deze kanaalverbredingen zal gepaard gaan. Ook de kostprijs van de onteigeningen is nog onbekend. Het zal duidelijk zijn dat de geplande onteigening van een smalle strook van een bedrijfsgebouw

mogelijk tot de volledige onteigening van het ganse bedrijf aanleiding zal geven. Dat is dan wel een verschil in kostprijs van enkele tientallen miljoenen tot enkele honderden miljoenen frank. Tot op heden, zo verklaart de minister tenslotte, is uitgegaan van een kostprijs van ca. 6.885 miljoen frank, onteigeningen inbegrepen. Deze kostprijs is te spreiden over een aantal jaren.

Alleszins zal de minister trachten deze finalisering van de verbredingswerken van het Albertkanaal vlotter te later verlopen dan de eigenlijke werken die reeds aangevat zijn in de zestiger jaren. De begeleiding moet hiervoor garant staan.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

Vergadering van dinsdag 24 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het verdrag tussen België en Nederland over de aanleg van de HST-verbinding

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

In de Kamer wordt momenteel het verdrag tussen België en Nederland over de aanleg van de HST-verbinding besproken. In de bespreking die reeds plaatsvond in de Senaat, verklaarde de minister van Buitenlandse Zaken dat het in wezen om een gemengd verdrag gaat en dat ook het Vlaams Gewest dit verdrag had moeten ratificeren. Maar het Vlaams Gewest zou hier uiteindelijk van hebben afgezien en zou beslist hebben om het verdrag als een exclusieve federale materie te beschouwen. De vraagsteller verwijst naar het verslag van de commissie voor Buitenlandse Aangelegenheden van de Senaat van 11 februari 1998.

Dit standpunt verbaast de vraagsteller. Het gaat immers om een zeer belangrijk verdrag tussen Nederland en België, met verregaande implicaties voor Vlaanderen, onder andere wat de meerkost betreft die moet worden betaald voor het gekozen HST-tracé via de E19 en de engagementen i.v.m. de IJzeren Rijn en goederenspoorlijn 11.

Wat het HST-tracé betreft, is er een éénmalige forfaitaire bijdrage van 823 miljoen gulden, zodat de Nederlanders er erg goedkoop van af komen aangezien het E19-tracé zeker meer kost. Volgens de gemengde Nederlands-Vlaamse ambtenarengroep die een vergelijkende studie van de tracés maakte, zou tussen de 25 en 34 miljard frank nodig zijn, afhankelijk van de milderende milieumaatregelen. Het akkoord houdt dus geen rekening met deze meerkost, die volgens deze groep ambtenaren tot 50 percent kan oplopen. Evenmin wordt er rekening gehouden met de compensaties voor verloren gegane natuurwaarden, noch met de blijvende meerkost voor het onderhoud door de NMBS. Allicht zullen de gevolgen van deze slechte koop in de komende jaren te voelen zijn wanneer de

NMBS zou moeten investeren in het binnenlands spoornet.

Wat het dossier van de IJzeren Rijn betreft, is volgens de vraagsteller schepen Leo Delwaide zeer gelukkig met de recente uitlatingen van de Nederlandse spoorwegen. De hamvraag blijft voor de heer Malcorps echter de positie van de Nederlandse regering. De minister van Buitenlandse Zaken deelde in de Senaat mee dat de overeenkomst met Nederland enkel een moreel engagement inhoudt : samen met Duitsland zal Nederland een haalbaarheidsstudie maken voor goederenlijn 11, de derde spoorontsluiting voor de Antwerpse haven. Andere dan morele verbintenissen ging Nederland echter niet aan.

Gezien de forse verklaringen van de Vlaamse regering over de verbintenissen die men van Nederlandse zijde verwacht, en de inspanningen die de minister-president en minister Baldewijns zich getroost hebben om in onderhandelingen met Nederland één en ander uit de brand te slepen, is het vrijwel onbegrijpelijk dat men de goedkeuring van het verdrag integraal overlaat aan de federale assemblee en dat het Vlaams Parlement geen enkele inbreng krijgt.

De vraagsteller wil hierover van de minister een verklaring. Betekent dit dat de minister volledig instemt met wat de federale regering in het kader van dit verdrag van onze noorderburen bedongen heeft ? Hoe wordt de Vlaamse regering verder bij deze gesprekken betrokken ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister verklaart verwonderd te zijn dat de vraagsteller zijn vraag niet richt aan de minister-president, bevoegd voor externe betrekkingen.

De minister verduidelijkt dat het verdrag tussen België en Nederland betreffende de aanleg van een spoorverbinding voor de hogesnelheidstrein tussen Rotterdam en Antwerpen op voorstel van de federale minister van Buitenlandse Zaken door de Vlaamse minister bevoegd voor het buitenlands beleid als een exclusief federaal verdrag erkend is. Hierover werd door hen gecorrespondeerd in augustus 1997. Deze beslissing werd op 20 januari 1998 bekrachtigd door de Interministeriële Conferentie voor het Buitenlands Beleid.

Dit wordt verantwoord door het feit dat voor de bouw van een spoorweg, de modaliteiten en de

financiële gevolgen ervan, de federale overheid, meer bepaald de NMBS, bevoegd is. Dit volgt uit artikel 6, § 1, X, 2°bis, in fine van de bijzondere wet: "Wat de openbare werken en het vervoer betreft: (...) het juridische stelsel van de land- en waterwegen, (...), met uitzondering van de NMBS."

De Vlaamse betrokkenheid bij dit project beperkte zich tot de aflevering van de bouwvergunning voor de aanleg van deze spoorverbinding, dus het vastleggen van het tracé van deze spoorweg en de voorwaarden hierbij. Voor de ondertekening van dit verdrag heeft de Vlaamse regering via de wijziging van de gewestplannen Antwerpen en Turnhout dit tracé bepaald en de federale regering ingelicht over deze beslissingen van 28 juli 1995 en 23 mei 1996. Hiermee was de uitoefening van Vlaamse bevoegdheden afgelopen.

Nadien pas is het verdrag ondertekend door de federale minister bevoegd voor vervoer, namelijk op 21 december 1996. De minister benadrukt dat, aangezien de Vlaamse overheid voor geen ander domein dan de ruimtelijke ordening in casu bevoegd is, dit verdrag terecht als een exclusief federale aangelegenheid werd beschouwd.

In de brief aan de minister van Buitenlandse Zaken wordt wel de volgende explicitering opgenomen. Deze stelling houdt in dat het verdrag op geen enkele wijze afbreuk kan doen aan de exclusieve bevoegdheden van het Vlaamse Gewest inzake ruimtelijke ordening en leefmilieu, zoals inzake de gewestplanherziening, het MER, de bouwvergunning en de ermee samenhangende openbare onderzoeken.

Deze stelling houdt eveneens in dat het Vlaamse Gewest op geen enkele wijze aansprakelijk kan worden gesteld voor de verbintenissen die de federale overheid heeft aangegaan m.b.t. de kostprijs en de realisatiedatum van de HST-Noord.

De minister licht de stelling nader toe.

Ten eerste bepaalt artikel 4.1. dat Nederland een "eenmalige forfaitaire bijdrage van 823.000.000 Nederlandse Gulden" zal betalen. Anderzijds heeft de federale regering het in het tienjareninvesteringsprogramma voorziene investeringsbudget voor de HST als een absoluut maximum bepaald. Welnu, in functie van de conclusies van het MER en van het openbaar onderzoek omtrent de bouw-aanvraag, is het niet uitgesloten dat het Vlaams Gewest een aantal bouwvoorwaarden moet opleggen waardoor de bijdrage van Nederland niet meer zou volstaan om binnen de gestelde budgettaire grenzen te blijven. Zoals vroeger reeds herhaaldelijk werd benadrukt, gaat de minister ervan uit dat de noordelijke tak van het HST-project integraal wordt uitgevoerd zoals voorzien.

Ten tweede vestigt de minister de aandacht op artikel 5.1., dat de realisatiedatum vastlegt op 1 juni 2005. De artikelen 5.2. en 5.3. bepalen de (vrij belangrijke) schadevergoedingen die België zal moeten betalen bij achterstand in de werken t.o.v. Nederland of bij het niet halen van de realisatiedatum van 1 juni 2005.

Ook hier merkt de minister op dat, ondanks de positieve houding van het Vlaams Gewest, deze datum voor Vlaanderen niet bindend kan zijn omdat deze mee bepaald wordt door een aantal wettelijke procedures, zoals een beroep bij de Raad van State n.a.v. de gewestplanherziening, een MER, een openbaar onderzoek betreffende de bouwaanvraag.

Ook hier moet de minister tenslotte het voorbehoud maken dat deze eventuele boetes ten laste van België of de NMBS niet in het nadeel van de noordelijke HST-tak mogen spelen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

Vergadering van dinsdag 24 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Michel Doomst tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het eerste transportcharter met betrekking tot een gedragscode voor vrachtwagenchauffeurs, afgesloten met de firma Colruyt, en de mogelijkheid tot uitbreiding naar andere bedrijven

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het vrachtwagenvervoer zal een belangrijk onderdeel worden van het debat over de mobiliteitsproblemen, zo stelt de vraagsteller. De chauffeurs worden vaak opgejaagd en kampen met een negatief imago bij de bevolking en bij de overheid die hen meer regels oplegt. Tegelijk ervaren ze de mobiliteitsproblemen dagelijks. Nochtans kan men niet ontkennen dat vrachtwagens een grote belasting zijn voor de gewest- en gemeentewegen, een groot deel van de ruimte opeisen en vaak ongevallen veroorzaken. De sector beseft dat hij iets moet ondernemen om het negatieve imago te keren.

Het initiatief van de firma Colruyt voor een transportcharter is nuttig en allicht een zeer efficiënte werkwijze, gezien deze door de direct betrokkenen zelf is uitgewerkt. In dit charter verbinden de vrachtwagenchauffeurs zich ertoe een gedragscode op de weg onderschrijven.

Ook doet de firma Colruyt zelf een inspanning : zijn vrachtwagens worden uitgerust met allerlei veiligheidssystemen, onder andere een speciaal computerprogramma voor een goed uitgebalanceerde lading. Bovendien betrekken zij de chauffeurs bij het rittenschema, waardoor de chauffeurs zich verantwoordelijk voelen. De vraagsteller getuigt dat de werknemers trots zijn op dit charter en op de werkwijze.

Vanuit deze ervaring wil hij de minister vragen of hij – vanuit dit sterk inspirerend voorbeeld – de transportbedrijven wil uitnodigen om dit charter ook in andere regio's mee te ondertekenen als een gunstige bijdrage tot de beheersing van de mobiliteit.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister erkent dat de vrachtwagensector vaak met de vinger gewezen wordt wanneer verkeersveiligheids- en mobiliteitsproblemen aan bod komen.

Verschillende transportfirma's hebben reeds diverse initiatieven genomen of plannen deze op korte termijn. Zelf heeft de vraagsteller de NV Colruyt vernoemd die zich als eerste firma verbonden heeft tot een transportcharter waarin de vrachtwagenchauffeurs een gedragscode op de weg onderschrijven. Elk charter legt in gezamenlijk overleg wederzijdse rechten en plichten vast. De minister legt uit dat, op het eerste gezicht, volgende afspraken onderdeel kunnen vormen van een dergelijk charter.

De chauffeur verbindt zich ertoe een defensieve rijstijl te hanteren, rekening houdend met de weg-, verkeers- en omgevingsomstandigheden, voldoende afstand te houden, oordeelkundig voorbij te steken en aandacht te besteden aan de zwakke weggebruikers.

De transportfirma neemt dan weer de verplichting op zich om voor degelijke opleidingen te zorgen, de voertuigen adequaat uit te rusten met o.a. ABS-systemen, extra zijspiegels, reflecterende strips, degelijk onderhoud etc. Verder gaat aandacht naar een vracht die degelijk gestouwd is en het toelaatbare gewicht niet overschrijdt, en realistische rittenschema's die het mogelijk moeten maken dat de chauffeur zijn deel van de verplichtingen nakomt en er tegelijkertijd voor zorgen dat de beladingsgraad voldoende hoog is.

Grotere bedrijven moeten ook oog hebben voor het woon-werkverkeer. De minister licht toe dat, in aanvulling met een transportcharter, de NV Colruyt in de loop van 1997 door het Mobiliteitsbureau Vlaams-Brabant een bedrijfsvervoersplan voor het woon-werkverkeer heeft laten opmaken voor zijn bedrijfsvestigingen die in Halle gevestigd zijn.

Tenslotte zullen, volgens de minister, de transportbedrijven nu en in de toekomst ook steeds meer multimodaal moeten handelen, waarbij niet alleen het vervoer over de weg, maar ook het vervoer via het spoor en via de binnenvaart als alternatief worden beschouwd.

De minister verklaart uitermate positief te staan t.a.v. dergelijke initiatieven die door sommige bedrijven in het verleden reeds werden genomen en die soms ook vertaald werden in een transportcharter.

Het noodzakelijke overleg tussen de verschillende bij mobiliteit betrokken partners wenst de minister in de toekomst verder te ondersteunen en te structureren. Dit kan dan leiden tot een meer veralgemeend gebruik van charters tussen alle bij mobiliteit betrokken partners en een gestructureerde ondersteuning vanwege het Vlaams Gewest.

3. Replieken

De heer Michel Doomst wil van de minister vernemen of hij een uitnodiging hierover zal richten aan de sector. De minister dankt de vraagsteller voor zijn aandacht en verklaart dit te onderzoeken.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

Vergadering van dinsdag 24 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Michel Doomst tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over een eventuele gedragscode voor het plaatsen van telecommunicatiemasten

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De telecommunicatie wordt een belangrijke sociale en economische factor tijdens de komende jaren. De buitengebieden zijn echter kwetsbaar wanneer de telecommunicatiemasten zonder overleg met de gemeentebesturen worden geplaatst. Het overleg is des te meer noodzakelijk nu een derde operator op de markt actief zal worden. Dit overleg kan niet altijd met iedere gemeente afzonderlijk worden gevoerd. De vraagsteller haalt het voorbeeld van zijn regio aan, waar negen gemeenten een gezamenlijke uitnodiging hebben gericht aan Proximus en Mobistar. De operatoren kunnen op een dergelijk overleg de technische redenen voor een inplanting verduidelijken, de gemeenten van hun kant kunnen de plaatselijke gevoeligheden meedelen.

De vraagsteller verneemt dat een gedragscode inzake de inplanting van telecommunicatiemasten wordt voorbereid. Door een open overleg kunnen de gemeenten een grotere impact hebben op de inplanting. Een netwerkplanning op lange termijn moet door de operatoren ter beschikking kunnen gesteld worden. Nu is de toestand zo dat heel wat gemeentebesturen, vooral in landelijke gebieden, de inplanting in landschappelijk waardevolle gebieden weigeren omdat ze geen zicht hebben op het totaalplan waarin de aanvraag van masten kadert. Ook op korte termijn is een actieplan nodig. Via overleg kunnen heel wat oplossingen voor een inplanting zonder enige visuele hinder worden gevonden. De vraagsteller geeft het voorbeeld van de galmgaten in kerken.

Aan de minister vraagt de heer Michel Doomst of er zo snel mogelijk een overleg komt met de operatoren en of de gedragscode zo snel mogelijk kan worden vastgelegd.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister deelt de bezorgdheid van de vraagsteller en van veel gemeenten inzake de ontwikkelingen op het vlak van de telecommunicatie en de ruimtelijke gevolgen ervan ten volle.

Recent cijfermateriaal wijst uit dat er in 1997 in heel België 2.300 GSM-basisstations aanwezig waren. Voor 1999 voorziet men in een aangroei van 3.100 GSM-basisstations. Hierbij dienen de stations van de derde operator volgens de DCS-1800 standaard te worden gevoegd.

Vlaanderen moet dus klaar staan om deze explosieve ontwikkelingen op ruimtelijk vlak in goede banen te leiden. Daarom heeft de minister reeds in het najaar 1997 aan de administratie de opdracht gegeven tot het opmaken van een code voor de ruimtelijke inplanting van telecominfrastructuur in Vlaanderen. Dit moet een code worden die de verschillende operatoren en de overheid zouden onderschrijven als een soort gentlemen's agreement. Een belangrijk onderdeel van deze code wordt ongetwijfeld het engagement tot gemeenschappelijk gebruik van zendmasten door verschillende operatoren – men gebruikt daarvoor het Nederlandse woord site-sharing – zodat wildgroei wordt vermeden. Op dit ogenblik wordt de laatste hand gelegd aan deze code. De minister hoopt ze binnenkort te kunnen bekendmaken.

Het is de bedoeling dat de code ook criteria geeft voor het beoordelen van inplantingsplaatsen van zendmasten. De benadering is gebiedsgericht, wat wil zeggen dat vertrokken wordt van de ruimtelijke kenmerken van een bepaald gebied. De gebruikte criteria in de afweging tussen de impact van een basisstation en de kenmerken van de plaatselijke omgeving kunnen dus strenger gehanteerd worden naarmate de kwetsbaarheid van een gebied hoger blijkt te zijn. Dit geeft een antwoord op de bekommernis van de vraagsteller voor landschappelijk gevoeliger gemeenten.

Een ander basisprincipe van de code zal de gedeconcentreerde bundeling zijn. Dit principe wijst op het streven naar de concentratie van telecominfrastructuur in en langsheen reeds aanwezige fysieke elementen en objecten van maatschappelijke functies in het landschap. De zojuist genoemde site-sharing is daar een voorbeeld van, maar dit kunnen ook gebouwen zijn en uiteraard ook lineaire infrastructuurwerken zoals autosnelwegen. Open afrittencomplexen en dienstzones langsheen

deze wegen bieden zeker aanknopingspunten voor bundeling. Met de administratie Wegen en Verkeer wordt concreet nagegaan hoe dit principe in de praktijk gerealiseerd kan worden. Zelf is de minister ervan overtuigd dat een dergelijke bundeling een belangrijke bijdrage zou betekenen in het beheersen van de problematiek die de vraagsteller heeft aangekaart.

3. Replik van de vraagsteller

De vraagsteller gaat er van uit dat de code voor de eerstkomende weken is.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

Vergadering van dinsdag 24 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de problemen met betrekking tot het baggeren van de IJzer

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller wijst erop dat de lang verwachte baggering van de IJzer met een half jaar is uitgesteld. Nochtans is deze baggering dringend nodig omwille van het veiligheidsrisico. Vorig jaar was er ook al een probleem met de ecologische oeversversterking in Diksmuide.

Het uitstel is volgens de vraagsteller te herleiden tot een communicatieprobleem, waarbij de afdelingen van de administraties AWZ en Aminor die dit dossier uitvoeren, onvoldoende op elkaar zijn afgestemd. Het is niet de eerste keer dat vraagsteller dit aanklaagt. Bovendien worden de landbouwers en milieubewegingen onvoldoende geïnformeerd, en worden werken die uit veiligheidsoogpunt én uit milieuoverwegingen nodig zijn, gecontesteerd en dus uitgesteld.

De vraagsteller verwacht van de minister een antwoord op de volgende vragen :

1. Wat is de juiste achtergrond van het uitstel van de baggering van de IJzer ?
2. Wat is de verklaring dat een milieuvergunning-procedure wordt opgestart met een onvolledig dossier ?
3. Blijft de baggering van de IJzer een prioritair dossier voor de minister ?

4. Wat gaat de minister doen om herhaling van bovenstaande problemen te voorkomen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister verklaart dat het uitstel van de baggerwerken te wijten is aan het intrekken van de milieuvergunningaanvraag. Oorspronkelijk werd de aanvraag ingediend voor baggerspecie van zowel de bevaarbare als de onbevaarbare waterlopen uit het IJzerbekken. Op verzoek van de afdeling Milieuvergunningen wordt de vergunning nu alleen aangevraagd voor de baggerspecie uit de bevaarbare waterlopen.

Het milieuvergunningdossier was niet onvolledig, zo stelt de minister. Er werd overigens een conformiteitsverklaring afgeleverd door de bestendige deputatie van West-Vlaanderen. De vraag hieromtrent kan ook aan de minister, bevoegd voor leefmilieu, worden gesteld.

De minister verzekert dat de baggerwerken prioritair blijven. Er wordt naar gestreefd om in september 1998 te starten. Een werkgroep werd opgericht onder coördinatie van de secretaris-generaal van het departement LIN om met alle betrokken administraties tot duurzame afspraken te komen binnen de twee maanden.

In de Westhoek zijn vele instanties actief op verschillende maatschappelijk domeinen. Het bereiken van een consensus tussen de verschillende standpunten vergt meestal een ruime overlegperiode. Dit en dit alleen is de oorzaak van de tijdrovende besluitvorming, concludeert de minister.

3. Replieken

De vraagsteller wil weten of dit betekent dat ook in de toekomst in vergelijkbare dossiers problemen van coördinatie zullen voorkomen. De minister stelt dat precies om dit soort problemen zoveel als mogelijk te vermijden, de secretaris-generaal van het departement met een coördinerende rol werd belast.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van woensdag 25 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Mia De Schampelaere tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het uitvoeringsbesluit met betrekking tot de sociale voordelen zoals vermeld in artikel 92 van het decreet op het basisonderwijs

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Mevrouw Mia De Schampelaere stelt dat artikel 92 van het decreet van 25 februari 1997 op het basisonderwijs het volgende bepaalt :

“§ 3 Met sociale voordelen wordt bedoeld :

- 1° het ochtend- en avondtoezicht buiten de periode van normale aanwezigheid van de leerlingen, het middagtoezicht de tijdsduur van maximaal één uur ;
- 2° het ter beschikking stellen van de voor het publiek toegankelijk gemeentelijke en provinciale infrastructuur inzonderheid de sportinfrastructuur maar met uitzondering van de roerende en onroerende goederen uitsluitend bestemd voor de organisatie van het gemeentelijk en provinciaal onderwijs ;
- 3° de kosten van de toegang tot het zwembad indien het niet behoort tot de gemeentelijke sportinfrastructuur bedoeld in punt 2° ;
- 4° het leerlingenvervoer.

§ 4 De regering legt de voorwaarden vast waaraan de scholen van het gefinancierd onderwijs of gesubsidieerd onderwijs moeten voldoen om aanspraak te kunnen maken op de in § 3 bedoelde sociale voordelen.”

Dit artikel heeft volgens het decreet uitwerking sinds 1 september 1997. Op dit moment nam de regering echter nog geen besluit zoals bepaald in § 4. De gemeentebesturen zeggen dat zij niet verplicht zijn om de sociale voordelen (inzonderheid deze van punt 4° en 5°) toe te kennen aan het vrij

onderwijs zolang er geen uitvoeringsbesluit is genomen. Zij blijven verder het leerlingenvervoer alleen inrichten voor het gemeentelijk onderwijs zonder een gelijkaardige compensatie te geven aan de scholen waarvan de gemeente geen inrichtende macht is. Het is nochtans belangrijk dat alle scholen over dezelfde mogelijkheden en dezelfde overheidssteun beschikken om leerlingen voordelen aan te bieden.

Daarbij dient volgens de vraagsteller te worden opgemerkt dat in het kader van het politieke onderwijsakkoord dat werd afgesloten, het officieel gesubsidieerd onderwijs in de toekomst een aanzienlijke stijging van de werkingsmiddelen zal kennen. De budgettaire argumenten van de gemeenten zijn daardoor onterecht geworden. De vraag dringt zich op waarom de gemeentebesturen vanuit de begroting van de Vlaamse Gemeenschap een gelijkwaardige behandeling voor het leerlingenvervoer moeten krijgen als het andere gesubsidieerde onderwijs.

Wanneer zal de minister het hiervoor noodzakelijke uitvoeringsbesluit treffen ? En dient omwille van de laatste opmerking dit uitvoeringsbesluit niet versneld te worden genomen ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, antwoordt dat de uitvoering van het decreet basisonderwijs inzake het leerlingenvervoer als sociaal voordeel, binnen de algemene reglementering inzake leerlingenvervoer moet worden gekaderd. Bovendien wordt de bestaande reglementering inzake leerlingenvervoer op dit ogenblik beïnvloed door een aantal Europese verordeningen.

Hij verduidelijkt dat door de inwerkingtreding van twee Europese verordeningen (Verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad van 11 december 1997 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 684/92 houdende gemeenschappelijke regels voor het internationaal vervoer van personen met touringcars en met autobussen (Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen van 8 januari 1998) en Verordening (EG) nr. 12/98 van de Raad van 11 december 1997 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot binnenlands personenvervoer over de weg in een lidstaat waar zij niet zijn gevestigd (Publicatieblad

van de Europese Gemeenschappen van 8 januari 1998), het geregeld vervoer verder wordt geliberaliseerd.

Dit geldt ook voor alle bijzondere vormen van geregeld vervoer, waaronder het leerlingenvervoer. De liberalisering houdt in dat er voor deze vormen van vervoer geen machtiging meer is vereist als er een overeenkomst is gesloten tussen de vervoerder en de opdrachtgever.

Thans wordt door de Vlaamse regering een ontwerp van decreet betreffende de organisatie van het bezoldigd personenvervoer over de weg voorbereid. In dit ontwerp van decreet wordt, rekening houdend met de bindende bepalingen van de Europese verordeningen, de vergunningsplicht voor bijzondere vormen van geregeld vervoer afgeschaft. De besluitwet van 30 december 1946 betreffende het bezoldigd vervoer van personen over de weg met autobussen en met autocars wordt in dit ontwerp-decreet opgeheven. Impliciet is daardoor ook de wet van 26 april 1962 betreffende het gemeenschappelijk vervoer van leerlingen van onderwijsinrichtingen opgeheven. Vanaf het schooljaar 1998-1999 zal de Vlaamse minister bevoegd voor het vervoer geen machtigingen meer afleveren voor de organisatie van het leerlingenvervoer.

De minister vervolgt dat via het systeem van de machtigingen aan alle vormen van collectief leerlingenvervoer een aantal uniforme bepalingen werden opgelegd. De wet van 1962 koppelde het verlenen van een machtiging namelijk aan een aantal voorwaarden :

- de leerlingen die gebruik maken van het leerlingenvervoer dienen hiervoor het tarief van de Vlaamse Vervoersmaatschappij te betalen ;
- het door een school uitgestippelde traject mag niet overlappend zijn met de trajecten van openbaar vervoer.

Elke machtiging wordt genomen op advies van een Commissie van Advies voor het Leerlingenvervoer, samengesteld uit een voorzitter aangesteld door de regering, vier stemgerechtigde leden uit het onderwijs (1 Gemeenschapsonderwijs, 1 gesubsidieerd officieel onderwijs, 2 gesubsidieerd vrij onderwijs) en een aantal gemachtigde ambtenaren met raadgevende stem, voorgedragen door de minister bevoegd voor het vervoer. Deze commissie adviseerde alle machtigingsaanvragen, rekening houdend met de vrije keuze van de ouders. Daarbij werd er ook op gelet dat zeker binnen de netten

geen concurrentiële trajecten werden georganiseerd.

Als er op dit terrein niets gebeurt, is ook het leerlingenvervoer niet meer onderworpen aan beperkingen inzake tarieven – op dit ogenblik is dit een uniformiteit – en inzake het niet-concurrentieel karakter. Om te verhinderen dat het leerlingenvervoer het concurrentiemiddel bij uitstek wordt tussen scholen, lijkt het aangewezen om een aantal vroegere bepalingen – weliswaar onder een andere vorm – terug decretaal te verankeren : éénvormige tarieven en niet-concurrentiële trajecten zullen ook in de toekomst nodig blijven.

De minister licht verder toe dat de administratie op dit ogenblik onderzoekt op welke wijze deze bepalingen terug kunnen worden opgenomen binnen de onderwijsreglementering. Er zal zeker moeten worden verwezen naar het niet-concurrentieartikel dat zowel in de schoolpactwetgeving als in het decreet basisonderwijs is opgenomen.

Zolang er niet terug een solide reglementering is voor de organisatie en coördinatie van het leerlingenvervoer in het algemeen, aldus de minister, lijkt het moeilijk om het leerlingenvervoer als sociaal voordeel in te schrijven. Zo is het niet duidelijk welke tussenkomsten gemeenten zullen mogen doen. Mag er worden ingespeeld op de tarieven die leerlingen moeten betalen ? Welke tarieven ? Betekent dit dat de financiële tussenkomst die inzake de sociale voordelen zou worden verleend, enkel kan betrekking hebben op de kost van de organisatie van het leerlingenvervoer verminderd met de bijdragen van de leerlingen ? Moet een gemeente ook trajecten die een zwaar concurrentieel karakter hebben, subsidiëren ?

De vraag dient volgens hem ook gesteld aan wie de financiële tussenkomst dient te worden betaald. In de logica betekent dit dat de financiële tussenkomst inzake de sociale voordelen leerlingenvervoer moeten worden toegekend aan de schoolbesturen, die het leerlingenvervoer organiseren. Deze gang van zaken stemt overeen met wat bepaald is in artikel 8 van het besluit van 24 juli 1991, namelijk dat de financiële tussenkomsten worden toegekend aan de inrichtende machten.

Houdt deze bepaling in dat gemeenten enkel voordelen moeten geven aan schoolbesturen van andere netten die zelf leerlingenvervoer organiseren of ook aan de vzw's, e.d. die dat voor deze scholen doen ? Al deze vragen kunnen volgens de minister pas worden beantwoord nadat er duidelijkheid is over een algemene reglementering.

Hij vervolgt dat het leerlingenvervoer op dit ogenblik op verschillende wijzen wordt georganiseerd en al dan niet gesubsidieerd :

- door het departement onderwijs (zonaal leerlingenvervoer) ;
- door de scholen voor buitengewoon onderwijs, met subsidiëring door het departement onderwijs (leerlingenvervoer op basis van de wet van 7 juli 1970 op het buitengewoon en geïntegreerd onderwijs) ;
- door de ARGO (gewoon onderwijs buiten de zones, financiering via dotatie) ;
- door gesubsidieerde scholen met eigen middelen.

Als binnen dit complexe systeem gemeenten gaan optreden als subsidieverstrekkers van leerlingenvervoer, beïnvloedt dit de andere mechanismen dermate dat ook de bestaande regeling onhoudbaar wordt. Bovendien wordt in het gewoon basisonderwijs het gemeentelijk onderwijs geleidelijk onttrokken aan het zonaal vervoer (geen vrije keuze vervoer meer), waardoor gemeenten bijna verplicht zullen worden dit vervoer zelf te organiseren. Mogelijke effecten hiervan zijn dat het departement onderwijs zich terugtrekt uit die zones waar de gemeente moet subsidiëren. Ook naar het gemeenschapsonderwijs stelt zich een analoog probleem. Waar ARGO nu nog gefinancierd leerlingenvervoer organiseert, zou dat kunnen stoppen in die gemeenten waar de gemeente zelf subsidieert. Dit brengt het hele mechanisme uit evenwicht. Bovendien stelt zich hier ook duidelijk het verschil tussen basis- en secundair onderwijs.

Als leerlingenvervoer een sociaal voordeel wordt, moeten de gemeenten alle scholen op hun grondgebied op dezelfde wijze behandelen. Subsidies voor het gemeentelijk leerlingenvervoer dienen te worden uitgebreid naar scholen van andere netten. Hoever moet deze subsidiëring reiken ? Geldt deze ook voor trajecten die de grenzen van de gemeente overschrijden ? Voor leerlingen die buiten het grondgebied van de gemeente wonen, wat zeker

het geval is in het gemeenschapsonderwijs, waarvan niet in elke gemeente een school is ? Juridisch is dit zeker niet uitgeklaard. Als hierover regels moeten worden gemaakt, vraagt dit heel wat studiewerk en voldoende overleg.

De minister besluit dat de complexiteit van de regelgeving leerlingenvervoer en de impact van een uitvoeringsbesluit inzake sociale voordelen ervoor zorgen dat de voorbereiding zeer grondig en bedachtzaam dient te gebeuren. Deze voorbereiding is volop aan de gang, maar zal omwille van de techniciteit zeker niet klaar geraken tegen het begin van het volgende schooljaar.

3. Repliek

Mevrouw Mia De Schamphelaere vindt dat het antwoord van de minister duidelijk maakt dat er niet snel werk zal worden gemaakt van het uitvoeringsbesluit. Er moet blijkbaar een nieuw decreet worden opgesteld rond leerlingenvervoer. Waarom wordt die decretale aanpassing gekoppeld aan de uitvoering van het vermelde artikel 92 van het decreet basisonderwijs ? Dat uitvoeringsbesluit kan toch enkel van toepassing zijn op de bestaande praktijk.

De minister reageert dat er geen nieuw decreet, dan wel een aanpassing van het bestaande decreet zal nodig zijn. Er is een koppeling nodig met deze decreetsaanpassing omdat men uiteraard moet rekening houden met de bestaande verbanden. De lijst van gemeenten met wat ze doen, is gemakkelijk op te maken, maar de vraag is hoeveel ze aan andere gemeenten moeten betalen, hoe de tarifiëring eruit ziet, in welke mate zij moeten betalen voor leerlingen van andere gemeenten die in de eigen gemeente school lopen, enzovoort. Als het ontwerpdecreet betreffende de organisatie van het bezoldigd personenvervoer over de weg door het parlement zal zijn goedgekeurd, volgt er immers een totale tarief-vrijheid voor de gemeenten. Er is wel decretaal bepaald dat als de gemeenten voor leerlingenvervoer zorgen, zij dit ook zullen moeten doen voor de anderen, maar een uitvoeringsbesluit kan daar verder niet op ingrijpen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van woensdag 25 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de ronde tafel over permanente vorming

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Jos Stassen stelt dat in het kaderakkoord 'werkgelegenheid', dat de Vlaamse sociale partners op 17 november 1997 aan de pers voorstelden, meer bepaald in "hefboom 4" staat dat "vorming, permanente vorming en kennisweerbaarheid de olie zijn in de motor van de werkgelegenheids-groei". De Vlaamse sociale partners vragen dat er dringend uitvoering zou worden gegeven aan de afspraak om een ronde tafel te organiseren over permanente vorming, waarbij de financiële verantwoordelijkheden van cursisten, overheid en sociale partners zouden worden voorgelegd.

Ondanks herhaaldelijk aandringen van de SERV-partners werd tot op heden door de Vlaamse overheid geen aanstalten gemaakt om deze "ronde tafel" over de permanente vorming te organiseren.

De spreker heeft de volgende vragen :

- Staat de minister-president achter de vraag van de SERV-partners om een ronde tafel over de permanente vorming te organiseren ?
- Welke doelstellingen formuleert de minister-president voor deze ronde tafel ?
- Welke voorwaarden moeten er vervuld zijn voordat deze ronde tafel kan doorgaan ?
- Hoe komt het dat er tot nu toe nog geen initiatief werd genomen ?
- Zal er tijdens de huidige legislatuur nog een ronde tafel over permanente vorming doorgang vinden ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

De minister-president antwoordt dat hij achter de idee van de sociale partners staat om een ronde tafel over de permanente vorming te organiseren. Dit is niet alleen een vraag, het is ook een afspraak met de Vlaamse regering dat dit zou gebeuren.

Levenslang leren is één van de uitdagingen in een snel evoluerende kennismaatschappij, die immers vele kansen biedt maar die ook risico's op uitsluiting inhoudt als er onvoldoende zorgzaamheid is. Levenslang leren is ook in economisch opzicht belangrijk in een open economie die niet over eigen grondstoffen beschikt.

Hij verduidelijkt dat tot op heden, en sedert 17 november 1997, de Vlaamse regering inderdaad met de sociale partners nog geen evenementen onder de naam "ronde tafel over permanente vorming" heeft opgezet. De Vlaamse regering heeft alleszins niet gekozen voor een aanpak gericht op de media. De idee is echter wel concreet en metterdaad uitgewerkt.

Mede in het kader van de voorbereiding van een luik voor Vlaanderen binnen het federaal – en door Europa te toetsen – werkgelegenheidsplan, heeft de Vlaamse regering met de sociale partners afspraken gemaakt over de oriëntaties van een inhaalbeweging en over de diverse engagementen, die noodzakelijk zijn op het vlak van opleiding en vorming. Hierover werd een consensus bereikt op maandag 16 maart 1998. Deze afspraken werden, zoals vereist door de methodiek van de Europese richtlijnen, ook gekwantificeerd. De 'Vlaamse ronde tafel' was in dit geval de VESOC-tafel.

De minister-president verklaart dat de Vlaamse overheid momenteel de enige overheid is die bijkomende engagementen heeft aangegaan. Zo is er voor de jaren 1998, 1999 en 2000 voor VESOC 6,5 miljard frank per jaar uitgetrokken, is er in het kader van de Polderakkoorden in 300 miljoen frank voorzien voor vorming, wordt er voor de social-profitsector in extra-kredieten voorzien voor vorming en opleiding, zijn er afspraken binnen de richtsnoeren dat telkens een deel van het budget voorbehouden wordt voor vorming, en is er tenslotte het inclusief beleid op basis waarvan recent de Vlaamse regering de besluiten heeft goedgekeurd om het hefboomkrediet van 650 miljoen frank vrij te maken. Er zijn ondertussen dus heel veel engagementen genomen.

De Vlaamse regering heeft op diverse vlakken 'kleine', maar daarom niet onbeduidende, ronde tafeltjes over permanente vorming gestructureerd en een duurzame basis gegeven. Met "kleine" ronde tafels bedoelt de minister een gesprek tussen een beperkter aantal partners, of voor een beperkter gebied van heel Vlaanderen, waar men echter wél resultaatgericht en praktisch kan werken zonder dat dit aan de grote klok wordt gehangen. Hij vermeldt hier vier sporen : de Edufora, de subregionale tewerkstellingscomités, het overleg over de innovatie-opleidingsplannen en het overleg over de vormingsplannen in de social profitsector.

De Edufora zijn – zoals de term zelf zegt – gespreksrondes op de schaal van een bestuurlijk arrondissement, waarin de opleidingsverstrekkers samenwerken om de behoeften aan opleiding te analyseren en om de lacunes in te vullen, en waarin ze afspraken maken over taakafstemming. Het gaat om de samenwerking tussen Onderwijs voor Sociale Promotie, VDAB, Middenstandsopleiding en de opleidingsderden.

Deze vormingsinstrumenten beschikken over veel middelen, en de Edufora zullen ertoe bijdragen dat de uitdaging van het levenslang leren in synergie nog effectiever wordt aangepakt dan heden. Maar nu reeds wordt er veel gepresteerd op dit vlak. Hij denkt bijvoorbeeld aan de adequate wijze waarop de VDAB opleidingen verstrekt inzake informatie- en communicatietechnologieën. Het is de grootste ICT-opleider in Vlaanderen. Dat is belangrijk in een kennismaatschappij. Onlangs heeft een delegatie van de Singaporese National Computer Board, die zelf toonaangevend is op het vlak van opleidingen met het project 'Singapore One', grote belangstelling getoond voor de VDAB-aanpak.

Op de tweede plaats zijn er de hervormde subregionale tewerkstellingscomités. De Vlaamse regering is het gedecentraliseerd arbeidsmarktbeleid volop aan het herstructureren. De STC's zullen eindelijk de ondersteuning krijgen waarop allang wordt aangedrongen. Daarmee worden ook de STC's 'ronde tafels' waar aan levenslang leren gewerkt kan worden. Hij vermeldt hierbij nadrukkelijk dat de Vlaamse regering beslist heeft, om voortaan ook de lokale besturen en de zogenaamde opleidingsderden structureel in die platforms te betrekken.

Ten derde is er het overleg over de innovatie-opleidingsplannen. De Vlaamse regering heeft een totaal nieuw kanaal opgezet om het permanent leren in het bedrijfsleven te ondersteunen. Voor opleidingen die innovatieprojecten ondersteunen,

staan ongeveer 650 miljoen frank Vlaamse budgettaire middelen ter beschikking. Hij voegt hier onmiddellijk aan toe dat ook de sociale profitsector toegang heeft tot deze projecten, en dat de ingezette middelen daarenboven een hefboomwerking hebben op de sectorale en de Europese vormingsmiddelen.

De steun wordt gegeven op basis van een opleidingsplan, en voor de opmaak daarvan is weerom overleg nodig tussen alle bij het project betrokken partijen. Hier is weerom sprake van 'ronde tafeltjes', die zelfs heuse tafels kunnen worden vermits ook sectoren als geheel een project kunnen indienen.

Tot slot is er het overleg over de opleidingsplannen in de socialprofit-sector. Sedert geruime tijd stelt de sociale profit-sector, dat de sector de maatschappelijke evoluties onvoldoende kan omzetten in nieuwe werkvormen en vaardigheden van het personeel. De Vlaamse regering heeft voor 1998 en 1999 belangrijke budgettaire middelen voorgesteld om deze achterstand in te halen. De besteding van deze middelen zal gepaard gaan met overleg tussen de betrokkenen, weerom zoveel ronde tafeltjes over permanente vorming, maar dan praktijk- en resultaatgericht.

De minister-president concludeert dat de Vlaamse regering die beleidsdaden heeft gesteld, die onmiddellijk een concrete toegevoegde waarde hebben, en waarin de onmiddellijk betrokken verantwoordelijken konden deelnemen. Hij kan er dus niet mee akkoord gaan dat men suggereert dat de Vlaamse regering nog niets heeft gedaan.

Met het project Vlaanderen-Europa 2002 heeft de minister het strategisch debat over 'lerend Vlaanderen' op gang willen trekken. Hij blijft het tevens een goed idee vinden om specifiek over permanente vorming een rondetafelgesprek te organiseren. In dergelijke ronde tafel kan het thema op een mischien wat meer beschouwende wijze geanalyseerd en besproken worden. Hij is er eveneens sterk voor gewonnen, dat het Vlaams Parlement het debat zou aantrekken en er actief zou aan deelnemen.

3. Repliek

De heer Jos Stassen, vraagsteller, stelt dat zijn mondelinge vraag eigenlijk tot doel had een voorafgaandelijke vraag te stellen. De vermelde initiatieven zijn weliswaar waardevol, maar zouden het gevolg moeten zijn van de afspraken die gemaakt moeten worden tussen de verschillende actoren en partners die bezig zijn met permanente vorming.

Hij ziet dan ook een ronde tafel als een afspraak tussen de interne en externe actoren.

De minister-president merkt op dat de vermelde initiatieven ook niet zouden zijn gerealiseerd zonder de medewerking van de sociale partners. Men moet nu wel nagaan hoever men gevorderd is, wat gerealiseerd werd, waar de lacunes zijn enzovoort. In die zin kan hij volledig akkoord gaan met een ronde tafel waarvoor hij het initiatief wil nemen om deze mogelijk te maken.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 25 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Arnold Van Aperen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de uitvoering van het Rio-programma en de besteding van de beschikbare middelen in dit verband*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Sinds 1996 loopt het Rio-programma van de Vlaamse regering met betrekking tot de gemeentelijke rioleringen.

De procedure die de gemeenten moeten volgen om een subsidiëring te verkrijgen bestaat uit het indienen van een ontwerp waarbij eveneens de geraamde kosten moeten worden gevoegd. Op basis van dit ontwerp en na kwaliteitscontrole door Aquafin keurt de Vlaamse regering vervolgens de subsidiebedragen goed. Aanbesteden van de werken door de gemeenten, kan pas na goedkeuring van de subsidiëring en gebeurt dus meestal op het einde van het lopende kalenderjaar.

Uit verschillende dossiers blijkt volgens de vraagsteller dat de gemeenten in hun ramingen systematisch hogere bedragen vermelden dan de uiteindelijke kostprijs van de werken. Dit om te vermijden dat ze te weinig subsidies zouden ontvangen indien de werken duurder zouden uitvallen dan verwacht. Hierdoor zijn de uiteindelijk uitgekeerde subsidies vanwege het Vlaams Gewest echter eveneens lager dan de bedragen die aanvankelijk voor een bepaald begrotingsjaar werden geraamd.

De Vlaamse regering trekt jaarlijks een budget van 1,5 miljard frank uit voor deze subsidiëring. Aangezien de werkelijke subsidies steeds lager liggen dan de aanvankelijk toegekende subsidies, is het duidelijk dat dit bedrag in realiteit nooit wordt gehaald.

Daarom stelt het lid volgende vragen aan de minister :

– Hoeveel subsidies werden in het kader van het Rio-project uiteindelijk besteed in de begrotingsjaren 1996 en 1997 ?

– Indien dit bedrag lager is dan de voorziene 1,5 miljard frank per jaar, zal de minister dan maatregelen nemen om dit “overschot” via een herziening van de begroting over te hevelen naar een volgend begrotingsjaar zodat in dat jaar meer dossiers kunnen worden goedgekeurd ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

– Voor het subsidiëringsprogramma 1996 was er in een krediet van 1 miljard frank voorzien op de goedgekeurde begroting. In totaal werd voor 216 dossiers een bedrag van 999,8 miljoen frank vastgelegd. Het subsidieerbaar bedrag wordt vastgelegd op basis van het voorontwerp-dossier. Bij de aanbesteding kan, na raadpleging van de markt, dit bedrag dalen. Naar aanleiding van de aanbestedingen werd in totaal een krediet van 60 miljoen frank geannuleerd. Verder werden een beperkt aantal dossiers door de gemeente ingetrokken, wat tot een annulatie van 14 miljoen frank leidde.

Voor het subsidiëringsprogramma 1997 werd het krediet opgetrokken tot 1,5 miljard frank. In totaal werd voor 278 dossiers een totale subsidie van 1,497 miljoen frank vastgelegd. Tot op heden werd 4,5 miljoen frank geannuleerd ten gevolge van dossiers die door de gemeente werden ingetrokken en 28,4 miljoen frank naar aanleiding van de effectieve kostprijs bij de aanbesteding.

– De kredieten waarin werd voorzien voor de subsidiëring van de gemeentelijke rioleringen zijn ingeschreven op het MINA-fonds. Niet-gebruikte kredieten blijven in dit fonds, voorzover er inkomsten tegenover stonden. Ze blijven echter niet gebonden aan een bepaalde post van het MINA-fonds. Zolang het ongedekte encours van het MINA-fonds te hoog ligt, levert dit daarenboven geen bijkomende vastleggingsmogelijkheden op.

Omdat de middelen ruim onvoldoende zijn om alle gemeentelijke rioleringsprojecten te kunnen financieren, heeft de minister naar aanleiding van de begrotingscontrole 1998 het voorstel ingediend om het krediet van artikel 3.13 van het MINA-fonds te verhogen met 350 miljoen frank.

3. Replieken

De heer Arnold Van Aperen stelt dat amper een kwart van de dossiers van 1996 op annulatie werden onderzocht. Meestal is het juiste subsidiebedrag pas op het einde van de werken gekend en ligt het lager dan het vooropgestelde bedrag. Het lid meent dat moet worden onderzocht of deze "zwe-

vende" middelen niet kunnen worden aangewend
in het kader van het Rio-project.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 25 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de aansluiting van rioleringen op waterzuiveringsinstallaties*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Uit het antwoord op talrijke schriftelijke vragen blijkt volgens de vraagsteller dat de zuiveringsgraad sterk aan het toenemen is, terwijl de rioleringsgraad dit veel minder doet. De uitbouw van de gemeentelijke rioleringen en de bovengemeentelijke waterzuiveringsinfrastructuur verloopt blijkbaar met twee snelheden. De Vlaamse gemeenten hinken flink achterop bij de aansluiting van hun riolen op de collectoren en rioolwaterzuiveringsinstallaties van Aquafin.

Op een studiedag van Vlario (Vlaamse Riolerings) bleek duidelijk dat vele gemeenten te krap bij kas zitten of zelfs te weinig interesse hebben om binnen een aanvaardbare termijn van vijftien jaar de gewenste rioleringsgraad te bereiken en dit ondanks de inspanningen van het Vlaams Gewest in het kader van onder meer het Rio-project. Als er geen inhaalbeweging tot stand wordt gebracht, dreigt Aquafin een autostrade te worden zonder opritten en worden de inspanningen op Vlaams niveau niet geoptimaliseerd. Uit de studiedag bleek verder dat de gemeenten in drie categorieën kunnen worden ingedeeld in functie van hun financiële draagkracht en rioleringsgraad.

1. In welke mate is de problematiek van aansluitingen op bovengemeentelijke infrastructuur een gelijkmatig probleem over geheel Vlaanderen en welke zijn de mogelijke verklaringen ?

2. Welke maatregelen kunnen er worden genomen voor gemeentebesturen die geen financiële draagkracht hebben maar wel de wil om de rioleringsgraad te verhogen ?

3. In welke mate kan worden overwogen dat gemeenten die eigen middelen uittrekken voor de aanleg van rioleringen in verhouding ook meer subsidies zouden krijgen ?

4. In welke mate wordt nu bij de opmaak van het investeringsprogramma rekening gehouden met de rendementstoename van de waterzuiveringsinstallaties en welke andere criteria spelen mee ? Kan ook de bundeling van middelen (investeringsfonds, MINA-fonds, leningen en eigen middelen) geen extra soelaas bieden ?

5. Welke maatregelen kan de minister nemen voor de gemeentebesturen die geen projecten indienen en waar de rioleringsgraad laag is en door een gebrek aan projecten ook het rendement van de waterzuiveringsinstallatie wordt geschaad ?

6. In welke mate is in landelijk gebied de kleinschalige en industriële waterzuivering reeds doorgedrongen en welke inspanningen leveren de gemeentebesturen hierin ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

1. Het probleem van defasering tussen gemeentelijke en bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur is inderdaad verspreid over heel Vlaanderen. Op basis van de inventarisatiegegevens van 1996 varieert de gemeentelijke rioleringsgraad van 23 percent in de gemeente Voeren en 24 percent in de gemeente Kruishoutem tot quasi 100 percent in de steden Aalst, Antwerpen, Blankenberge, enzovoort. Daartegenover varieert de huidige zuiveringsgraad van tussen nul percent in de gemeenten Boortmeerbeek, Haaltert, Merchtem, ... tot bijna 100 percent in bijvoorbeeld de kustgemeenten en Brugge. Deze verschillen zijn toe te schrijven aan diverse factoren.

Vooreerst gebeurt de uitbouw van de “bovenstructuur” volgens een welbepaalde prioriteitenorde in functie van de bijzondere bestemming (bijvoorbeeld viswater) die aan de te saneren waterloop is gegeven. De uitbouw van het gemeentelijk rioleringsnet daarentegen is afhankelijk van het initiatief van de gemeenten.

2 en 3. Juist om de verwezenlijking van de gemeentelijke rioleringen op eenzelfde snelheid te brengen als deze van de “bovenbouw” werd het Rio-project opgezet. Hierdoor kunnen de gemeenten voor de uitbouw van hun rioleringsstelsel een subsidie van 50 percent op de rioleringswerken krijgen. De werken die voor subsidie in aanmerking komen, worden omschreven in artikel 1, 4° van het subsidiëringsbesluit van 30 maart 1996. Daarnaast kunnen de gemeenten beroep doen op trekkingsrechten uit het investeringsfonds. Beide toelagen kunnen worden gecumuleerd.

4. In artikel 32duodecies, § 2, van de wet op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging wordt als criterium om een rioleringsproject te kunnen opnemen in het subsidiëringsprogramma gesteld dat bedoeld project onmiddellijk extra vuilvracht moet aansluiten op bestaande waterzuiveringsinfrastructuur. Bij de opmaak van het subsidiëringsprogramma moet de Vlaamse Milieumaatschappij nagaan of aan het decretaal criterium “de rendementstoename van collectoren en RWZI’s” wordt voldaan.

Binnen het programma wordt voorrang gegeven aan de projecten die gecombineerd worden uitgevoerd met de projecten van de NV Aquafin of de Administratie voor Waterwegen en Verkeer. De overige dossiers worden geklasseerd naargelang de programmatie van het bovengemeentelijk project waarop deze aansluiting geven : van uitgevoerde projecten tot projecten van het laatst goedgekeurde investeringsprogramma, zijnde 1999-2003. Binnen iedere groep van projecten is het rendement (kostprijs per inwonerequivalent) een secundair criterium voor de klassering.

Naast de criteria voor opname in het subsidiëringsprogramma moet het project bij verdere uitwerking eveneens voldoen aan een aantal criteria die vooral neerkomen op de uitvoering van de code van goede praktijk.

5. In uitvoering van de EG-richtlijn 91/271 betreffende de zuivering van stedelijk afvalwater, moet het huishoudelijk afvalwater voldoende worden gezuiverd. Indien de gemeente nalaat het rioleringsnetwerk uit te bouwen, legt zij haar verantwoordelijkheid bij de individuele burger, die dan wordt verplicht om zijn afvalwater zelf te zuiveren. Deze verplichting werd ingeschreven in titel II van het VLAREM, waarin aan woningen gelegen in zuiveringszone C – dit is een zone waarin binnen een redelijke termijn geen afvoer naar een rioolwaterzuiveringsinstallatie wordt voorzien – de verplichting wordt opgelegd hun afvalwater zelf te zuiveren overeenkomstig de code van goede praktijk.

6. In de gemeentelijke natuurontwikkelingsplannen (GNOP's) werden meermaals door de gemeenten projecten voor kleinschalige zuivering voorgesteld. Sinds vorig jaar komen dergelijke projecten ook in aanmerking voor een bijdrage van 50 percent van het Vlaamse gewest. Voor het eerste subsidiëringsprogramma werden door negen gemeenten projectvoorstellen ingediend. Na toetsing aan de code van goede praktijk konden zes projecten worden goedgekeurd.

Rekening houdend met de voor het eerste programma beschikbare periode voor de opmaak van projectvoorstellen, worden dit jaar initiatieven van meerdere gemeenten verwacht.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 25 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verdeling van de nettowinst van de Nationale Loterij voor 1998 en met name het schrappen van de toelagen in de rubrieken natuur en dierenbescherming*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

In de ontwerp-verdeling van de nettowinst van de Nationale Loterij voor 1998 werden de toelagen in de rubrieken 2.10 Natuur en 2.12 Dierenbescherming geschrapt. Op basis van het koninklijk besluit van 24 januari 1997 (Belgisch Staatsblad van 21 februari 1997) komen deze rubrieken nochtans in aanmerking voor de winstverdeling. Ze worden in het besluit expliciet vermeld als “doeleinden van openbaar nut waarvoor met toepassing van artikel 15, eerste lid, van de wet van 22 juli 1991 betreffende de Nationale Loterij (Belgisch Staatsblad van 31 juli 1991) een deel van de winst van de Nationale Loterij bestemd wordt”.

Vogelbescherming Vlaanderen deed tot nog toe een beroep op de Lotto-subsidies voor de financiering van allerlei initiatieven, bijvoorbeeld de vogelopvangcentra. Bovendien stonden voor 1998 een reeks nieuwe projecten op stapel : het soortbeschermingsplan kerkuil en het boek "Dieren onder onze wielen". De beslissing van de raad van bestuur van de Nationale Loterij en de federale ministerraad dreigt nu roet in het eten te gooien. Enkel door de inschrijving van substantiële bedragen in de rubrieken 2.10 Natuur en 2.12 Dierenbescherming kan volgens de vraagsteller de broodnodige werking van Vogelbescherming Vlaanderen en andere milieuverenigingen worden gewaarborgd.

Daarom stelt het lid volgende vragen aan de minister :

– Is de minister eveneens van oordeel dat het subsidiebeleid van de Nationale Loterij de bevoegdheden van de deelstaten miskent en doorkruist ? Zal hij bij de federale regering aandringen op de overheveling van de winstverdeling van de Nationale Loterij naar de deelstaten om het subsidiebeleid in overeenstemming te brengen met de federale

staatsstructuur en de afgeleide bevoegdheidsverdeling ?

– Is de raad van bestuur van de Nationale Loterij en/of de federale minister van Financiën ingegaan op de vraag van de minister om substantiële bedragen in te schrijven in de rubrieken 2.10 Natuur en 2.12 Dierenbescherming van de verdeling van de nettowinst van de Nationale Loterij voor 1998 ? Zo neen, waarom niet ?

– Op welke wijze denkt de minister de door het nefaste subsidiebeleid van de Nationale Loterij in het gedrang gekomen natuurprojecten van een gewisse financiële dood te redden ? Zal hij bij de komende budgetcontrole middelen vrijmaken om de betrokken verenigingen te helpen de negatieve weerslag op te vangen van de beslissing van de Nationale Loterij ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

De minister zegt dat hij het volledig met de vraagsteller eens is dat de financiële ondersteuning van de natuurbescherming vanuit de nettowinst van de Nationale Loterij wenselijk en verantwoord is. Dankzij de medewerkers te velde, onder andere de vogelasielen, was hij op de hoogte van de mogelijke plannen van de Nationale Loterij om eventueel niet in extra middelen ten dienste van het milieu te voorzien in 1998 op de rubrieken 2.10 Natuur en 2.12 Dierenbescherming.

Bij brief van 13 januari 1998 heeft de minister, in samenspraak met zijn collega's minister Guy Lutgen van het Waalse Gewest en Didier Gosuin van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, sterk aangedrongen bij de raad van bestuur van de Nationale Loterij en de federale minister van Financiën om in een substantiële enveloppe van 100 miljoen frank te voorzien ter financiering van leefmilieu-projecten.

De reactie van de federale ministerraad op dit gezamenlijke voorstel laat nog op zich wachten. De reden tot niet-inschrijving van kredieten op de post 2.10 en 2.12 zou kunnen liggen in de niet-benutting van de saldi van 1995 ten bedrage van respectievelijk 21,5 miljoen frank en 4,0 miljoen frank.

Het spreekt volgens de minister voor zich dat hij bij de bekendmaking van de beslissing over het winstverdelingsplan 1998 en de vastlegging van de enveloppes voor Vlaanderen, in samenspraak met zijn Vlaamse collega's, erop zal aandringen bij de minister-president dat voldoende kredieten voor

natuur en dierenbescherming worden gereserveerd vanuit de Vlaamse enveloppes, indien hierin door de federale beslissing nog niet zou zijn voorzien.

Bijkomend wenst de minister aan te stippen dat voor de materie dierenbescherming er een gedeelde bevoegdheid bestaat met de federale overheid en dat hij ook hier zal streven naar een maximale beleidsafstemming en betrokkenheid van de gemeenschappen en gewesten.

3. Replieken

De heer Johan Sauwens vraagt of er over de verdeling van de middelen voor de sector natuur overleg werd gepleegd, zoals bijvoorbeeld het geval is geweest voor cultuur.

De minister antwoordt dat hierover met de minister van leefmilieu geen overleg werd gevoerd.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 25 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de nachtelijke hinder voor de Vlaamse regio wegens uitbreiding van de Luikse luchthaven*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Door de uitbreiding van de activiteiten van de luchthaven van Bierset bij Luik, en meer bepaald de toename van het aantal nachtvluchten, is ook de geluidshinder voor de inwoners van het Vlaamse gewest toegenomen. De aanvliegroute van de luchthaven van Bierset ligt immers boven het grondgebied van Riemst, Tongeren en Voeren. De vraagsteller meent dat het logisch is dat de ontwikkeling van een regio ook hinder met zich meebrengt. De uitbreiding van de luchthaven van Bierset moet echter ook vanuit Vlaanderen worden opgevolgd.

Een belangrijk deel van de regelgeving in verband met luchthavens behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid, onder meer het toezicht op de uitvoering van het Internationaal Verdrag van Chicago, dat handelt over de veiligheid, exploitatievoorwaarden en aanvliegroutes van luchthavens. Op federaal niveau werd ook een differentieel tarief opgesteld voor de vrachtvliegtuigen die in Zaventem opstijgen, wat gevolgen heeft voor de regionale luchthavens.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen weet dat naar aanleiding van de problemen rond Zaventem overleg gepleegd is tussen de drie gewesten om tot een gezamenlijk standpunt te komen ten aanzien van het federale beleid.

De uitbating van een luchthaven brengt geluidshinder mee. De Vlaamse milieureglementering Vlarem II bevat algemene normen voor activiteiten binnen en in openlucht en voorziet in de mogelijkheid dat normen worden opgesteld voor geluidshinder die omwonenden binnenshuis ondergaan. De commissie voor de Evaluatie van de Milieu-uitvoeringsreglementering vraagt een aanpassing van de voorwaarden die aan luchthavens worden opgelegd. De minister verklaarde onlangs nog de

mogelijkheid te zullen onderzoeken om luchthavens in de Vlarem-indelingslijst op te nemen.

Naast het probleem van de geluidshinder is er ook het aspect veiligheid : de aanvliegroutes moeten veilig zijn en moeten centra, dichtbevolkte gebieden en gevaarlijke plaatsen, zoals de kerncentrale van Tihange, vermijden.

Voor de uitbreiding was de luchthaven van Bierset – wat de activiteit betreft – vergelijkbaar met de luchthaven van Oostende : het ging om gemiddeld 125.000 passagiers en 100.000 ton goederen per jaar en gemiddeld 28 nachtvluchten. Door de uitbreiding zouden er momenteel echter ongeveer 80 nachtvluchten zijn.

De Waalse regering voerde onlangs een verstrenging in en verbod bij besluit nachtvluchten van toestellen die onder hoofdstuk II van het verdrag van Chicago vallen, het gaat daarbij om erg lawaai-erige toestellen. Wellicht zijn de reacties in de pers en van de omwonenden hier niet vreemd aan.

Naar aanleiding van deze feiten stelt het lid volgende vragen aan de minister :

– Is er overleg tussen Vlaanderen en Wallonië wanneer hinderlijke bedrijven zich aan de gewestgrenzen vestigen ? Kan men de hinderlijke effecten van bijvoorbeeld aanvliegroutes zonder meer afschrijven op de andere regio ?

– In welke mate kunnen inwoners uit de Vlaamse regio zich beroepen op Vlaamse, federale of Europese milieuregelgeving om de milieuhinder in hun regio aan te klagen ?

– Werd er een milieueffectenrapport opgesteld voor de inwoners die onder de verschillende aanvliegroutes liggen ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en tewerkstelling

Volgens de gegevens waarover de minister beschikt, is er voor de uitbreiding van de nachtvluchten op de luchthaven van Bierset geen overleg tussen de Vlaamse en Waalse regering geweest.

Wat de EG-regelgeving betreft, verwijst de minister naar de MER-richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985, die grondig is gewijzigd door de EG-richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997. Deze Europese regelgeving voorziet erin dat voor MER-plichtige projecten waarvan vermoed kan worden dat ze aanzienlijke milieueffecten in een andere lidstaat zul-

len hebben, de andere lidstaat bij de MER-procedure moet worden betrokken. De EG-regelgeving geldt evenwel enkel voor betrekkingen tussen lidstaten.

Wat de interne betrekkingen tussen de gewesten betreft, is er het samenwerkingsakkoord tussen de drie gewesten van 4 juli 1994 inzake de informatie-uitwisseling voor projecten waarvoor een milieueffectenstudie is opgesteld. Hierin verbindt overeenkomstig artikel 3 “elke gewestregering zich ertoe om ervoor te zorgen dat de regering van het gewest waar de effecten zich kunnen voordoen in kennis wordt gesteld van het feit dat een vergunningsaanvraag werd ingediend voor een project, onderworpen aan een effectenstudie, die gewestgrensoverschrijdende effecten zou kunnen hebben”. Een uitbreiding van nachtvluchten is evenwel aan geen milieueffectenstudie onderworpen, zodat dit samenwerkingsakkoord niet van toepassing is.

Navraag bij de diensten van het Waalse gewest heeft volgens de minister volgende gegevens opgeleverd :

– de luchthaven van Bierset is oorspronkelijk een militaire luchthaven ; bij de “overdracht” aan de burgerlijke overheid werden geen infrastructuurwerken uitgevoerd die een milieueffectenrapport noodzakelijk zouden maken ;

– er werden wel een aantal geluidsstudies uitgevoerd in opdracht van de luchthaven van Bierset, meer bepaald een meting van de akoestische situatie voor de aanvang van de nachtelijke uitbating, de berekening van geluidscontouren op basis van voorspellingen over het vliegverkeer en een overzicht van de woningen binnen de meest blootgestelde zones.

De minister bevestigt verder dat wordt onderzocht hoe de luchthavens als milieutechnische eenheid in de Vlarem-indelingslijst kunnen worden opgenomen. Dit lost de problemen voor de omwonenden van de aanvliegroutes van Bierset echter niet op. De minister zal daarom overleg vragen met het Waals Gewest over de resultaten van de studies die werden verricht en over de intenties inzake de verdere uitbating van de luchthaven van Bierset.

3. Replieken

De vraagsteller vraagt op de hoogte te worden gehouden van de resultaten van het overleg. Daarbij moet ook aandacht gaan naar de hinder en de eventuele gevaren ten gevolge van de aanvliegroutes van de luchthaven van het Nederlandse Beek, die in dezelfde streek actief is.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 25 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verplichting bodemattesten aan te vragen bij overdracht van gronden van de Regie der Luchtwegen aan een nieuwe vennootschap*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De wet van 19 december 1997 tot rationalisering van het beheer van de luchthaven Brussel-Nationaal voorziet dat de Koning, bij een in Minister-raad overlegd besluit, maatregelen kan treffen om de beheersstructuren van de luchthaven te rationaliseren.

Hieronder wordt verstaan :

“1° de bestaande activiteiten van de RLW en BATC te herschikken volgens een bepaalde verdeling van verantwoordelijkheden, waarbij de RLW zal worden omgevormd tot een autonoom overheidsbedrijf geregeld door de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven en BATC tot een overheidsbedrijf met de rechtsvorm van een naamloze vennootschap van publiek recht ;

2° te zorgen voor de overdracht aan de Staat van de goederen, rechten en verplichtingen die niet bestemd zijn voor de verdere uitoefening van de activiteiten van de RLW alsook voor de inbreng in BATC van de goederen, rechten en verplichtingen die betrekking hebben op de activiteiten van deze laatste”.

De vraag die zich thans stelt is of bij deze regeling tot overdracht van onroerende goederen rekening moet worden gehouden met de voorschriften en procedure van het bodemsaneringsdecreet.

Indien het antwoord hierop positief is, dan kan dit voor de federale overheid ernstige gevolgen hebben zowel naar timing als financiering toe. De volmachten die aan de regering in deze aangelegenheid werden toegekend vervallen immers op 30 september 1998.

Daarom wil de vraagsteller van de minister vernemen of het bodemsaneringsdecreet van toepassing is bij overdracht van goederen naar een nieuwe vennootschap en of in dit geval voor elk van de meer dan drieduizend percelen een bodemattest moet worden aangevraagd. Daarbij stelt zich de vraag of de administratie van de OVAM in staat is om, indien nodig op korte termijn, de benodigde attesten af te leveren.

Wat zouden de gevolgen zijn voor de overdrachtoperatie indien de verontreiniging van een aantal percelen zou worden vastgesteld ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

Wat onder overdracht van gronden wordt verstaan, is opgesomd in artikel 2, 18° van het bodemsaneringsdecreet. Deze opsomming is limitatief. Elke andere mogelijke “overdracht” die niet is opgenomen in artikel 2, 18° wordt niet als een overdracht van gronden in de zin van het bodemsaneringsdecreet beschouwd.

Artikel 36 van het bodemsaneringsdecreet bepaalt dat de overdrager voor het sluiten van een overeenkomst betreffende de overdracht van gronden een bodemattest moet aanvragen bij de OVAM.

Dit betekent dat, indien de overdracht van gronden van de Regie der Luchtwegen aan een nieuwe vennootschap zal gebeuren door het sluiten van een overeenkomst, voorafgaand een bodemattest moet worden gevraagd. Indien de overdracht echter van rechtswege gebeurt, is er geen overeenkomst zoals bedoeld in het decreet en zijn geen attesten vereist.

De OVAM levert meer dan duizend bodemattesten per dag af. De eventuele aflevering van meer dan drieduizend bodemattesten binnen de decretaal bepaalde termijn van één maand zal een bijkomende belasting betekenen, maar mag normaal geen probleem vormen.

Wat de mogelijke verontreiniging van een aantal percelen betreft, zegt artikel 37 van het bodemsaneringsdecreet dat risico-gronden slechts kunnen worden overgedragen indien vooraf een oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd. De risicogronden zijn de gronden waarop een inrichting gevestigd is of was of waarop een activiteit wordt of werd uitgevoerd, die bodemverontreiniging kunnen veroorzaken (conform artikel 3, § 1 van het decreet). Deze lijst van inrichtingen en activiteiten is opgenomen in bijlage 1 van het VLAREBO

(Vlaams reglement betreffende de bodemsanering).

Deze verplichting tot het uitvoeren van een oriënterend bodemonderzoek geldt voor alle overdrachten zoals gedefinieerd in artikel 2, 18° van het decreet, dus ongeacht of de overdracht gebeurt via een overeenkomst of van rechtswege.

De OVAM beschikt over een termijn van zestig dagen voor de beoordeling van deze oriënterende bodemonderzoeken. De onderzoeken moeten uitwijzen of de procedures van het bodemsaneringsdecreet verder moeten worden gevolgd vooraleer de overdracht kan plaatsvinden (beschrijvend bodemonderzoek, bodemsaneringsproject, het aangaan van een verbintenis om de bodemsaneringswerken uit te voeren en het stellen van financiële zekerheden). In voorkomend geval beschikt de Vlaamse regering in toepassing van artikel 48 van het bodemsaneringsdecreet wel nog over een aantal bevoegdheden.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Vergadering van donderdag 26 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Jean-Marie Bogaert, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de verdere bovengrondse aanleg van hoogspanningslijnen in Vlaanderen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Jean-Marie Bogaert opent de vraagstelling refererend aan de beslissing van de Vlaamse regering van medio 1997 dat geen bijkomende hoogspanningslijnen meer bovengronds mochten aangelegd worden. Naderhand bleek uit discussie dat deze beslissing al naargelang de bron op verschillende manieren wordt uitgelegd. Vooreerst dient onderscheid gemaakt tussen 380 kV-lijnen enerzijds en 150 kV-lijnen anderzijds. Bovendien ontstond nog een tijd later onduidelijkheid over de begripsomschrijving van het woord “bijkomend”. Hoe dient dit te worden geïnterpreteerd? Gaat het bijvoorbeeld over compleet nieuwe trajecten waarvoor dus ook nog bijkomende pylonen moeten geplaatst worden of gaat het om bijkomende lijnen (kabels) op bestaande pylonen.

Deze verwarring wordt nog in de hand gewerkt door een overzicht van Electrabel waarin sprake is van maar liefst 196 km bijkomende kV-lijnen en 97 km bijkomende bovengrondse kV-lijnen. Dit overzicht werd door de minister bezorgd aan de leden van de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden op 12 januari 1998 (kenmerk : B4/S5/980016).

De vraagsteller dringt bij de minister aan op het eenduidig antwoord van de Vlaamse regering terzake en stelt volgende concrete vragen.

1. Is de minister het eens met de stelling dat, gezien bovengenoemde bedreigingen voor mens en milieu, er een absoluut verbod moet komen op elke bijkomende km hoogspanningslijn in Vlaanderen?

2. Is de minister het eens met de definitie van “bijkomend” in de zin van : elke meter kabel die op bestaande of op nieuwe pylonen of onderdelen

ervan wordt aangebracht, is bijkomend en is dus bovengronds onaanvaardbaar.

3. Blijft het standpunt van de Vlaamse regering ongewijzigd, wat impliceert dat in ieder geval geen 150 kV-lijnen bovengronds nog kunnen uitbreiden.

4. Welk standpunt nam de Vlaamse regering in in verband met bijkomende 380 kV-lijnen en welke trajecten werden sedert 1995 terzake eventueel wel bovengronds goedgekeurd?

2. Antwoord van de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

De minister refereert vooreerst aan het regeringsstandpunt, zoals verwoord in de Beleidsbrief Energie – Beleidsprioriteiten 1998 – met betrekking tot de aanleg van bijkomende elektrische hoogspanningslijnen. Dit standpunt is ook overgenomen in het indicatieve gedeelte van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen :

* de in het nationaal uitrustingsplan voorziene 380 kV-leidingen “Izegem-Ardoioie-Zedelgem” en de antenne Overpelt worden naar 150 kV spanning omgezet en ondergronds aangelegd ;

* de bijkomende elektriciteitsleidingen moeten worden gebundeld langsheen de bestaande lijn-infrastructuren en met bestaande lijnen, waaronder de bestaande 380 kV- en 150 kV-leidingen ;

* de totale lengte van het bovengrondse 150 kV-net wordt niet uitgebreid (“standstill-principe”) ;

* er mag geen nieuwe rechtstreekse verbinding tussen de drie nucleaire elektriciteitsproductie-eenheden tot stand komen.

Dit standpunt kan dan ook als volgt worden verwoord als antwoord op uw mondelinge vraag.

De minister onderstreept dat het feit dat geen bijkomende leidingen bovengronds aangelegd mogen worden, enkel van toepassing is op het 150 kV-net, niet op het 380 kV-net. De uitbreiding van het 380 kV-net is echter onderworpen aan zeer strenge selectiecriteria van ruimtelijke ordening (nl. langs bestaande spoorwegen, autosnelwegen, waterwegen) zodat de ruimtelijke impact minimaal is ; bovendien moet er voor elke nieuwe lijn een grondige economische verantwoording gegeven worden.

Het “stand still-principe” voor het bovengronds 150 kV-net houdt in dat er geen bijkomende

infrastructuurlijnen mogen worden aangelegd. Concreet betekent dit dat voor elke bijkomende infrastructuur voor een 150 kV-luchtlijn een bestaande 150 kV-luchtlijn van dezelfde lengte dient afgebroken te worden ;

Het plaatsen van bijkomende 150 kV-lijnen op bestaande infrastructuren is in overeenstemming met het “standstill-principe”.

Dit standpunt is genomen omwille van het feit dat het vanuit economisch standpunt onverantwoord is om belangrijke extra kosten te genereren voor de ondergrondse aanleg, terwijl de kost voor de aanleg langs bestaande infrastructuren voor luchtlijnen minimaal is. Het bijplaatsen van lijnen op bestaande infrastructuur levert voor de bevolking ook de minste hinder op.

Het overzicht van de sector met betrekking tot de mogelijke bijkomende leidingen langs de bestaande infrastructuren voor luchtlijnen, nl. 196 km voor het 380 kV-net en 97 km voor het 150 kV-luchtnet is eerder theoretisch. Uit besprekingen met de sector is duidelijk gebleken dat deze tabel alleen een overzicht geeft voor de beschikbare capaciteit langs de bestaande luchtlijnen en geenszins rekening houdt met geplande uitbreidingen. De kostprijs voor de aanleg van een nieuwe infrastructuur is immers zo hoog dat de extra kost om reeds van in het begin extra lijnen te voorzien, zelfs al zijn deze nog helemaal niet gepland, minimaal is in vergelijking met de toekomstige kost voor de aanleg van een extra lijn wanneer geen extra draadstel op de bestaande infrastructuren mogelijk is. Daarom wordt bij de aanleg van een nieuw tracé voor een luchtlijn steeds rekening gehouden met de mogelijkheid om extra draadstellen te plaatsen. Ook vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening is dit de beste oplossing.

Indien men de plannen van de sector tot 2005 bekijkt (dit is de looptijd van het huidig uitrustingsplan 1995-2005) voor de aanleg van extra leidingen op de bestaande infrastructuren dan komt men tot veel kleinere cijfers :

– Voor het 380 kV-net : 22,7 km waarvan 21,7 op het tracé Brugghoudt-Verbrande Brug en 1 km voor de lijn Avelgem-Avelin op Vlaamse bodem ;

– voor het 150 kV-net : 20,8 km, waarvan 15,6 km bedoeld is voor het tracé Beerst-Koksijde. Deze leiding wordt aangelegd vermits de voorziene aanleg van de 380 kV-luchtlijn Izegem-Ardooie-Zedelgem niet meer wordt overwogen en wordt vervangen door een ondergrondse 150 kV-kabel tussen de

bestaande 150 kV-lijnen Beerst-Koksijde en Slijkens-Brugge.

Sinds 1995 zijn er in Vlaanderen geen bijkomende 380 kV-lijnen aangelegd. De Vlaamse regering heeft er zelfs voor gezorgd dat enkele geplande lijnen werden herbekeken.

Zoals hoger vermeld is de voorziene 380 kV-lijn Izegem-Ardooie-Zedelgem vervangen door een nieuwe ondergrondse lusverbinding tussen de bestaande 150 kV-lijnen Beerst-Koksijde en Slijkens-Brugge.

De antenne Overpelt moet ondergronds aangelegd worden op 150 kV. Deze antenne die op 380 kV gepland was in 1993, is tot op heden niet verwezenlijkt.

Op 21 november 1997 is er in overleg met de sector, de federale overheid en de regionale overheden een bespreking geweest over de rechtstreekse verbinding tussen de kerncentrales van Tihange en Doel : o.a. door een nieuwe 380 kV-lijn Tihange-Verbrande Brug. Daarin heeft het Vlaams Gewest duidelijk gesteld dat deze verbinding onaanvaardbaar is, ook omwille van het feit dat het tracé tussen Pellenberg en Boutersem loopt door een onge-rept gebied. De Vlaamse regering pleit dan ook volledig voor het duurdere alternatief : een tweede lijn (langs de bestaande) Tihange-Courcelles en een ondergrondse verbinding Tihange-Avernas.

Een goed uitgebouwd hoogspanningsnet is van cruciaal belang voor de bevoorradingszekerheid inzake de elektriciteitsvoorziening voor het bedrijfsleven en de huishoudens. De minister stelt dat men deze problematiek dan ook op een realistische en economisch verantwoorde manier dient te benaderen.

Het voorgaande toont aan dat de Vlaamse regering haar standpunt uitvoert dat erop neerkomt dat deze bevoorradingszekerheid ook kan worden verzekerd via een fijnmazig en performant net van verbindingen, bij voorkeur ondergronds op een zo laag mogelijke spanning.

3. Replieken

De vraagsteller dankt de minister voor het omstandige antwoord. De vraagsteller meent uit het antwoord van de minister te hebben begrepen dat er geen bijkomende lijnen komen en dient dit eng te worden geïnterpreteerd, vermits op bestaande verbindingen nog bijkomende lijnen kunnen worden aangebracht, maar men kan in principe geen volle-

dig nieuwe trajecten plannen, tenzij over 380 kV-lijnen en dan nog in heel specifieke omstandigheden. Dit is een belangrijk standpunt van de Vlaamse regering.

Volgens de vraagsteller impliceert dit evenwel dat – enkel beperkt ingevolge de techniciteit van de bestaande constructies – toch bijkomende bovengrondse lijnen kunnen worden aangebracht. Spreker verklaart dit ten zeerste te betreuren, vermits bijkomende lijnen, bijkomende hinder meebrengen. Spreker beaamt dat deze hinder weliswaar geringer is dan bij een compleet nieuw traject. Klachten hieromtrent worden vooral geuit door de bewoners die in de buurt van deze luchtlijnen wonen, of van de omliggende bedrijven. Elke lijn is een extra bedreiging en de vraagsteller merkt op een aantal concrete voorbeelden te kunnen aanhalen waar dit tot pijnlijke drama's heeft geleid.

De vraagsteller is er zich van bewust dat het standpunt van de Vlaamse regering binnen een korte termijn niet zal kunnen worden afgezwakt, maar toch dringt de vraagsteller er bij de Vlaamse regering op aan om zich in elk geval terzake te bezinnen vooraleer nieuwe toelatingen te geven en om het standpunt van de Vlaamse regering restrictiever in te vullen, dan dit thans het geval is.

Inzake de verbinding Beerst-Koksijde merkt de vraagsteller op dat de minister gewag maakt van 15,6 kilometer 150 kV-lijnen. Dient dit te worden geïnterpreteerd als een bestaand traject, waar reeds lijnen zijn aangebracht ?

De minister licht dit toe als volgt. Het traject Beerst-Koksijde is een bestaande lijn die is uitgerust met één draadstel met drie fases. Men is van plan een tweede draadstel op de bestaande infrastructuur te plaatsen, ter compensatie van de

380 kV-lijn Izegem-Zedelgem die niet wordt uitgevoerd.

Hierop vraagt de heer Jean-Marie Bogaert of deze lijn werd omgezet naar 150 kV ondergronds, waarop de minister ontkennend antwoordt. De minister stipt hierbij aan dat er sinds jaar en dag in de Westhoek een probleem bestaat inzake bevoorradingszekerheid. Electrabel opteerde aanvankelijk voor een 380 kV-lijn Izegem-Zedelgem als beste oplossing voor bijkomende capaciteit.

Electrabel heeft onder druk van de Vlaamse regering gezocht naar een alternatief, in de vorm van een bijkomende 150kV-verbinding Koksijde-Slijkens, vermits men steeds moet kunnen beschikken over een fijnmazig net. Deze lijn is er momenteel niet, maar ze wordt ondergronds aangelegd. Om de kust te kunnen voeden via deze lijn, moet het injectiepunt naar Koksijde worden bevoorradad, vanuit Izegem, waar de 380 kV-lijn nu aankomt. Daarom is er extra capaciteit nodig op het stuk Beerst-Koksijde, waarbij men op dit bestaande 150 kV-tracé een bijkomend draadstel zal leggen. De nieuwe ondergrondse 150 kV-kabel loopt dan van Koksijde tot Slijkens, waar deze opnieuw aansluit op de bestaande 150 kV-lijn.

De vraagsteller poneert dat men wellicht van daaruit een bijkomende lijn zal plaatsen tussen Slijkens en Brugge, waarop de minister repliceert dat hierin niet is voorzien, vermits de toevoer naar de middenkust een probleem is. De extra capaciteit, nodig voor de middenkust, komt via Izegem en Koksijde en wordt verbruikt aan de middenkust. Via het tracé Brugge-Slijkens moet er geen extra injectie komen en de creatie van een fijnmazig net is een extra voorziening.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Vergadering van donderdag 26 maart 1998

Vaste verslaggever : de heer Jean-Marie Bogaert, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, tot de heer Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling en tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de evaluatie van de rondetafelgesprekken over de textielsector

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Decaluwé opent de vraagstelling onder verwijzing naar de op 24 februari 1996 in het Vlaams Parlement goedgekeurde met redenen omklede motie en naar het in maart 1996 goedgekeurde voorstel van resolutie in verband met de problematiek en de knelpunten in de textielsector.

Het Vlaams Parlement gaf met deze resolutie een signaal aan de Vlaamse regering om een aantal concrete maatregelen te nemen. Anderhalf jaar later wenst de vraagsteller de stand van zaken terzake te vernemen. Welke beloftes werden door de Vlaamse regering inmiddels gerealiseerd ?

De vraagsteller merkt op dat men in de textielsector thans een economische relance kent, zoals immers blijkt uit de jaarvergadering van Febeltex van 25 maart 1998. De productie is in 1997 met 7,5 percent gestegen, maar de tewerkstelling stagneert en daalt zelfs licht. De omzet is gestegen tot 240 miljard frank en de benuttingsgraad van de machines is nog nooit zo hoog geweest, vermits deze in 1993 83 percent bedroeg, wat spectaculaire cijfers zijn.

De vraagsteller stelt vast dat uit de berichtgeving over het voorbije jaar blijkt, dat alhoewel de tewerkstelling stagneert en zelfs licht daalt, er toch nog altijd duizend knelpuntvacatures bestaan in de textielsector.

Dit blijkt uit een enquête die in opdracht van Febeltex werd georganiseerd en die eveneens de aandacht trok van ACV Textiel. Er blijven nog steeds een aantal knelpunten bestaan vooral op het vlak van onderwijs, vorming, opleiding, loonlast, vernieuwing en ook een aantal actuele problemen in bepaalde deelsectoren van de textielsector.

In deze context stipt spreker aan enkele actuele vragen te hebben gesteld over het invoerverbod voor tapijten in Rusland, waarbij de vraagsteller vaststelt dat de schade aan de tapijtindustrie in bepaalde streken niet onbelangrijk kan zijn.

De problematiek van de Zuid Amerikaanse quota blijft een hinderpaal indien men ernaar streeft op termijn voor de textielsector een structurele relance te bewerkstelligen. Op de jaarvergadering van Febeltex blijkt een voorzichtig optimisme, maar het tij kan door een aantal factoren ook ten kwade keren.

Destijds heeft het Vlaams Parlement gepleit voor een coherente aanpak van deze diverse thema's. De regering en ook de Vlaamse minister van Economie hebben terzake toezeggingen gedaan. In dit verband verwijst spreker naar de resolutie en de tekst van de met redenen omklede motie m.b.t. de textielsector, die o.m. de suggestie bevat dat de Vlaamse regering een rondetafelconferentie zou organiseren teneinde te komen tot een gecoördineerde aanpak van de problemen in de textielsector.

Spreker stelt vast dat de Vlaamse minister van Economie terecht stelt dat er geen sectoraal beleid meer zal worden gevoerd door de Vlaamse regering en pleit evenmin voor een Textielplan, maar toch meent de vraagsteller dat er een zekere coherentie en concordantie tussen de verschillende separate maatregelen tot stand dient te komen, zodat een strategisch vernieuwingsbeleid voor de textielsector aldus kan worden uitgetekend.

De vraagsteller vraagt aan de minister concreet welke de eerste resultaten zijn van de gevraagde rondetafelconferentie. Vorming en opleiding zijn een van de belangrijkste problematiek op termijn. Minister Van den Bossche had de administratie opdracht gegeven het huidige aanbod van het textielonderwijs te inventariseren. Momenteel zijn er in Vlaanderen nog vier textielscholen, waarvan twee scholen voor het jaar 2000 de deuren zullen moeten sluiten ofwel afgebouwd worden. Er blijven dan nog slechts twee textielscholen over, namelijk in Waregem en Kortrijk.

Het is volgens spreker wellicht belangrijk te vermelden dat er momenteel in de WIS-computer van de VDAB meer dan zestig vacatures zijn voor textielingenieurs. Indien alle leerlingen slagen zullen er dit jaar welgeteld zes textielingenieurs afstuderen. Dat is volgens de vraagsteller een ernstig probleem op lange termijn.

Concreet wenst de vraagsteller te vernemen welke de resultaten zijn van de inventarisatie uitgevoerd door minister Van den Bossche inzake textielonderwijs en permanente vorming. Dit moet worden gezien in het licht van de hervorming van het secundair onderwijs, die als een zwaard van Damocles voortdurend boven deze textielscholen hangt. Op een bepaald ogenblik leek het zelfs of men de opleiding textiel zou schrappen.

De sociale partners hebben een bedrag van 3,6 miljoen frank geïnvesteerd in de twee VDAB-textielopleidingscentra in Sint-Niklaas en Wevelgem. De overheid leverde tot op heden geen materiële inspanningen terzake, ondanks het feit dat de investeringen in machines hoog liggen : een weefgetouw kost al snel tot 15 miljoen frank en dit geld wordt volledig door de sector verstrekt.

Spreker stelt vast dat de onderwijsinstellingen in West-Vlaanderen grote inspanningen doen inzake nieuwe investeringen en de vraag rijst in welke mate de overheid sturend kan optreden om de investeringen in de opleiding en vorming in de textielsector, zowel in onderwijs als voor opleiding en bijscholing te maximaliseren. Dit kan wellicht best geschieden door de samenwerking tussen de VDAB, de onderwijsinstellingen en de bedrijven te stimuleren en aan te moedigen.

Inzake productievernieuwing, onderzoek en productontwikkeling blijkt dat de textielsector nog onvoldoende aan de orde komt. Clustervorming kan een aspect van de oplossing zijn. Spreker vraagt in welke mate de cluster van de textielmachinebouw reeds werd geëvalueerd ? Wat waren daarvan de resultaten ? Wat zijn de voorlopige resultaten qua samenwerking van CEPRO en VIPO met de textielsector ?

Een ander belangrijk aspect van de problematiek is volgens de vraagsteller de tewerkstelling in de textielsector, die een licht dalende trend vertoont. Uit talrijke bedrijfsbezoeken stelt spreker echter vast dat steeds vaker interimbureaus worden ingeschakeld, waardoor de officiële tewerkstelling binnen de sector verder afneemt, alhoewel de tewerkstelling binnen de textielsector onder invloed van deze interimbureaus stijgt.

Spreker vraagt concreet of de Vlaamse regering bereid is te onderzoeken in welke mate deze interimarbeid via de informatica op een andere wijze in de tewerkstellingscijfers kunnen worden verwerkt per sector, waardoor men een beter inzicht kan hebben in de interne verschuivingen en eventueel conclusies kan trekken. Spreker onderstreept het belang voor het Vlaamse tewerkstellingsbeleid om een duidelijk inzicht te hebben in evolutie van alle betrokkenen binnen de arbeidsmarktcontext teneinde een betere bijsturing mogelijk te maken.

Vervolgens vraagt spreker aandacht voor de investeringsenveloppe voor de textielsector. Spreker refereert aan het verslag over de bespreking in de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden over de Jaarverslagen 1996 van de NV Gimvindus, GIMV NV en de beheersovereenkomst afgesloten tussen het Vlaamse Gewest en de NV Gimvindus op 19 december 1997 voor de periode 1998-2000 (Stuk 965 (1997-1998) – Nr. 1).

De vraagsteller stelt na lezing van dit verslag m.b.t. het Textielplan en de beheersovereenkomst vast dat de investeringsenveloppe ten behoeve van de textielsector 434 miljoen frank bedraagt, in tegenstelling met de vroegere beheersovereenkomst waar nog een enveloppe was voorzien van 792 miljoen frank. Spreker kan zich niet van de indruk ontdoen dat men thans reeds een eerste aanzet doet voor de privatisering van deze textielportefeuille.

Spreker vraagt zich af waarom deze beleidsopties worden genomen, waarbij spreker het positief vindt van de Vlaamse minister van Economie dat door diens toedoen het oorspronkelijke bedrag van 600 miljoen frank uiteindelijk reeds werd verhoogd tot 792 miljoen frank en daarenboven brengt spreker in deze context onder de attentie van de Commissie dat deze portefeuille niet volledig werd aangesproken.

Spreker vraagt zich af wat de redenen hiervan kan zijn en verklaart contact te hebben gehad met bedrijven die dossiers hadden ingediend bij Gimvindus. Sommigen menen dat het niet aanspreken van deze enveloppe wellicht samenhangt met een gebrek aan marktconformiteit, vermits men goedkoper geld kan lenen bij de banken, wat immers logisch is, gelet op het feit dat het een risicofinanciering betreft.

Daarenboven betreurt spreker dat er ook een aantal degelijke dossiers door Gimvindus werden terzijde geschoven, omwille van het feit dat Gimvindus de bedrijfsleiders min of meer verplichtte

samen te werken met andere bedrijven waarvan Gimvindus aandeelhouder is. Voor deze dossiers wordt een beroep gedaan op de externe risicofinanciering, waardoor deze dossiers thans gunstig evolueren.

Concreet wenst spreker te vernemen wat de houding is van de Vlaamse regering tegenover het al dan niet uitputten van de textielportefeuille en dan vooral hoe moet het verder met de toekomstige privatisering ervan?

2. Gecoördineerd antwoord van de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

De minister stipt aan dat op 14 februari 1996 door de Vlaamse regering een aantal voorstellen zijn goedgekeurd. Deze voorstellen resulteren uit verschillende interpellaties over de textielsector en de bekommernis over de werkgelegenheidssituatie in deze sector.

2.1. Productie-investeringen

Wat de productie-investeringen betreft, is inmiddels gebleken dat de textielsector op dit ogenblik een economische relance doormaakt. Ook op het vlak van de werkgelegenheid kan men in het algemeen spreken van een stabilisatie. In bepaalde subsectoren van de textielsector is er zelfs een merkbare groei, wat inderdaad soms het probleem stelt van het vinden van de geschikte werkkrachten in deze sector. De minister stelt vast dat de textiel- en de confectienijverheid het in het algemeen vrij behoorlijk doet.

Vermits de vraag is gesteld aan diverse ministers verstrekt de minister een gecoördineerd antwoord. Destijds zijn er door andere Vlaamse ministers een aantal denkpistes geopperd waarvan de minister zich afvraagt wat hiervan concreet is gerealiseerd.

Op 14 februari 1996 heeft de Vlaamse regering de textielenveloppe van Gimvindus verhoogd. De richtlijnen inzake expansiesteun werden aangepast op het vlak van de steun toegekend voor immateriële investeringen en ook de garantieregeling voor de financiering van risicokapitaal werd in het vooruitzicht gesteld. Deze regeling werd, net als Vlaminov, waarvoor de textielsector vragende partij was, gerealiseerd.

Op 4 mei 1998 zal de Vlaamse minister een nieuwe afspraak hebben met de vertegenwoordigers van de sectorale commissie textiel en confectie binnen

de SERV. Een inventaris van hetgeen de afgelopen twee jaar is gerealiseerd, zal worden opgemaakt.

2.2. Het luik onderwijs

Wat het luik onderwijs betreft, verwijst de minister naar het antwoord van minister Van den Bossche, waarin deze een overzicht geeft van alle scholen binnen de Vlaamse Gemeenschap die één of meerdere structuuronderdelen textiel aanbieden.

De minister heeft hiervan een volledige inventaris opgemaakt en na een grondige bespreking met de betrokkenen werd het volgende voorstel in aanmerking genomen met betrekking tot het toekomstig studieaanbod textiel.

In het technisch secundair onderwijs worden in de tweede graad textielontwerpstechnieken en textieltechnieken aangeleerd, in de derde graad textielontwerpstechnieken, productietechnieken en textielverdelingstechnieken en in het derde jaar van de derde graad textielvormgevingstechnieken, textielverdeling en breikunde.

In het beroepssecundair onderwijs leert men in de tweede en derde graad textiel, en in het derde leerjaar van de derde graad, hoe textielmachines worden ingesteld. Het studieaanbod werd aldus geherstructureerd.

2.3. Opleidingscentra VDAB

Dit aspect ressorteert onder de bevoegdheid van Minister Kelchtermans. De minister licht het antwoord als volgt toe.

De partners uit de textielsector hebben in 1997, 3,6 miljoen frank geïnvesteerd in twee opleidingscentra van de VDAB, namelijk in Sint-Niklaas en in Wevelgem. Wat de globale prestaties betreft van de VDAB op het vlak van de textielopleidingen voor 1997, bedraagt het aantal opleidingsuren 51.800.

Het gerealiseerde aantal werkzoekendenopleidingen bedraagt 215. Het gerealiseerd aantal werknemersopleidingen bedraagt 117. Deze prestaties houden een overheidsinvestering in vanuit het Vlaams Gewest van 34, 2 miljoen frank via de VDAB, ten behoeve van de sector.

Binnen deze investeringen heeft de VDAB in 1997 in zijn centra een aantal inspanningen geleverd, met als doel het machinepark te moderniseren. In Sint-Niklaas werd voor 3,7 miljoen frank en in Wevelgem voor 4,3 miljoen frank geïnvesteerd. In totaal betreft het een investering van 8 miljoen

frank om een kwalitatief opleidingsaanbod van de textielsector te garanderen. Er is dus duidelijk geïnvesteerd in het machinepark en op die manier kan de opleiding worden versterkt en geactualiseerd.

De VDAB heeft met de sociale partners een samenwerkingsakkoord gesloten om in de textielsector opleidingen te verzorgen ten behoeve van de sector en het opleidingsaanbod permanent af te stemmen op de behoeften van de sector.

Het textielopleidingsbeleid dat door de VDAB wordt gevoerd, is niet alleen sectoraal aangestuurd, maar ook gericht op de optimale aanwending van de overheidsmiddelen en op de maximale samenwerking met alle mogelijke opleidingsactoren in het veld. In dit verband werd een opleidingsproject opgezet met een aantal West-Vlaamse textielmachineconstructeurs om opleidingen voor zowel werkzoekenden als werknemers te realiseren in de infrastructuur van het bedrijf.

Tevens werden samenwerkingsovereenkomsten gesloten met onderwijsinstellingen om een opleidingsaanbod uit te bouwen voor werkzoekenden. Op die manier probeert men het Vlaamse opleidingspatrimonium optimaal aan te wenden.

Uit deze twee voorbeelden blijkt dat de Vlaamse overheid vanuit haar tewerkstellingsbeleid via partnership tussen overheid, sectorale sociale partners en het bedrijfsleven, streeft naar de optimalisering van de beschikbare middelen voor onderwijs, opleiding en bijscholing.

Vervolgens licht de minister, namens de Vlaamse minister-president, het aspect IWT toe als volgt. Er zijn nog geen cijfers voorhanden over textieldossiers. Conclusies in de zin van : de textielsector komt onvoldoende aan bod, zijn dan ook voorbarig. Het innovatiedecreet schuift structurele veranderingen naar voren die een blijvende aandacht voor innovatie op gang moeten brengen. Dit is van cruciaal belang voor de textielsector en het innovatiedecreet draagt dus bij tot het succes van de textielsector.

De textielnijverheid en zeker de confectienijverheid zijn historisch gezien weinig onderzoeksintensief, in vergelijking met de scheikunde en de microelektronica. De sector kent geen sterke onderzoekstraditie, wat verklaart waarom het IWT nooit echt in aanmerking kwam om projecten in te dienen. Om subsidies te krijgen moeten er projecten of voorstellen op tafel liggen.

Het IWT levert de jongste jaren wel inspanningen om projecten zoals KMO-innovatie en KMO-haikbaarheidsstudies uit te werken. De budgetten van het IWT gaan voor ongeveer 25 percent naar de KMO, terwijl die slechts 16 percent van de doelgroepen van het IWT uitmaken. Het IWT doet daarmee aan positieve discriminatie van KMO's.

De textielsector krijgt ook in het klassieke aanbod van het IWT kansen, bijvoorbeeld via de jaarlijkse subsidies voor wetenschappelijk onderzoek en technologische dienstverlening aan het collectief onderzoekscentrum Sentexbel. Dit centrum vervult een belangrijke intermediaire vertaalfunctie voor de bedrijven in de textielsector. Binnen dit collectief onderzoekscentrum wordt veel collectief onderzoek verricht om de sector als geheel te stimuleren.

De cluster textiel-machinebouw werd geëvalueerd door het IWT na de beëindiging van de ondersteuning eind 1995. De evaluatie was positief op wetenschappelijk-technologisch vlak. Dat was onder meer zichtbaar in de producten die de cluster op de buitenlandse textielmachinebeurzen kon tonen, maar ook op het FTI Technoland in 1996.

Het Vlaams Initiatief voor Productontwikkeling – het VIPO – is sinds 1997 operationeel en het beantwoordt zeer duidelijk aan concrete bedrijfsnoden en bedrijfsinitiatieven van onder meer de textielsector. Tot op heden zijn er in de textielsector 25 projecten in uitvoering en een twintigtal in voorbereiding. Deze projecten zijn het resultaat van sensibiliseringscampagnes die door Sentexbel werden opgezet in het centrum van de textielstreek : Kortrijk, Waregem en Gent. Een honderdtal bedrijven uit de sector werden hierbij betrokken.

Wat de informatie betreft in verband met de uitzendkrachten werd de VDAB geraadpleegd. De VDAB heeft gegevens van haar uitzendkrachten per sector, maar T-Interim heeft slechts een beperkt marktaandeel, 10 percent. De overige interimgegevens kunnen opgevraagd bij UPEDI, de overkoepelende organisatie van de interimkantoren.

2.4. Investeringsenveloppe Gimvindus

De minister stipt aan dat in de vroegere beheersovereenkomst de investeringsenveloppe toegekend aan Gimvindus 600 miljoen frank bedroeg. Na discussie in het Vlaams Parlement werd dit bedrag door de Vlaamse regering opgetrokken tot 792,3 miljoen frank. Eind 1997 was er binnen deze enveloppe nog een bedrag beschikbaar van 434 miljoen frank.

De minister onderstreept dat in de nieuwe beheersovereenkomst die tussen Gimvindus en het Vlaams Gewest is afgesloten voor de periode 1998-2000 aan Gimvindus de mogelijkheid wordt geboden om de nog niet aangesproken budgettaire ruimte binnen deze investeringsenveloppe te investeren, wat eigenlijk afwijkt van de algemene verplichting tot valorisatie van Gimvindus. Voor de textielsector werd deze uitzondering gemaakt.

Met deze middelen wordt selectief geïnvesteerd in bedrijven die een meerjarig strategisch plan hebben uitgewerkt dat onder andere is gebaseerd op de vernieuwing van producten en productieprocessen en de vernieuwing van marktaandelen in de Europese en de wereldmarkt.

Waar het industrieel zinvol is wordt gestreefd naar synergieën door samenwerking en fusies. De GIMV kan, sinds de beursgang ook risicokapitaal ter beschikking stellen van de textielbedrijven.

De Vlaamse regering zoekt naar privé-partners, voor de portefeuille van de textielparticipaties binnen Gimvindus waarmee de Vlaamse regering op korte termijn het valorisatieproces wil bevorderen. De Vlaamse regering zoekt via marktconsultaties naar privé-partners waarmee men een gezamenlijk filiaal kan oprichten. Hierin kunnen de nieuwe participaties en leningen van Gimvindus worden ondergebracht. Deze portefeuille maakt geen deel uit van het Textielplan : het gaat wel degelijk om de nieuwe participaties.

Bij de opdeling van de GIMV-groep in 1994, stelde de Vlaamse regering als beleidslijn trouwens voorop waar mogelijk privé-partners te betrekken bij de publieke investeringsmaatschappijen. Op die wijze is een herfinanciering in de markt mogelijk en wordt de marktconforme werking beter gegarandeerd.

De minister is geen voorstander meer van het voeren van een sectoraal beleid en ook in de toekomst zal de Vlaamse regering deze beleidslijn verder onderschrijven. Binnen het kader van het instrumentarium kan de Vlaamse regering uiteraard wel een aantal accenten leggen om de specifieke noden van een sector op te vangen. Met dit beleid heeft men leren leven en de minister stelt vast dat bij het begin van zijn ambtstermijn er van alle hoeken werd aangedrongen tot de organisatie van de rondetafelconferenties.

De ervaring heeft echter geleerd dat men door het voeren van een sectoraal beleid vaak claims te verwerken krijgt waardoor men dikwijls weer wordt

geconfronteerd met bedrijven in moeilijkheden, subsidiëring, enzovoort. Voor de overheid is het politiek interessant Sinterklaas te spelen en voor alle sectoren een specifiek potje aan te leggen. Dit is echter niet de optie van de Vlaamse regering nu niet en ook niet naar de toekomst toe.

De minister stelt vast dat er twee jaar geleden binnen de sector een groot pessimisme heerste. Vandaag heeft men het over een gematigd optimisme, wat bewijst dat de Vlaamse economie zich grondig vernieuwt en aanpast. De textielsector levert het bewijs dat bepaalde traditionele sectoren niet hoeven te verdwijnen. Men heeft zware investeringen gedaan en geïnnoveerd. Bepaalde nichemarkten slagen dus wel, want de werkgelegenheid neemt er zelfs toe.

De minister meent dat men niet alle heil dient te verwachten van de hightech sectoren, vermits 90 percent van de Vlaamse werkgelegenheid tot stand komt in de zogenaamde niet-technologische bedrijven. De textielsector zorgt voor veel werkgelegenheid en de voorwaarde hiertoe is wel dat men zich aanpast en vernieuwt. Vorming en opleiding zijn van cruciaal belang. Men heeft goed opgeleide mensen nodig, want anders kan men, zoals nu het geval is, een aantal arbeidsplaatsen niet opvullen.

3. Replieken

De vraagsteller dankt de minister voor het omstandige gecoördineerde antwoord, en merkt vervolgens op dat de minister verwijst naar de inspanningen van de overheid ten aanzien van de VDAB-centra. Blijkbaar is dit niet voldoende ondanks de convenants tussen de bedrijfswereld en het onderwijs. Het bedrag van 8,1 miljoen frank dat de Vlaamse overheid investeert in het machinepark is een druppel op een hete plaat. Een normale computergestuurde textielmachine kost gemakkelijk tussen 12 en 15 miljoen frank.

Vervolgens vraagt spreker zich af of de overheid niet sturend kan optreden. In de scholen draaien de machines niet op een woensdagnamiddag. Men kan ook de benuttingsgraden voorspellen. Men moet kijken naar de maximale inzet van de investeringen van het machinepark. Niet iedere school kan zich verschillende machinetyper veroorloven.

Ook de VDAB kan niet volgen en bepaalde bedrijfsleiders zijn om verschillende redenen niet geneigd hun bedrijf open te stellen om werkzoekenden een opleiding te geven. Kan de Vlaamse overheid niet meer doen opdat er tussen het bedrijfsleven, het onderwijs en de VDAB duidelijk

ke afspraken worden gemaakt omtrent de investeringen. Dit is een grote uitdaging voor de toekomst.

Zoals reeds gezegd studeren er dit jaar zes textielingenieurs af en er moet iets worden gedaan om mensen te bewegen dergelijke opleidingen te volgen. Zo kan het groot aantal vacatures in de textielsector worden opgevuld. De overheid moet daar ook een inspanning voor doen in samenwerking met de sector en de sociale partners.

De privatisering van de textielportefeuille vindt spreker een goed idee, maar men mag echter niet in een situatie komen van rechter en partij. Als privé-partners participeren en tegelijkertijd bepalen waar er wordt geïnvesteerd, dan kan dit leiden tot een gevaarlijke situatie indien door een privé-partner te veel invloed wordt uitgeoefend en daarom is spreker voorstander van een spreiding. Een

aantal dossiers van Gimvindus werden bijvoorbeeld pertinent niet goedgekeurd omwille van strategische redenen in verband met bedrijven waar Gimvindus ook aandeelhouder in is. Dat kan niet de bedoeling zijn van Gimvindus en ook niet van de toekomstige holding in de textielsector.

Het nieuwe decreet op de arbeidsbemiddeling is inmiddels goedgekeurd en spreker merkt op dat in de textielsector men steeds meer en meer werkt met interimarbeid. Zou men met dat nieuwe decreet van de gelegenheid geen gebruik kunnen maken om de cijfers inzake interimarbeid verplicht over te maken aan de Vlaamse Gemeenschap? Aldus verkrijgt men een duidelijk inzicht in de evolutie van de tewerkstelling in die sector en kan de overheid eventueel sturend optreden.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 26 maart 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Frank Creyelman tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de aanleg van een schaatsbaan in de nieuw te bouwen indooratletiekhal te Gent*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Frank Creyelman stelt vast dat de stad Gent in 2000 het Europees kampioenschap indooratletiek mag organiseren. Voorlopig heeft Gent echter nog geen specifieke atletiekzaal. De Vlaamse Gemeenschap zou 100 miljoen frank pompen in een overdekt atletiekstadion met 5000 zitplaatsen. De stad Gent, de provincie Oost-Vlaanderen en Bloso zouden daar elk 50 miljoen frank aan toevoegen. Dit atletiekstadion is een goede zaak, niet alleen voor Gent, maar voor gans Vlaanderen. Nog niet zo heel lang geleden werden de indoorkampioenschappen voor Vlaanderen gehouden in Noord-Frankrijk omdat in Vlaanderen geen geschikte infrastructuur te vinden was.

De heer Frank Creyelman meent echter dat men tegelijkertijd met deze nieuwe atletiekhal een andere sport een thuis zou kunnen geven. Na het succes van Bart Veldkamp op de Olympische Winterspelen te Nagano zit de schaatssport duidelijk in de lift. Alleen beschikt deze sport nog niet over een aangepaste ijsbaan. Indien een 400-meter ijsbaan zou kunnen worden aangelegd, zou dit zeker een verdere stimulans betekenen voor deze sport. Spreker meent dat Gent en de geplande atletiekhal daarvoor de meest aangewezen plaats zijn. Gent is niet alleen centraal gelegen binnen Vlaanderen. Ook voor de schaatsers zelf lijkt Gent de ideale vestigingsplaats. Volgens de Vlaamse Snelschaatsvereniging komt overigens het overgrote deel van de schaatsers uit Vlaams-Brabant en beide Vlaanderen.

Voor het financiële aspect pleit volgens de heer Frank Creyelman voor het aanleggen van de ijsbaan in de Gentse atletiekhal. Een eigen hal is weliswaar voor de schaatsers zelf interessant, maar aangezien het schaatsen slechts beoefend wordt van begin november tot eind februari zou een dergelijke hal te veel leeg staan. Dat is financieel niet

verantwoord. Maar als de ijsbaan kan worden aangelegd op het binnenplein van de 400-meter baan, dan ziet het financiële plaatje er veel positiever uit. De bezettingsgraad van de ijsbaan is vrij hoog, omdat er niet veel ijsbanen zijn en omdat het schaatsen als recreatie veel wordt beoefend. De hoge bezettingsgraad van de ijsbaan zou de exploitatie van de atletiekhal ongetwijfeld gevoelig verbeteren. De mensen van de Vlaamse Snelschaatsvereniging berekenden dat een gemiddelde bezettingsgraad van 400 mensen per dag – hierbij wordt gedacht aan wedstrijden, kerstmarkten, schoolverloven, feestdagen etc.- zeker realistisch te noemen is. De atletiekbeoefenaars zouden van de ijsbaan slechts een beperkte hinder ondervinden, namelijk van november tot februari. In de andere maanden zou de ijsbaan kunnen worden afgebroken en opgeslagen in containers. Een bijkomend financieel voordeel is volgens de spreker dat een aantal andere voorzieningen eveneens in of rond de nieuwe Gentse atletiekhal zullen aanwezig zijn. De hal zal moeten beschikken over een aangepaste parking, douches, kleedkamers, een cafetaria e.d. Al die voorzieningen zullen eveneens kunnen gebruikt worden door de schaatsers. Bovendien zal door middel van de warmterecuperatie van de ijsbaan een deel van het complex kunnen worden verwarmd.

Concreet vraagt de spreker hoe ver het staat met de planning van de nieuwe atletiekhal in Gent en of de minister het niet opportuun acht om nieuw te bouwen infrastructuur zo optimaal mogelijk te benutten. Welke maatregelen heeft de minister reeds getroffen om de schaatssport te promoten? Bestaan er reeds plannen voor een nieuwe Vlaamse ijsbaan? Is er een kosten-batenanalyse in de maak voor wat betreft het aanleggen van een ijsbaan te Gent?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister wijst erop dat de studie van de topsporthal met een indooratletiekpiste, die gerealiseerd zal worden in het Bloso-centrum te Gent, zich momenteel nog in de ontwerpfase bevindt. In tegenstelling tot het oorspronkelijke concept uit de zeventiger jaren, waarbij uitsluitend rekening werd gehouden met de beoefening van indooratletiek, wordt bij de nu beoogde accommodatie uitgegaan van een zo polyvalent mogelijk sportgebruik. Dit blijkt trouwens reeds uit de algemene benaming waarmee het initiatief wordt omschreven, nl. 'een topsporthal met indooratletiekpiste'.

Bij de bepaling van het programma werd volgens de minister rekening gehouden met een zo ruim mogelijke waaier van sportactiviteiten, uitgaande van het beschikbare budget van 250 miljoen frank. De integratie van een 400 meter lange ijsbaan is hierbij onmogelijk. De gezamenlijke beoefening van klassieke indoorsporten en van ijsschaatsen gebeurt immers in totaal verschillende klimatologische omstandigheden. Bovendien zou het gebouw aanzienlijk moeten worden uitgebreid voor het ijsschaatsen, afgezien van de verwarmings- en ventilatieproblematiek. In het huidige ontwerp met een 200-meter indooratletiekbaan bedraagt de maximaal te realiseren rondbaan onder de tribunes ongeveer 250 meter. Een uitbreiding naar een 400-meter baan zou het budget alleen op architecturaal vlak reeds met 150 miljoen frank extra belasten. Bovendien zou de aanleg van een dergelijke piste onder de tribunes slechts geschikt zijn voor trainingen, wat de meerprijs totaal onverantwoord maakt.

De minister stipt aan dat voor de promotie van de schaatssport in Vlaanderen, er ijsbanen aanwezig zijn in de Bloso-centra van Hasselt, Herentals en Liedekerke. De ijsbanen van Hasselt en Liedekerke zijn trouwens overdekt. Deze ijsbanen vertegen-

woordigen 30 percent van de totaal aanwezige ijsschaatsinfrastructuur in Vlaanderen. De betrokken accommodaties kennen een zeer grote belangstelling, zowel bij de individuele schaatsers als bij de clubgebruikers. Het totale jaarlijks bezoekcijfer bedraagt ongeveer 400.000 schaatsers.

De minister meent dat de overkoepelende werking van de schaatsbond blijkbaar het slachtoffer is van verscheurdheid en tweedracht die een subsidiëring en ondersteuning vanwege het Bloso momenteel niet mogelijk maakt. Er bestaan bij Bloso geen plannen voor de realisatie van een nieuwe ijsbaan.

3. Replieken

De heer Frank Creyelman merkt op dat er in Vlaanderen inderdaad verschillende ijsbanen te vinden zijn, maar dat men naar Eindhoven moet voor een 400 meter baan. Dit heeft onweerlegbaar gevolgen voor de sportprestaties, waardoor men, om competitief te blijven, Nederlanders moet naturaliseren.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 26 maart 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de financiering van het BRTN-koor en orkest*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Marino Keulen verwijst naar de mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes in de commissie voor Cultuur en Sport van 23 oktober 1997, over het koor en orkest van de openbare omroep (Handelingen 1997-1998 nr.10, p. 126 tot 129). De minister zei toen dat Leuven enerzijds 7 miljoen frank beschikking zou stellen voor de werking van het koor en orkest en anderzijds 120 miljoen frank voor de infrastructuur ervan. Dit financiële engagement van de stad Leuven was essentieel in de onderhandelingen met betrekking tot het bepalen van de standplaats van het koor en orkest. Ook bij de besprekingen in de commissie voor Cultuur en Sport van 27 november 1997 van het ontwerp van decreet tot machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vzw "Vlaams Omroeporkest en Kamerkoor," herhaalde de minister Martens dat uit de onderhandelingen bleek dat Leuven een infrastructuur wenst aan te bieden en aan te passen aan de noden van het orkest en koor. Naar verluidt zou de burgemeester van Leuven, de heer Louis Tobback, voor de camera's van de ROB echter hebben verklaard dat er tot nog toe geen financiële engagementen zijn aangegaan met betrekking tot het ter beschikking stellen van middelen ten behoeve van het koor en orkest. Uit het verslag van de Leuvense commissie voor cultuurbeleid van 3 december 1997 kan eveneens worden afgeleid dat er geen engagementen in die aard werden aangegaan. Volgens de schepen van Cultuur, de heer Carl Devlies, zouden de investeringen beperkt blijven tot wat door de gemeenteraad is beslist. Naar verluidt zou er slechts sprake zijn van een bedrag van 5 miljoen frank.

De heer Marino Keulen herinnert eraan dat de minister in de commissie voor Cultuur en Sport stelde dat het contractueel personeel integraal zal worden overgedragen door de BRTN aan de vzw Vlaams Omroeporkest en Kamerkoor en dit op basis van de EG-richtlijn 77/187. Wel is een decreet

noodzakelijk om het ter beschikking stellen van statutaire medewerkers van het BRTN-koor en orkest aan de vzw te regelen. Aangezien dit decreet er pas kan komen nadat de vzw is opgericht zou hiertoe een overgangsregeling worden uitgewerkt die beperkt is in de tijd en in principe eindigde op 28 februari 1998. Het ontwerp van decreet zou begin 1998 worden besproken in het Vlaams Parlement.

De heer Marino Keulen stelt volgende concrete vragen :

1. Heeft de stad Leuven financiële engagementen aangegaan met betrekking tot de financiering van de werking van het koor en orkest en met betrekking tot de financiering van de infrastructuur van het koor en orkest. Zo ja, ten belope van welke bedragen ?
2. Wanneer zullen de uitvoeringsbesluiten van het decreet tot machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vzw Vlaams Omroepkoor en Kamerkoor, verschijnen in het Belgisch Staatsblad ?
3. Komt de rechtszekerheid van het personeel niet in het gedrang, rekening houdend met het aflopen van de overgangsperiode op 8 februari 1998 ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

Volgens de minister zijn de engagementen van de stad Leuven nog steeds dezelfde als deze die genomen werden toen over het dossier van het koor en orkest van de VRT onderhandeld werd. In verband met de financiering van de werking van het orkest en koor heeft de stad Leuven een jaarlijkse subsidie toegezegd van 7 miljoen frank vanaf 1998. De tegenprestatie die orkest en koor leveren, wordt vastgelegd in een overeenkomst waarover met de vzw wordt onderhandeld. Met betrekking tot de repetitie-infrastructuur komt de stad Leuven zijn engagementen na door het gratis ter beschikking stellen van repetitieruimten voor het koor en het orkest, samen met de kantoren die voor de administratie nodig zijn. Het koor repeteert in het Cultureel Centrum 'De Romaanse Poort'. Het orkest in de voormalige feestzaal van de Philipsfabriek. In deze feestzaal werden de nodige aanpassingswerken verricht zodat het orkest en de administratie er in goede omstandigheden kunnen werken. Deze aanpassingswerken werden door de stad bekostigd in het begrotingsjaar 1997. Deze werden geraamd

op 5 miljoen frank en zijn ook binnen dat budget uitgevoerd. Het is de bedoeling van de stad om enerzijds na een inwerkingsperiode na te gaan welke eventuele bijkomende aanpassingswerken moeten uitgevoerd worden, vooral met het oog op de akoestische kwaliteiten van de repetitieruimte. Voor een goed begrip wijst de minister er op dat het huren van een aparte ruimte voor repetitie en huisvesting van de administratie van koor en orkest geraamd kan worden op ongeveer 15 miljoen frank per jaar. Deze huurprijs moet niet bekostigd worden, door het ter beschikking stellen van de verschillende bovengenoemde ruimten in Leuven.

De minister erkent dat het op dit ogenblik nog niet zeker is of het koor en orkest definitief in de Philipszaal zullen gevestigd blijven. De stad Leuven engageert zich er echter voor om samen met de raad van beheer van het koor en orkest in de geest van de gemaakte afspraken naar een definitieve oplossing voor de huisvestingsproblematiek te zoeken.

In verband met de vraag naar de publicatie van de uitvoeringsbesluiten, deelt de minister mee dat er voor het decreet tot machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vzw 'Vlaams Omroeporkest en Kamerkoor' geen uitvoeringsbesluiten nodig zijn. Het decreet trad in werking op de datum van verschijnen ervan in het Belgisch Staatsblad. Onmiddellijk na de inwerkingtreding werden de vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap in de raad van beheer van de vzw Vlaams Omroeporkest en Kamerkoor via een ministerieel besluit aangeduid. De vzw werd vervolgens op 2 maart 1998 opgericht. De statuten van de vzw werden voor publicatie naar het Belgisch Staatsblad doorgestuurd en zullen zoals vooropgesteld ook aan het Vlaams Parlement worden meegedeeld. Intussen vergaderde de raad van beheer reeds tweemaal.

De overgangsmaatregelen bestaan er volgens de minister in dat de VRT zich bereid heeft verklaard om in te staan voor de kosten van het personeel en de werking van het koor en orkest, in afwachting van de goedkeuring van het personeelsdecreet.

Op de vraag wanneer het ontwerp van decreet zal worden ingediend zodat het personeelsstatuut van de betrokkenen wordt geregeld, antwoordt de minister dat aan dit decreet momenteel nog wordt gewerkt in overleg tussen de administratie, de VRT en een extern juridisch adviseur. Een precieze timing kan omwille van de delicate juridische problematiek momenteel niet worden gegeven. Er wordt echter bij hoogdringendheid aan doorgewerkt. De overgangsperiode duurt echter voort tot het decreet een feit is. De rechtszekerheid van het personeel, zowel statutair als contractueel, komt dus niet in het gedrang.

3. Replieken

De heer Marino Keulen dankt de minister voor de geruststellende taal met betrekking tot de rechtszekerheid van de betrokken personeelsleden van het koor en orkest. Wat de engagementen van de stad Leuven voor de werking van het koor en orkest betreft, meent hij dat in de begroting van de stad Leuven voor 1998 geen 7 miljoen frank, maar slechts 4 miljoen frank is voorzien. Voor het onderdeel investeringen blijkt in de begroting, noch in de meerjarenplanning een specifiek bedrag te zijn vastgelegd.

De minister belooft deze gegevens na te trekken en de commissie voor Cultuur en Sport hiervan in kennis te stellen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 26 maart 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Felix Strackx tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de samenstelling van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Felix Strackx stelt vast dat eind vorig jaar, na enkele interne strubbelingen, de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap opnieuw werd samengesteld. In antwoord op zijn schriftelijke vraag deed de minister de nieuwe samenstelling van de Jeugdraad mee, samen met de criteria waarop de samenstelling gebeurde (schriftelijke vraag nr. 100 van de heer Felix Strackx van 17 december 1997, Vragen en Antwoorden nr. 9, p. 1218 tot 1220). Het komt de spreker voor dat de minister op eigen initiatief enkele criteria toevoegde die niet in het decreet van 24 maart 1982 houdende de oprichting van een Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap voorkomen. Het betreft het onderschrijven van de principes en regels van onze democratie en tevens het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens en het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind.

De heer Felix Strackx meent dat het eigenhandig inschrijven van dergelijke bijkomende criteria erg moeilijk ligt. Nergens bestaat er immers een lijst van de regels en de principes van de democratie. Met het vaag en rekbaar houden van deze regels kan men à la carte interpreteren en regelen welke organisaties al dan niet kunnen toetreden tot de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap.

Eigenaardig is volgens de heer Felix Strackx ook dat de minister enerzijds enkel de kandidaturen van de landelijk erkende verenigingen heeft opgevraagd, doch anderzijds weigert de erkenning van een organisatie in te trekken die al op 13 september 1996 een ronduit vernietigend inspectierapport heeft gekregen. Een aantal van deze verenigingen werden trouwens opnieuw opgenomen in de Jeugdraad.

De heer Felix Strackx vernam graag van de minister van welke organisaties de kandidatuur werd geweigerd, op welke basis dit gebeurde en op

welke wijze de afgewezen verenigingen hiervan op de hoogte werden gebracht.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister verwijst naar zijn antwoord op de geciteerde schriftelijke vraag, waarbij werd gesteld dat bij de samenstelling van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap zeer nauwkeurig de procedure werd gevolgd die werd uitgewerkt in artikel 8 van het decreet van 24 maart 1982. Uiteraard is hij ook gehouden aan de wetten, decreten en afspraken met betrekking tot de noodzakelijke evenwichten tussen mannen en vrouwen en de ideologische en filosofische gezindheden. De minister heeft dit vooraf aan de landelijke jeugdorganisaties meegedeeld, zoals hij hun tevens wees op de ernst van het engagement en de tijdsinvestering. Ingaande op eerdere suggesties van de uittredende jeugdraad leek het de minister ook gepast om aan de kandidaten uitdrukkelijk te vragen of zij de principes en de regels van onze democratie konden aanvaarden en tevens het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens en het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind konden onderschrijven. Deze criteria die worden bestempeld als 'op eigen initiatief toegevoegd', zijn niet meer dan universeel aanvaarde uitgangspunten. De twee laatste verdragen werden trouwens in het ontwerp van decreet houdende de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk uitdrukkelijk als erkenningscriterium ingeschreven.

De minister verklaart dat hij in december 1996 inderdaad niet is ingegaan op de voorgestelde intrekking van de erkenning als landelijke jeugdvereniging van een aantal organisaties. Het betreft De Rode Valken, Internationale Solidariteit, NCMV-jongeren, Jediko, Vlanajo, en Creatief Begeleidingscentrum Kreckenland. Dit gebeurde op de vooravond van de hoorzittingen met de sector van het landelijk jeugdwerk over een nieuw ontwerp van decreet met betrekking tot het landelijk georganiseerd jeugdwerk, en bij ontstentenis van een regeling voor het regionale en provinciale jeugdwerk. Het desbetreffend decreet was op dat ogenblik evenmin door de commissie voor Cultuur en Sport besproken. De minister deed op 8 januari 1997 aan zijn administratie mee dat hij daarom verkoos geen beslissing te nemen inzake de voorgestelde intrekkingen en de betrokken organisaties wenste te toetsen aan de nieuwe criteria. De minister verzocht zijn administratie tevens om deze organisaties van deze uitzonderlijke motivatie op de hoogte te brengen. Gezien deze eerdergenoem-

de organisaties in 1997 erkend bleven, werden zij evenals de andere landelijke jeugdverenigingen uitgenodigd om eventueel een kandidaat voor de te hernieuwen jeugdraad voor te stellen. Er is volgens de minister dus niets fout aan de ingediende kandidatuur van de vertegenwoordiger van Jediko, Vlanajo en Internationale Solidariteit. Het lidmaatschap van de jeugdraad betekent echter niet dat deze organisaties straks op basis van het nieuwe decreet niet ernstig zullen geëvalueerd worden.

Ingaande op de precieze vraag over de geweigerde kandidaturen voor de vernieuwde jeugdraad deelt de minister mee dat het hier slechts één organisatie betrof, met name deze van een vertegenwoordiger van het Algemeen Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond. Betrokken student werd daarvan reeds op 18 december 1997 in een brief op de hoogte gebracht. Uit het feit dat noch de betrokkene, noch zijn organisatie hierop gereageerd heeft, meent de minister te mogen afleiden dat zijn neergeschreven verantwoording op begrip kon rekenen.

3. Replieken

De heer Felix Strackx vraagt op welke basis de kandidatuur van het Algemeen Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond niet werd aanvaard. Hij wijst er bovendien op dat ook de Vlaams Blok Jongeren een kandidatuur hebben ingediend waarop niet eens werd geantwoord.

De minister verduidelijkt dat de Vlaams Blok Jongeren niet werden uitgenodigd om een kandidatuur in te dienen omdat zij geen landelijk erkende organisatie zijn. Het zijn immers enkel deze organisaties die werden uitgenodigd om een kandidatuur in te dienen. De afwijzing van de kandidatuur van het Algemeen Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond heeft te maken met het zoeken naar evenwichten tussen de ideologische en filosofische gezindheden. De Vlaams nationale jongerenstrekking is aanwezig in de samenstelling van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap. Wegens de aangehaalde noodzakelijke evenwichtsoefening kon echter niet worden ingegaan op alle ingediende kandidaturen.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 22 april 1998

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de gevolgen van het toenemende aantal kleine gezinnen voor het huisvestingsbeleid

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Mevrouw Veerle Heeren verwijst naar de voorbereidende documenten en besluiten van de commissie voor de gezinshuisvesting van de Internationale Unie voor Gezinsorganisaties, die op 25 maart 1998 een congres organiseerde over demografie en huisvesting. Hieruit blijkt dat de bevolkingsgroei in Europa tijdens de komende 25 jaar eerder bescheiden zal zijn, maar dat er wel een snelle toename mag worden verwacht van het aantal kleine gezinnen en van de vraag naar kleine woonegelegenheden.

Opvallend is tevens de groei van het aantal bejaarden en hoogbejaarden. De leeftijdsgroepen van 50 tot 64 jaar, van 65 tot 79 jaar en vanaf 80 jaar zullen stijgen met respectievelijk 35,6%, 33% en 45,7%. Tegelijkertijd daalt het aantal jongeren, maar door de diverse samenlevingsvormen stijgt hun vraag op de woningmarkt. De (gezins)demografen leiden uit deze ontwikkelingen af dat er grotere aandacht moet gaan naar kleinere en bescheidener huisvestingsmogelijkheden. Een aangepaste bejaardenhuisvesting zal daarbij een van de grootste uitdagingen voor de toekomst vormen.

Uitgaande van die gegevens legt de vraagsteller volgende vragen voor aan de minister :

1. Op welke wijze zal de minister in zijn huisvestingsbeleid anticiperen op de demografische evoluties die op dit ogenblik plaatsvinden ?
2. In welke mate voldoet het huidige aanbod aan sociale woningen aan de toenemende behoefte aan kleine woningen ?
3. Op welke wijze anticiperen huisvestingsbemiddelaars zoals de Vlaamse Huisvestingsmaat-

schappij en het Vlaams Woningfonds in hun beleid op de demografische evoluties ?

4. Hoe kan het technisch woonadvies voor ouderen meer in de belangstelling worden gebracht ?
Hoe verloopt de campagne voor woningaanpassing door het Platform Wonen van Ouderen ?
Welke resultaten kunnen worden voorgelegd ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

1. Betreffende het anticiperen van het huisvestingsbeleid op de demografische evoluties

De minister erkent dat er een tekort is aan sociale huurwoningen met één slaapkamer en een overaanbod aan sociale huurwoningen met meerdere kamers. Dit bleek uit een studie van 1996 die het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap liet uitvoeren naar de doelgroepen van het woonbeleid. Uitgaande van de veronderstelling dat een gezinshoofd en de partner samen één slaapkamer behoeven, en elk bijkomend inwonend gezinslid eveneens één kamer behoeft, blijkt dat in het huidige aanbod van sociale huurwoningen slechts één op vijf aangepaste woningen voorhanden is voor alleenstaanden of koppels zonder kinderen, terwijl er een overaanbod is van 35.000 sociale huurwoningen met drie slaapkamers ten opzichte van het aantal gerechtigde gezinnen voor een driekamerwoning (Wonen in Vlaanderen. Onderzoek naar de doelgroepen van het woonbeleid, MVG, Afdeling woonbeleid, 1996). Deze vaststelling leidt niet tot de conclusie dat er 'dus' x aantal woningen voor alleenstaanden of koppels zonder kinderen moeten bijkomen. Investerings in woningen dienen op lange termijn te renderen. Er is dus nood aan een globale prognose inzake de woonbehoeften.

De minister herinnert aan de uitgangspunten van het Vlaams beleid, met name het recht op wonen zo maximaal mogelijk realiseren en voorrang geven aan de groepen die zwak staan op de huisvestingsmarkt.

Daarbij moet rekening worden gehouden met alle factoren (en niet enkel de demografische) die de te verwachten woonbehoeften bepalen :

- wat zijn de verwachtingen inzake eigendomsverwerving ?
- wat zijn de verwachtingen inzake het aantal rechthebbenden voor ondersteunende en stimulerende maatregelen ?

Voorzitter

- wat zijn de verwachtingen inzake de beschikbaarheid van bouwgronden ?
- in welke mate zal vervangbouw en/of renovatie noodzakelijk zijn ?
- wat zijn de verwachtingen inzake de evolutie van gezinstypes ? Wat zijn de transitiekansen ?

Uiteraard moeten deze evoluties en de zich opdringende maatregelen getoetst worden aan de beleidsprioriteiten, gezien de beperkte middelen die de Vlaamse overheid kan inzetten.

Het is in dit kader dat een multidisciplinair onderzoek loopt. Het omvat zowel ruimtelijke als demografische aspecten, maar evenzeer wordt rekening gehouden met het bestaande patrimonium en met de schommelingen van de conjunctuur. Het demografische deel levert door de samenwerking van het Steunpunt Demografie (prof. Lesthaeghe) en het CBGS voor het eerst een prognose op gemeentelijk niveau van de evolutie van de verschillende gezinstypen. Het resultaat van dit onderzoek zal bestaan uit een gedetailleerde prognose van de woonbehoeften, zowel naar type van huishouden, als naar regionale verschillen (tot op gemeentelijk niveau). Het eindrapport wordt verwacht na de zomer.

Er zijn afspraken gemaakt zodat de administratie het model van de onderzoekers zal overnemen om de gegevens up-to-date te houden en bijgevolg regelmatig een stand van zaken te kunnen geven. Het gaat hier dus niet om een eenmalig resultaat dat snel achterhaald of onbruikbaar zal worden. Deze gegevens zullen toelaten het beleid te toetsen aan de globale woonbehoeften.

In het kader van de demografische ontwikkelingen roept ook de slechte huisvestingssituatie van vele

bejaarden vragen op naar de oorzaken ervan. Een grondig en diepgaand onderzoek is derhalve noodzakelijk. Teneinde te anticiperen op toekomstige problemen is het nuttig de huisvestingssituatie van 55-64 jarigen te onderzoeken. Deze is vermoedelijk beter, doch in welke mate dit zo is, is onbekend. Vooral interessant zijn gegevens over het perspectief dat deze gezinnen voor zichzelf uittekenen (blijven ze in hun huidige woning ? Onder welke voorwaarden wensen ze naar bijvoorbeeld een kleiner appartement te verhuizen ?).

Om op deze vragen een antwoord te vinden, werd aan UIA een onderzoeksopdracht gegeven op 1 maart 1997 : 'Keerpunten in de woongeschiedenis van bejaarden'. In een tussentijds rapport werden verbanden gelegd tussen enerzijds de verhuisfrequentie, onderhoud, renovatie, verbouwing van de woning en anderzijds de persoonlijke conditie, mobiliteit, zelfredzaamheid, inkomen, ouderdom van de woning, bewonerstitel en gezinssamenstelling. In een volgend rapport worden verslagen van gesprekken en interviews met de bevoorrechte getuigen en bewoners (woonverhaal) verwerkt.

Op basis van deze kennis zullen beleidsaanbevelingen worden geformuleerd : maatregelen van dringende en al dan niet sterke ingrijpende aard, maar in het bijzonder ook de preventieve aanpak. Het onderzoek wordt afgesloten met twee casestudies rond klusjesdiensten en woonruimte(her)verdeling. De haalbaarheid en de effecten worden onderzocht.

2. Huidig aanbod van sociale woningen versus toenemende behoefte aan kleinere woningen

Wat het huidige aanbod betreft, verwijst de minister vooreerst naar het actuele huurwoningpatrimonium van de VHM.

In de beknopte tabel hierna wordt een idee gegeven over de samenstelling van dat patrimonium :

Aard van de woning	huis	appartement	totaal	%
studio	0	2.791	2.791	2,27%
1 slaapkamer	6.012	16.793	22.805	18,53%
2 slaapkamers	4.681	26.619	31.300	25,43%
3 slaapkamers	44.147	11.092	55.239	44,88%
4 slaapkamers en meer	10.541	400	10.941	8,89%
totaal	65.381	57.695	123.076	100.00%

VHM : huurwoningpatrimonium op 31/12/1996

Uit deze tabel blijkt dat de kleinere huizen en appartementen met twee of minder slaapkamers 46% van de woningen van het patrimonium uitmaken. De grotere woningen met 3 slaapkamers en meer maken evenwel nog steeds meer dan de helft uit van het volledige patrimonium van ruim 123.000 sociale huurwoningen.

Binnen het segment “kleinere woningen” werden er tot op heden specifiek 9.550 opgericht met het oog op de verhuring aan bejaarden. Dat betekent uiteraard niet dat er in de andere woningen geen bejaarden zouden gehuisvest zijn, integendeel zelfs. Uit de ervaring en uit oudere onderzoeken weet de VHM dat in de sociale huisvesting heel wat bejaarden hun onderkomen gevonden hebben. Exacte, geactualiseerde cijfers daaromtrent zijn momenteel evenwel niet beschikbaar.

3. Inspelen door huisvestingsbemiddelaars op de demografische evoluties

Om te kunnen antwoorden op de vraag of en op welke wijze de VHM anticipeert op de demografische evoluties, kan vooreerst een idee worden gegeven over de realisaties van de VHM in de periode 1996-1998. In die periode werden 5.541 nieuwe huurwoningen opgericht. Maar liefst 71,02% van die woningen behoren tot het segment “kleinere woningen”, met maximaal 2 slaapkamers. Dat betekent dat zeker in vergelijking tot de globale samenstelling van het integrale patrimonium er in de voormelde periode een duidelijke accentverschuiving heeft plaatsgevonden in de richting van kleinere woningen, geschikt voor bejaarden en/of kleine gezinnen.

Deze evolutie is ontegensprekelijk het gevolg van de gedecentraliseerde werking van de sector via plaatselijke sociale-huisvestingsmaatschappijen. Die maatschappijen hebben immers reeds een tiental jaren voeling met de tendens van gezinsverdunning en de veroudering van de bevolking. Zij kunnen een en ander rechtstreeks opvolgen via de wachtlijsten van kandidaat-huurders, die een goed inzicht geven in de plaatselijke vraag naar sociale woningen. Zij spelen sindsdien dan ook volop in op die kleinere bezettingsgraad per woning en bouwen percentueel veel meer kleinere woningen. In het gediversifieerde aanbod van sociale woningen komt het tweekamertype steeds meer voor. In de periode 1996-1998 werden 2.398 woningen met twee slaapkamers gerealiseerd of 43,28% van het totaal nieuwe huurwoningen. Dit type kan zowel worden bewoond door jongeren, eenoudergezinnen, als door ouderen (met of zonder inwonend meerderjarig kind) enzovoort.

Deze kleinere woningen zijn niet specifiek gebouwd voor ouderen, maar gezien het ruime gamma kan meestal aan speciale eisen een oplossing worden geboden. Wat de bejaardenwoningen betreft, wordt dikwijls overleg gepleegd met de plaatselijke schepen van huisvesting (en/of bejaardenzorg). Voor de VHM zijn bovendien sinds 1997 nieuwe ontwerponderrichtingen van toepassing (OO97) waarin tal van raadgevingen voor de ontwerpers zijn opgenomen.

In tegenstelling tot de huursector blijft in de koopsector de nadruk liggen op de grotere woningen. In die sector werden in de periode 1996-1998 slechts 128 woningen met 2 of minder slaapkamers opgericht, of vertaald in percentages slechts 7% van het totale aanbod. In de koopsector blijft de nadruk liggen op woningen met 3 slaapkamers, die in de voormelde periode ruim 80% uitmaakten van de totale productie.

De voorbije jaren is er ook vanuit de gemeenten een forse inhaalbeweging op gang gekomen dankzij nieuwe financieringssystemen, zoals voor de serviceflats. Verschillende gemeenten hebben zich hierin ver geëngageerd zodat ze geen vragende partij meer zijn om nog bijkomende sociale bejaardenwoningen van de VHM op hun grondgebied te krijgen. Zij zouden in sommige gevallen immers concurrentie kunnen vormen met de voormelde flats.

Wat het Vlaams Woningfonds betreft, blijven de grote gezinnen in hoofdzaak de doelgroep vormen. Een financiële ondersteuning bij het streven naar een structurele oplossing voor hun huisvestingsgronden is gerechtvaardigd: de woonkosten zijn namelijk groter voor kinderrijke gezinnen dan voor de andere gezinnen.

Het Vlaams Woningfonds heeft echter altijd oog gehad voor de demografische ontwikkelingen hieromtrent, wat blijkt uit de evolutie van het begrip “groot gezin” in de reglementering. Aanvankelijk werd een groot gezin gedefinieerd als een gezin met minstens 4 kinderen ten laste. Het kleiner gemiddeld aantal kinderen per gezin werd in de reglementering van de activiteiten van het Woningfonds vertaald door de Wet van 24 juni 1975, die het begrip “groot gezin” uitbreidde van gezinnen met minstens 4 kinderen ten laste tot gezinnen met minstens 3 kinderen ten laste.

Vanuit de demografische benadering kan een gezin met 2 kinderen ten laste hedentendage als een groot gezin beschouwd worden. Deze benadering lag mede aan de basis van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 1996 waardoor in het

kader van het stedelijk beleid het Vlaams Woningfonds met ingang van 1 juli 1996 tijdelijk hypothecaire leningen kon toekennen aan gezinnen met 2 kinderen ten laste in de kernsteden. Het ministerieel besluit van 20 juni 1996 bepaalde het aantal kernsteden op 10 namelijk, Aalst, Antwerpen, Brugge, Gent, Hasselt, Kortrijk, Leuven, Mechelen, Oostende en Sint-Niklaas.

Door het besluit van de Vlaamse regering van 27 januari 1998 werd het tijdelijke karakter van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 1996 opgeheven en werd de uitzondering op de regel dat een ontlenersgezin minstens 3 kinderen ten laste dient te hebben, uitgebreid tot de door de bevoegde minister aan te duiden woonvernieuwings- of woningbouwgebieden in de provincie Vlaams-Brabant. Net zoals in de kernsteden komen in deze gebieden ook de gezinnen met 2 kinderen ten laste in aanmerking voor een Woningfondslening.

Een ministerieel besluit van 30 januari 1998 bepaalt het aantal kernsteden op 22. Naast de vroegere reeds aangeduide kernsteden werden volgende 12 eraan toegevoegd : Blankenberge, Dendermonde, Eeklo, Genk, Geraardsbergen, Maasmechelen, Menen, Ronse, Tienen, Tongeren, Turnhout en Vilvoorde. Een tweede ministerieel besluit van 30 januari 1998 beperkt de woonvernieuwings- en woningbouwgebieden tot deze gelegen in de volgende gemeenten van Vlaams-Brabant : Drogenbos, Hoeilaart, Linkebeek, Overijse, Sint-Genesius-Rode, Tervuren, Wemmel en Wezembeek-Oppem.

4. Technisch woonadvies voor ouderen – campagne voor woningaanpassing door het Platform Wonen van Ouderen

In april 1997 is aan het Platform Wonen van Ouderen een opdracht gegeven tot “Modelontwikkeling voor een sensibiliseringscampagne ‘wonen van ouderen’ als opleidingsmodule voor huisvestingsambtenaren”.

De bedoeling van de opdracht is om ten aanzien van de ouderen een sensibiliseringscampagne te voeren, zodat de aankomende ouderen zich bewust zijn van de mogelijkheden die zij hebben om preventief aan hun latere woonsituatie te denken en te werken. Deze campagne moet gebaseerd zijn op een zo volledig mogelijke informatie, die op haar beurt kan bekomen worden bij ambtenaren en technici die een opleiding terzake hebben gekregen.

Er moeten zoveel mogelijk plaatsen komen in Vlaanderen, waar bewuste ouderen zich kunnen informeren over welke aanpassingen en verbete-

ringen ze aan hun woning laten aanbrengen, of welke alternatieven er zijn bij eventuele verhuis. Om dit doel te bereiken bestaat de opdracht van het Platform uit volgende onderdelen.

1. Het leveren van een basisrapport : daarin wordt het aanbod van mogelijke woonvormen en woningaanpassingen uiteengezet met al hun technische, administratieve, juridische, financiële en fiscale aspecten, zoals het label levenslang wonen, aanpasbaar bouwen, nieuwe woonvormen (duowonen, duplexwoningen, kangoeroewonen, ...), serviceflats, domotica, telesenior, hoogtechnologisch communicatieproject voor thuiswonende senioren).

Daarnaast worden naar het beleid aanbevelingen geformuleerd om tot een optimaal ouderenbeleid te komen. Deze beleidsaanbevelingen zijn niet alleen naar huisvesting gericht, maar ook naar de zorgsector ; meer of minder zorgbehoefte wordt immers beïnvloed door de woonsituatie. Ook de woonomgeving, de aanwezigheid van een gevarieerd sociaal weefsel en de mobiliteit spelen een belangrijke rol. Bijgevolg is een integrale aanpak aangewezen, die op verschillende niveaus (gemeente, provincie, gewest) moet worden waargemaakt.

Dit basisrapport zal eind april 1998 klaar zijn en wordt dan gedrukt door de afdeling Woonbeleid en verspreid naar een gespecialiseerd publiek inzake huisvesting en zorgenbeleid.

2. Op basis van dit rapport wordt een cursuspakket samengesteld in functie van opleidingsmodules voor de onderzoekers van de provinciale buitenafdelingen huisvesting, de technici van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de gemeentelijke en provinciale huisvestingsambtenaren.

Opleidingsmodules zijn gepland rond 6 thema's :

- module 1 : algemene inleiding betreffende de woonsituatie en -behoeften van ouderen ;
- module 2 : woningaanpassing en -inrichting, toegankelijkheid, aanpasbaarheid, levenslang wonen ;
- module 3 : overheidsinstrumenten voor aangepast wonen van ouderen ;
- module 4 : woonomgeving ;
- module 5 : nieuwe vormen van collectief wonen ;

- module 6 : gemeentelijk beleidsplan ‘wonen van ouderen’.

Een aantal modules (module 2 en 3) zal klaar zijn eind april 1998.

3. Het Platform biedt ondersteuning bij de vormingssessies, georganiseerd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. In de loop van mei-juni 1998 zullen de modules die klaar zijn, deel uitmaken van de cursussen die prioritair voor de ROHM-ambtenaren worden georganiseerd.

4. Opmaken van een sensibiliseringsbrochure, bestemd voor een ruim publiek tegen eind juli 1998.

3. Repliek

Mevrouw Veerle Heeren vraagt in welke mate het multidisciplinair onderzoek gecorreleerd is met de woonbehoeftestudie. Tevens informeert zij naar de reden van het lage aandeel kleinere woningen in

de koopsector. Ten slotte vraagt zij dat de documenten en informatie van het Platform Wonen van Ouderen ter beschikking zouden worden gesteld van de commissarissen.

De minister antwoordt dat de gevraagde informatie inzake het Platform Wonen voor Ouderen volledig aan de commissieleden zal worden overgemaakt. Hij suggereert dat de commissie aan de problematiek een discussie zou wijden op het ogenblik dat het Platform zijn rapport heeft afgerond. Verder stelt hij dat het multidisciplinair onderzoek waarvan hoger sprake een onderdeel is van de woonbehoeftestudie. De eerste resultaten van de woonbehoeftestudie zullen normaliter tegen de zomer 1998 beschikbaar zijn, terwijl de globale resultaten tegen eind 1998 mogen worden verwacht. Wat het afwijkende (lage) percentage van de koopsector betreft, stelt de minister dat die sector uitgaat van een andere benadering en een ander doelpubliek heeft dan de huursector.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van dinsdag 21 april 1998

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Ludo Sannen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de internaten

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Ludo Sannen verwijst op de eerste plaats naar het Vlaams regeerakkoord van 1995 waarin staat dat “de overheidstussenkomst voor de interne leerling herdacht zal worden rekening houdend met de draagkracht van de ouders”. De sector van de internaten hoopte op basis van deze tekst dat er maatregelen zouden worden genomen om de leefbaarheid van de internaten te verzekeren.

Hij stelt dat de minister van onderwijs bij het begin van de huidige regeringsperiode zelf ook een algemene en integrale hervorming van het secundair onderwijs aankondigde. Binnen deze hervorming zou ook de “volwaardige integratie van de internaten” opgenomen worden. Hij merkt op dat bij de laatste mededelingen van de regering er nergens nog sprake is van het dossier internaten.

De problemen stapelen zich, zeker voor de vrije internaten, volgens de spreker echter op. Een jaar geleden hebben de internaten reeds aan de alarmbel getrokken om te wijzen op het gevaar voor hun voortbestaan. Er zijn dan ook dringend maatregelen nodig om het bestaan van kwalitatieve internaten voor de toekomst te blijven garanderen. Het aantal internaten neemt stelselmatig af wegens de onhoudbare financiële, precaire toestand waarin zij dreigen terecht te komen of reeds beland zijn.

De vrije internaten vragen vooral een gelijke behandeling zoals de ARGO-internaten. Een eventueel verschil moet op basis van objectieve criteria worden aangetoond. De ARGO-internaten hebben niet te veel, maar de vrije internaten hebben te weinig. Een berekening vanuit de Guimardstraat toont een financieringsverhouding aan van 100 versus 35 percent. Waarom moet er bijvoorbeeld een verschil zijn in de verloning of de arbeidsduur van

de opvoeders ? Waarom krijgen de vrije internaten een kleinere omkadering ?

Door deze financiële toestand doen tal van vrije internaten het logementsgeld sterk stijgen. Dit heeft tot gevolg dat de populatie van deze internaten sterk wijzigt. Bovendien wordt van de internaten ook steeds meer gevraagd. Men verwacht een intensievere begeleiding, een grotere druk op infrastructuurvoorwaarden, enzovoort.

Het voortbestaan van de internaten is volgens de spreker echter noodzakelijk omdat sommige leerlingen behoefte hebben aan een gestructureerd leven om goede studieresultaten te behalen, omdat specifieke studierichtingen niet dicht bij huis te vinden zijn of omdat sommigen zich nu eenmaal goed voelen als ze deel uitmaken van een groter geheel. Internaten hebben dan ook dikwijls een preventieve invloed op de studiekwaliteit en het gedrag van leerlingen. In die zin zijn internaten dus een belangrijk element van zorgbreedte dat het onderwijs aanbiedt.

De spreker stelt de volgende vragen :

- Is de minister overtuigd van het belang van internaten en de maatschappelijke rol die internaten vervullen ?
- Is de minister zich bewust van de moeilijke situatie, vooral wat middelen en omkadering betreft, waarin heel wat internaten zich bevinden ?
- Is de minister alsnog van plan om het dossier “internaten” op te nemen bij de bespreking van de hervorming van het secundair onderwijs ?
- Is de minister bereid om de soms onverantwoorde ongelijke behandeling tussen de vrije internaten en de ARGO-internaten op te heffen ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister antwoordt dat het Vlaams regeerakkoord inderdaad bepaalt dat “de overheidstussenkomst voor interne leerlingen zal worden herdacht rekening houdend met de draagkracht van de ouders”. In tegenstelling tot de bepalingen betreffende het basis- en, vooral, het secundair onderwijs werd hier dus niet de volledige gelijkstelling beoogd, maar een sociale correctie in functie van

de financiële draagkracht van de ouders. De formulering van deze zin geeft ook geen oplossing aan de discussie dat de internaten niet tot het onderwijs zouden behoren.

Hij vervolgt dat tijdens de besprekingen van artikel 17 van de Grondwet in 1988 in de desbetreffende Senaatscommissie de internaten niet als onderwijsinstellingen werden beschouwd, en als zodanig niet onderworpen zijn door het bedoelde gelijkheidsbeginsel. Anderzijds werden in het arrest van het Arbitragehof 26/92 van 2 april 1992 de internaten gerangschikt onder het begrip onderwijsinstelling, op grond van de overweging dat alles wat rechtstreeks verbonden is met de onderwijsverstrekking als een onderwijsinstelling moet worden beschouwd.

Dit betekent echter niet dat alle bepalingen die betrekking hebben op de instellingen die onderwijs verstrekken in de enge zin van het woord, van toepassing zouden zijn op internaten en dat bijvoorbeeld de hele problematiek van de vrije keuzeschool door de uitlegging van het Arbitragehof wordt betrokken. Het komt de decreetgever toe te bepalen welke gevolgen moeten worden getrokken uit het feit dat de internaten onder het begrip onderwijsinstelling moeten worden gerangschikt. In hetzelfde arrest heeft het Arbitragehof trouwens op grond van de objectieve verschillen tussen deze onderwijsverstrekkers de gelijke behandeling van de gemeenschapsinternaten en de gesubsidieerde internaten afgewezen.

Er moet daarbij in de eerste plaats op worden gewezen dat het Gemeenschapsonderwijs een openbare dienst is in de organieke betekenis van het woord, terwijl het vrij gesubsidieerd onderwijs een functionele openbare dienst is. Het verschil is ook historisch te verklaren. In die zin verwijst hij naar de Schoolpactwet. Precies de ongelijke inplanting en spreiding van scholen van het toenmalige rijksonderwijs enerzijds en het feit dat vrije inrichtende machten toen nauwelijks steun voor hun internaten eisten anderzijds liggen mede ten grondslag aan deze ongelijkheid.

Het verschil in behandeling ligt hem niet in de werkmiddelen. Deze zijn niet fundamenteel verschillend : 35.812 frank voor gemeenschapsonderwijs tegenover 30.480 frank voor vrij gesubsidieerd onderwijs. Het verschil zit in de omkadering. In het gesubsidieerd onderwijs wordt enkel de beheerder betoelaagd en de studiemeesters-opvoeders van tehuizen voor schipperskinderen en foorreizigers, dit zijn “kinderen wier ouders geen vaste verblijfplaats hebben”. In het gemeenschapsonderwijs

worden ook in de gewone internaten de wedden van het personeel gesubsidieerd.

Daarentegen kunnen in het gesubsidieerd onderwijs ook personeelsleden van het reguliere dagonderwijs worden ingezet in de internaten. Bovendien worden aan de vrije internaten een aantal gesco's ter beschikking gesteld.

Deze elementen hebben geleid tot een situatie waarbij ouders verschillend financieel moeten bijdragen voor hun kinderen indien ze deze naar een gemeenschapsinternaat dan wel een gesubsidieerd internaat sturen. Uit de cijfers blijkt dat een bepaald vrij internaat minder dan 50.000 frank vraagt, wat minder is dan wat de ARGO-internaten vragen, maar anderzijds ook dat twee vrije internaten meer dan 100.000 frank vragen. Het merendeel van de vrije internaten is te situeren tussen de 70.000 en 80.000 frank.

De minister beaamt dat internaten ongetwijfeld een maatschappelijk nuttige rol spelen. Zij vormen immers voor een aantal gezinssituaties en voor jongeren de best mogelijke oplossing. Vele internaten vervullen die gezinsvervangende rol op een uitstekende wijze. Voor anderen is een internaat nodig om een bepaalde studierichting te kunnen volgen in de school van hun keuze.

Hij beklemtoont dat “extern zijn” de gewone toestand moet blijven voor leerlingen in het leerplichtonderwijs, terwijl een verblijf in een internaat steeds de uitzondering moet zijn. Familiale en/of sociale redenen kunnen een verblijf in een internaat ongetwijfeld verantwoorden.

Hij wijst er verder op dat in alle netten het aantal internaten en, vooral, het aantal internen van jaar tot jaar terugloopt. In vergelijking met het schooljaar 1992-1993 is het aantal internen zelfs teruggelopen met 1/3 : van 17.050 in 1992-1993 tot 12.786 in 1996-1997.

Met betrekking tot een toekomstige oplossing voor de financiële behandeling van internaten door de overheid, verklaart de minister dat dit zou kunnen berusten op volgende pijlers :

- de draagkracht van de ouders. Hierbij kan worden gedacht aan het financieel ondersteunen van de bursalen. Het is trouwens een feit dat vooral de aanwezigheid van kinderen van minder kapitaalkrachten terugloopt ;
- de sociale rol : gezinsvervangende opdracht ;

Voorzitter

- de spreiding van het pedagogisch aanbod.

De minister meent dat ook internaatsbesturen zich moeten bezinnen over hun toekomst. Rationalisatie van het aanbod is ook hier wellicht noodzakelijk. Momenteel ligt die norm op 30. Het lijkt niet onmogelijk die norm op te trekken, al zal een substantiële verhoging een aantal bijkomende internaten van alle netten verplichten hun deuren te sluiten.

Daarbij dient de vraag te worden gesteld of sommige internaten niet per se verder willen bestaan om historische redenen eerder dan om sociale en pedagogische noodwendigheden. Steeds meer internaten vangen leerlingen van verschillende scholen op en halen daardoor de norm van 30.

Hij is ervan overtuigd dat de overheid zich moet bezinnen over de wijze waarop ze de internen of internaten financieel wil ondersteunen. De hoofdvraag daarbij is wie of wat de doelgroep is van dit overheidsbeleid. De minister vraagt zich af of men in het verleden de discussie niet te veel gevoerd heeft in functie van de internaten als instellingen, eerder dan in functie van de reële behoeften van jongeren en hun ouders aan een gezinsvervangende opvang tijdens het schooljaar en hun draagkracht.

Met betrekking tot de hervorming van het secundair onderwijs verduidelijkt de minister dat het wel zijn bedoeling was een allesomvattende hervorming te verwezenlijken, maar uit gesprekken met inrichtende machten en vakbonden bleek dat dit niet haalbaar was. Het huidige voorontwerp is daarom beperkt tot een aantal essentiële en ingrijpende hervormingen :

- de uitbouw van stevige scholengemeenschappen met reële bevoegdheden inzake studieaanbod, personeelsbeleid, enz. ;
- de reductie van het aantal studierichtingen ;
- een volwaardiger personeelsbeleid met o.m. functiebeschrijvingen en evaluatie, een beter statuut voor de tijdelijken, een mandaatfunctie voor directeurs ;
- de verhoging van de werkingstoelagen.

De afhandeling van het dossier internaten dat een aparte problematiek is, zal dus niet samen met het dossier secundair onderwijs worden behandeld.

De minister besluit dat de internaten dus wel een maatschappelijke rol vervullen, maar dit behoeft voorafgaandelijk wel een duidelijke definitie van de rol van de internaten. Dit houdt dan ook niet automatisch in dat alle bestaande internaten ook zullen blijven bestaan. Hij is zich bewust van de precaire toestand van de internaten, maar dat is zeker zo voor de ouders die hun kinderen aan een internaats toevertrouwen. De vraag naar de draagkracht van de ouders is in deze veel belangrijker dan de instelling zelf. Een herziening moet in ieder geval hiervan uitgaan. Een eventuele opheffing van de ongelijke behandeling van gemeenschapsinternaten en vrije internaten zal in ieder geval een belangrijke oefening zijn voor de huidige zittingsperiode. Dit zal uiteraard niet zo verregaand zijn, aldus de minister, als in het basis- en secundair onderwijs.

3. Repliek

De vraagsteller repliceert dat hij vooral bekommerd is om de overlevingskansen van de vrije internaten waarbij het hem vooral te doen is om de bekommernis van de ouders. De logementsprijzen van de internaten stijgen omdat ze anders verliesgevend zouden werken. En juist daarom stoten zij heel wat ouders met minder financiële draagkracht uit. Hij weet bijvoorbeeld dat de Don Bosco-internaten, die zich juist richten naar de leerlingen uit minder fortuinlijke milieu's, logementsprijzen hanteren van 70.000 frank en meer.

Tal van internaten beperken hun leerlingen vandaag omdat ze anders verliesgevend zouden zijn. De draagkracht van de organisatoren is bepalend voor het aantal dat toegelaten wordt. In die zin klopt dit niet met de redenering dat het aantal internaten zou teruglopen omdat er geen behoefte meer zou zijn aan internaten.

Hij meent dat de minister niet voldoende onderkent dat heel wat internaten zich in een precaire toestand bevinden. Als men het belang van de internaten onderkent, dienen er ook daadwerkelijke oplossingen te worden aangebracht voor leerlingen die niet de nodige financiële draagkracht hebben.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van dinsdag 21 april 1998

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Chris Vandebroek tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de resultaten van de maatregelen om het middelbaar en universitair onderwijs beter op elkaar af te stemmen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Chris Vandebroek stelt dat bij de voorbereiding van het decreet op de universiteiten van 12 juni 1991 zeer veel aandacht werd besteed aan de overgang van het secundair onderwijs. Dit was onder meer het geval voor wat het probleem van de relatief lage slaagpercentages betreft in de eerste kandidatuur en dit voor nagenoeg alle studierichtingen.

De spreker vervolgt dat in 1990-1991 verscheidene denkkaders in overweging werden genomen om tot een betere afstemming te komen tussen beide studieniveaus. Uiteindelijk werd daarbij gekozen om een bepaald percentage van de beschikbare AAP-uren in de diverse faculteiten te reserveren voor de onderwijs- en studiebegeleiding. In artikel 70 van het universitair decreet werd voorzien dat de opgelegde vorm van onderwijsbegeleiding in de eerste kandidatuur concreet moest opgevolgd worden door jaarlijks tot rapportering over te gaan. Deze verslagen zitten vervat in de algemene jaarverslagen van de universiteiten.

Hij merkt op dat dit systeem ondertussen ruim vijf jaar van kracht is. Hij meent dat een nadere opvolging en evaluatie dan ook aangewezen is.

De spreker legt de minister de volgende vragen voor :

- In welke mate wordt deze specifieke inzet van AAP-uren voor onderwijsbegeleiding effectief nageleefd en opgevolgd ?
- Kan het effect van deze middelen-inzet gemeten worden, onder meer door de evolutie van

de slaagpercentages sinds het begin van de jaren '90 na te trekken ?

- Zijn de effecten van zo'n onderwijsbegeleiding over de voorbije jaren evenwaardig dan wel verschillend in te schatten voor de diverse faculteiten ?
- Afhankelijk van het antwoord op de voorgaande vragen dient zich het gegeven aan van de verdere uitbouw en/of optimalisatie van zo'n begeleiding. Moet dit systeem zonder meer aangehouden worden of wordt dienaangaande aan andere pistes gedacht om het middelbaar en universitair onderwijs beter op elkaar af te stemmen ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister antwoordt achtereenvolgens op de verschillende vragen.

Vraag 1 : In welke mate wordt de specifieke inzet van AAP-uren voor onderwijsbegeleiding daadwerkelijk nageleefd en opgevolgd ?

De minister bevestigt dat de opvolging van de uitvoering van het decreet van 12 juni 1991 (5 %-norm) hoofdzakelijk via de regeringscommissaris gebeurt aan de hand van de jaarverslagen van de instellingen zelf. Aangezien deze jaarverslagen qua inhoud en vormgeving heel verschillend waren, is – in samenwerking met alle betrokken partijen uit het werkveld – jarenlang gewerkt aan de ontwikkeling van een coherente regelgeving om die opvolging eenvoudiger te maken. Zo kwam het Besluit van de Vlaamse Regering van 4 februari 1997 tot stand. De universiteiten moeten de bepalingen van dat besluit vanaf het jaarverslag 1997 volgen, met het jaarverslag 1996 als eerste en laatste testcase.

Concreet betekent dit volgens hem dat een volledig betrouwbaar beeld van de reële opvolging van de 5 %-norm pas vanaf het jaarverslag 1996 mogelijk is. Vandaar dat het antwoord op deze vraag nogal summier is, in die zin dat er nog geen sprake kan zijn van een evolutieschets. Bovendien blijkt de informatie met betrekking tot artikel 70 in het jaarverslag 1996 nog steeds te beknopt en te weinig concreet te zijn, zodat van de instellingen vanaf het jaarverslag 1997 een grotere inspanning werd gevraagd. Daarnaast wordt ook in het verslag van elke visitatiecommissie gerapporteerd over de

onderwijsbegeleiding, zodat dit belangrijke gegeven uiteindelijk nauwgezet zal kunnen worden opgevolgd.

Concrete cijfers m.b.t. de 5 %-norm uit het jaarverslag 1996 :

- UFSIA : 27,30 VTE's (voltijdse eenheden) ingeschakeld, dit is 12,5 % van de werkelijke formatie academisch personeel ;
- LUC : 2,15 % van de werkelijke formatie academisch personeel doet duidelijk hoofdzakelijk aan studentenbegeleiding in de eerste kandidatuur. Daarnaast worden nog, heel algemeen, een hele reeks andere begeleidende werkzaamheden van andere academische personeelsleden belicht zonder verdere concrete cijfers ;
- KUL : 67,9 % VTE's worden duidelijk ingeschakeld in de begeleiding. Dit is 3,92 % van de werkelijke formatie ;
- RUG : 60,02 % VTE's, dit is 6,15 % van de werkelijke academische formatie
- RUCA : geen concrete cijfers in het jaarverslag. Er wordt wel een hele reeks begeleidende maatregelen besproken ;
- KUB : geen concrete cijfers in het jaarverslag maar wel een algemene kwalitatieve bespreking van de begeleiding ;
- VUB : onvoldoende concrete cijfers maar wel een algemene bespreking.

Vraag 2 : Kan het effect van deze middelen-inzet gemeten worden, o.m. door de evolutie van de slaagpercentages sinds het begin van de jaren '90 na te trekken ?

De minister antwoordt dat er verscheidene elementen meespelen bij de slaagpercentages. Enkel een langdurig onderzoeksproject kan uitsluitsel geven over de slaagpercentages. Hij merkt wel op dat er een lichte, maar geen significante stijging is van de slaagcijfers van 1990-1991 tot 1995-1996.

Vraag 3 : Zijn de effecten van zo'n onderwijsbegeleiding over de voorbije jaren evenwaardig dan wel verschillend in te schatten voor de diverse faculteiten ?

De minister verduidelijkt dat uit de jaarverslagen 1996 en 1997 blijkt dat er verschillen bestaan qua begeleidingsintensiteit en -methodes tussen de

betrokken faculteiten, en ook tussen de betrokken instellingen. Een eenduidige verklaring voor deze inter- en intra-universitaire verschillen is er echter niet.

Uiteraard spelen de persoonlijke motivatie van de begeleiders in kwestie en de eigen prioriteiten van de faculteiten en instellingen hier alvast een grote rol. Enkel op basis van een uitvoerige analyse van verschillende opeenvolgende "jaarverslagen nieuwe stijl" en de andere gegevens terzake zal men hierover een enigszins betrouwbare uitspraak kunnen formuleren.

Vraag 4 : Moet dit systeem zonder meer aangehouden worden of wordt dienaangaande aan andere pistes gedacht om het middelbaar en universitair onderwijs beter op elkaar af te stemmen ?

Het spreekt volgens de minister vanzelf dat de verdere uitbouw en optimalisatie van de begeleiding gestimuleerd moet worden. Daarnaast worden – hoewel aan een echt drastische ingreep terzake niet gedacht wordt – wel degelijk nieuwe mogelijkheden afgetast om het middelbaar en het universitair onderwijs beter op elkaar af te stemmen. In dit verband moet zeker gewezen worden op een commissie die binnen de VLOR een advies voorbereidt, dat wellicht over enkele weken afgerond zal worden. Een eerste advies – dat bestaat uit meer algemene uitgangspunten en principes – werd al op 20 mei 1997 uitgebracht. Op basis van dat "raamadvies" werd dit schooljaar verder gewerkt aan meer operationele adviezen zowel voor het secundair als voor het hoger onderwijs.

Een bijkomend element hierbij is dat voor de wetenschappen en de wiskunde nauw samengewerkt wordt met de betrokken leden van de Examencommissie Toelatingsexamen arts en tandarts. Het wetenschappelijk onderzoek van die commissie en de slaagcijfers zullen een beter zicht geven op overgangsproblemen tussen het secundair en het universitair onderwijs.

3. Repliek

De vraagsteller vindt het uitgangspunt om te remediëren aan de slaagkansen zeer positief, maar meent dat in het onderwijs de wet van postumus heerst die leert dat over decennia heen, ongeacht de aanpassingen van de instroom, één op twee studenten slaagt. Hij vraagt dan ook of de maatregelen, ondanks alle inspanningen die gedaan worden, niet zullen leiden tot een kwaliteitsdaling.

De minister meent dat de wet van postumus inderdaad bestaat in het hoger onderwijs. De ervaring leert hem dat ondanks allerlei wijzigingen tot onrading en dergelijke voor bepaalde richtingen, andere elementen meespelen in de slaagkansen zodat de uitstroom toch identisch bleef. Men past zich immers permanent aan aan de nieuwe omstandigheden die zich voordoen. In bepaalde universiteiten heeft men ook de wet van de grote getallen in de eerste kandidaturen. Hij heeft de indruk dat de selecties die op deze studenten vandaag worden toegepast, strenger zijn dan vroeger, maar niet dat deze daarom ook beter zouden zijn. De resultaten komen daardoor steeds weer op hetzelfde neer. Als het om kwaliteit gaat, moeten de universiteiten volgens de minister zelf een interne kwaliteitsbewaking opzetten. Hij merkt dat deze vandaag echter weinig of niet is uitgewerkt. Bovendien zouden ook de verslagen van de visitatiecommissies gevolgen moeten hebben voor de interne discussies terzake. Ook op dit vlak zijn de meeste universiteiten nog niet zo ver gevorderd, met uitzondering van de K.U. Leuven.

– Het incident is gesloten.